

2026

Január - Március

102. évfolyam, 1. szám

SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK

Felnőttek részére

KISPRÓFÉTÁK NAGY KIJELENTÉSEI

A menny régi üzenetei ma is érvényesek.

SZOMBATI BIBLIAI
TANULMÁNYOK

KISPRÓFÉTÁK NAGY KIJELENTÉSEI

A menny régi üzenetei ma is érvényesek.

Tartalom

1. HÓSEÁS SZERETETTELJES FELHÍVÁSA	7
2. A SZÁMADÁS IDEJE	12
3. REMÉNYTELJES ELŐKÉSZÜLET	17
4. BECSÜLJÜK MEG ISTEN IRGALMÁT	22
5. JÓEL: EGY FELSZENTELT HÍRNÖK	27
6. ÁMÓS ELŐKÉSZÜLETRE HÍVÁSA	33
7. A BŰNBÁNAT EREJE	38
8. ISTEN TERVE A HELYREÁLLÍTÁSRA	43
9. TUDJUK MIT KELL TENNÜNK	48
10. A MINDENHATÓ IRÁNTI TISZTELET	54
11. ISTEN DICSŐÍTÉSE ÉBERSÉG ÁLTAL	59
12. A VÉGIDŐ ESEMÉNYEI	64
13. MALAKIÁS UTOLSÓ FELHÍVÁSA	69
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	74
Rövidítések jegyzéke	174

A Szombati Bibliai Tanulmányok napenkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Falinaptár
(A4, 2026-os évi)

Kártyanaptár

**Napi bibliai idézetek,
bátorító gondolatok**
www.hnarm.hu

**Látogass el
a Facebook
oldalunkra**

[www.facebook.com/
idezetekabibliabol/](http://www.facebook.com/idezetekabibliabol/)

**Idézetek minden napra a
Bibliából és a Prófétaság
Lelkének írásaiból**

Megrendelhető: hnarm.hu@gmail.com

ELŐSZÓ

Bár „kis” prófétáknak nevezzük őket, de az üzenetük nem jelentéktelen! Az elnevezésük csupán annak köszönhető, hogy az általuk írt könyvek rövidek. Mégis erőteljesek, irányadóak és nagyon is érvényesek ezek az üzenetek napjainkban. Ezért a szombatiskola tanulói világszerte a következő három hónapban a „Kispróféták nagy kijelentései” című tanulmányra fognak összpontosítani, mint időszerű befektetés a kegyelemidő végére és Krisztus visszatérésére való felkészülésünkben.

A kis próféták üzenetei nem lágyak és könnyűek. Nem azok- olyanok, mint a fa gyökereit vágó fejsze. „Isten nem azért küld követeket, hogy hízelegjenek a bűnösnek. Nem hirdet békeüzenetet, hogy végzetes biztonságerzetet nyújtson a meg nem szentelt embereknek. Mély büntudatot kelt a bűnös lelkében, a meggyőzés nyilaival járja át a szívét.” - Jézus élete 104.

„Isten mindig is következetes volt a bűnök megbüntetésében. Elküldte prófétáit, hogy figyelmeztessék a bűnösöket, leleplezzék vétkeiket és bejelentsék a kiszabott büntetést. Akikben felmerül az a kérdés, hogy Isten szava miért teregeti ki népének bűneit oly nyíltan, hogy a gúnyolódók kigúnyolhassák, és a szentek bánkodhassanak felette, azok vegyék figyelembe, hogy mindez az ő okulásukra íródott, hogy el tudják kerülni a feljegyzett gonoszságokat, s csak az Urat szolgálók igaz tetteit kövessék.” – 4B 12.

„A jellem akár egyetlen rossz vonása, akár egyetlen melengetett bűn, végső soron semlegesíteni fogja az örömhír minden erejét. Egyetlen bűnös kívánság eluralkodása bizonyosságot tesz, hogy az illető csak magát áltatja. Valahányszor behódolunk ennek a kívánságnak, mindannyiszor tovább erősödik bennünk az Istentől való elidegenedés. Ellenségünk a kötelességteljesítés fájdalmaival és a bűn gyönyörűségeivel köti gúzsba a csapdájába esett embereket. Csakis azokat fogják megbízhatónak nyilvánítani a mennyben, akik inkább meghalnának, semmint hogy helytelen tettet kövessenek el.” – 5B 44-45.

A kispróféták arra kérték Isten népét, hogy legyenek éberek, értsék meg az Ő gondviselését, és fogadják el a szívükben az Ő munkáját. Ez az az üzenet, amelyet nekünk is hallanunk kell.

„Testvéreim, ti, akik előtt Isten megnyitotta Igéjének igazságait, milyen szerepet játszottok majd a világtörténelem záróeseményeiben? Tudjátok-e, hogy az előkészületnek milyen létfontosságú tevékenysége folyik égen és földön? Az igazság minden ismerője előtt lehetőség nyílt, hogy tanulmányozza a jövődöleléseket, megfogadja a tanácsokat és felkészüljön a bennük leírt eseményekre, mert közel az idő. Senki se játsszék most a tűzzel – a bűnnel, a világ mindennemű szenvedésének okozójával! Ne maradjatok fásultságban és ostoba közönyben! Ne hagyjátok, hogy lelketek sorsa bizonytalan maradjon! Biztosan tudt, hogy teljesen az Úr oldalán állsz!” – 6B 404.

Az Úr vezessen minket e leckék tanulmányozásában!

Egy központ számára Siguatepeque városban, Hondurasban

Honduras Közép-Amerika második legnagyobb országa. 112 492 km²-es területét Guatemala, El Salvador és Nicaragua határolják, délen a Csendes-óceán a Fonseca-öböl, északon pedig a Karib-tenger egyik nagy öble, a Hondurasi-öböl. A 10,8 millió lakosság 48,7%-a katolikus, 41%-a protestáns, 8%-a ateista, agnosztikus vagy vallás nélküli, 3%-a pedig más vallású. A hivatalos nyelv a spanyol. Az ország exportcikkei elsősorban mezőgazdasági termékek, ezt követik az elektronikai berendezések.

Az HNARM az 1960-as években érkezett hozzánk Silvestre Cabanillas perui és Felipe García argentin testvéreink látogatásával. Sok évnyi munka után az üzenet olyan mértékben elterjedt, hogy 2016-ban megalakult a Hondurasi Unió, amely három területből áll, összesen 542 taggal és körülbelül 700 rendszeres látogatóval.

Egyes területi és uniós központjaink épületei az évek során előregedtek. Némely épület még mindig befejezetlen, és az egyik területünkön nincs adminisztratív központ. Nagy erőfeszítéseket tettünk annak érdekében, hogy megfelelő helyiségeket biztosítsunk irodáknak, összejövetelekhez, valamint misszióiskola működéséhez, hogy a munka egyre növekedjen. Ezért fordulunk jóindulatotok felé, hogy együtt tudjuk megvalósítani álmainkat, és így olyan központjaink legyenek, amelyek az igazság világítótornyaiként működhetnek, ahol hálatalva sokan megismerhetik Jézust.

Az Úr kölcsönös együttműködésre ösztönöz minket munkája terveinek végrehajtása során, amelyeket a Mózesnek adott iránymutatásában tár fel előttünk. „Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjete nékem ajándékokat.” (2Móz 25:2) Az Isten iránti odaadás és az áldozatkészség volt az elsődleges követelmény a Magasságos hajlékának felépítéséhez. Az egész közösség egyhangúlag így reagált: „És eljőve mindenki, a kit a szíve indítá, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat.” (2Móz 35:21)

Előre is köszönjük nagylelkű segítségedet a tervek megvalósításában! Isten áldjon meg gazdagon!

Hittestvéreitek Hondurasból

HÓSEÁS SZERETETTELJES FELHÍVÁSA

„Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat.” (Hós 2:19)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 6. kötet, 404-410. \(Előkészület az utolsó válságra\)](#)

„Amíg hallható az irgalom édes hangja, amíg nem késő a rosszat helyrehozni, amíg felszólít, ha halljátok az Ő hangját, ne keményítsétek meg szíveteket!” – CS 99.

1. EGY NEHÉZ FELHÍVÁS

Dec. 28. Vasárnap

a. Mennyire nehéz Isten prófétáinak élete? [Jak 5:10.](#)

„Akikre Isten fontos felelősségeket bízott, azok nem könnyű és fényűző körülmények között nevelkedtek. Az Isten által kijelölt nemes próféták, vezetők és bírák, olyan emberek voltak, akiknek jellemét az élet könnyörtelen valósága formálta.” – ST February 19, 1880.

b. Hogyan mutatta be Isten Hóseás számára a hűtlen népével való kapcsolatot? [Hós 1:1-9; Jer 3:14; \(vö. 2Kor 11:2\)](#)

„A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte népét önmagához. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenéi lesznek, és csakis az övéi.

Az egyház Krisztussal szembeni hűtlenségét, ami abban mutatkozik meg, hogy már nem bízik Istenében, és a Megváltó iránti ragaszkodás helyét a világ szeretete tölti be, a Szentírás a házassági fogadalom megszegéséhez hasonlítja.” – NK 340.

a. Miután kihirdette Isten az ítéletet, milyen ígéretet adott Izraelnek reménységként? Hós 1:10.

„Isten úgy a zsidók, mint a pogányok szívét átalakíthatja, és egyformán részesítheti Krisztusban hívó gyermekeit az Izrael népének ígért áldásokban... 'És amint Ésaías előre megmondotta: Ha a seregeknek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók.' (Rm 9:29)...

Borzalmas sorsuk azon ítélet beteljesedése volt, amely akkor mondatott ki felettük, amidőn a názáreti Jézust elvetették. Ennek ellenére, az évszázadok folyamán sok nemes és istenfélő férfi és nő élt közöttük, kik némán tűrtek és szenvedtek. Isten megvigasztalta szívüket a nyomorúságban, és rettenetes helyzetüket részvétellel kísérte. Meghallgatta azok forró imáját, akik szívük mélyéből kívánták Istent megismerni. Többen közülük felismerték az egyszerű Názáretiben azt, akit elődeik elvetettek és megfeszítettek: Izrael igaz Messiását. Midőn megértették a jól ismert, de a hagyományok és téves magyarázatok által elhomályosított jövendöléseket, szívük hálával telt meg Isten iránt, a kimondhatatlan ajándékért, amelyet megad minden gyermekének, aki elfogadja Krisztust személyes Üdvözítőjének.” – AT 241-242.

b. Hogyan ismétli Pál apostol ezt a vigasztaló igazságot? Rm 9:25-27

„Ha ezt az evangéliumot a maga teljességében feltárják a zsidóknak, sokan közülük elfogadják Krisztust, mint Messiást. Azonban kevesen vannak olyan keresztyén lelkészek, akik hivatást éreznek magukban arra, hogy a zsidók között munkálkodjanak, noha hozzájuk is, akiket oly sokáig mellőztek, ugyanúgy el kell vinni a kegyelmi üzenetet és a Krisztusban való reménységet, mint mindenki máshoz.

Isten tehát elvárja, hogy az evangélium hirdetésének utolsó idejében, amikor az emberiség eddig elhanyagolt minden rétegét külön figyelmezteti, hogy hírnökei különösen buzgólkodjanak a zsidók érdekében, akik a világ minden részében feltalálhatók...

Ma is sokan vannak a zsidók között, akik mint egykor a társusi Saulus, hatalmasak az írás ismeretében. Ezek azután csodálatos erővel hirdetik majd Isten törvényének változhatatlanságát. Izrael Istene ezt a mi napjainkban végzi el. Karja még nem rövidült meg, hogy ne tudna megmenteni. Mialatt szolgálai hittel dolgoznak azokért, akiket olyan sokáig elhanyagoltak és megvetettek – üdvözítő ereje megnyilvánul közöttük.” – AT 242-243.

a. Népe súlyos lelki hanyatlása ellenére, milyen felhívással fordul hozzájuk gyengéden Isten? Hós 2:13.

„Oly igaz most is, mint mikor Krisztus a földön járt, hogy az örömhírnek ellenség területére való minden behatolása az ellenség seregeinek kétségbeesett ellenállását váltja ki. Az előttünk álló összeecsapás a legrettenetesebb lesz azok között, melyeknek az ember valaha is tanúja volt. Bár olyan hatalmasnak ábrázolja Sátánt, mint valamely erőteljes, felfegyverzett férfit, bukása mégis teljes lesz, és az is vele pusztul el, aki a hűség helyett a hitehagyást választja.

Isten fékező Lelkének visszavonása már el is kezdődött. A szélvészek, viharok, fergetegek, tűzvészek és árvizek, tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek gyors ütemben követik egymást. A tudomány igyekszik megmagyarázni e tüneteket. Sűrűsödnek körülöttünk a jelek, s Isten Fiának közelségéről tanúskodnak. De ezeket mind mással indokolják, csak az igazi okkal nem. Az emberek nem ismerik fel az őrálló angyalokat, akik a négy szelet mérsékelik, hogy ne fújjanak, míg Isten szolgáit el nem pecsételik. De amikor Isten utasítja majd angyalait, hogy eresszék szabadjára a szeleket, olyan tusa következik, melyet képtelen leírni a toll...

Ha elgördíthetnénk a függőnyt, felismerhetnénk Isten szándékait, s a csapásokat, melyek igen hamar bekövetkeznek a kárhozatra ítélt világra. Felismernéd beállítottaságodat, s félnél, reszketnél magadért és embertársaidért. A szívet tépő aggodalom buzgó imái szállnának az égbe, a tornác és az oltár között sírnál, bevallva lelki vakságodat és visszaeső bűnös voltodat.” – 6B 407-408.

b. A bűn által beszennyezett örökség ellenére, miként ad reményt a mi csodálatos Istenünk egy új kezdethez? Hós 2:14; Zsol 130:7-8.

„Isten irgalmazzon! Miért nem tanúsítanak bűnbánatot bűnük súlyosságával arányos módon azok, akiket ér a bűn, és miért nem menekülnek Krisztushoz irgalomért, és miért nem gyógyítják meg, amennyire csak lehetséges, a sebeket amelyeket ejtettek?” – RH March 24, 1868.

„Nem számít, milyen gyenge a bűnös; nem számít, hány vagy milyen súlyos vétkei voltak, a Megváltó elfogadja őt. Krisztus szereti az emberiség minden tagját; mert mindegyiküket áron vásárolta meg – és micsoda áron!” – RH September 3, 1903.

- a. Mennyire erős kötelék lesz a bűnös és Isten között, ha igazán megbánja bűneit és elhagyja bűnös útjait? Hós 2:15-16.
-

„Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az Úr – és nem hívsz többé Baalnak. Kiveszem szájából a Baalok nevét, nem emlegetik többé nevüket’ (Hós 2:15- 16).” – PK 186.

- b. Hogyan teljesedik be ez a lelki helyreállításról szóló prófécia napjainkban? Hós 2:17-19.
-

„A föld történelmének utolsó napjaiban Isten megújítja szövetségét azzal a néppel, amely parancsolatait megtartja.” – PK 186.

„Végezzünk lelkiismeretes munkát, míg a kegyelem várakozik, amíg az Üdvözítő közbenjár értünk.” – 6B 405.

- c. Mi az alapja annak, hogy ma Isten népévé váljunk Hóseás és János szerint? Hós 2:22; (angol fordítás: “És elvetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek, a kegyelem nélkülinek: és azt mondom azoknak, akik nem az én népem: Én népem vagy te: és ő ezt mondja: Én Istennem!) Jn 1:12.
-

„Látogassátok meg szomszédjaitokat, mutassátok ki, hogy szíveteken viseltek üdvösségüket. Élesszétek tettekre összes lelki erőteteket. Mondjátok meg a meglátogatottaknak, hogy minden dolgok vége elközelített. Az Úr Jézus majd megnyitja szívük ajtaját, és tartós benyomást tesz értelmükre.

Minden erőddel igyekezz föléleszteni az embereket lelki érzéketlenségükből. Mondd el nekik, miként találtál Jézusra, s milyen áldásokban van részed, mióta az ő szolgálatának élsz. Mondd meg nekik, milyen áldásoknak öröendezel, mióta Jézus lábánál ülsz, és értékes leckéket tanulsz Igéjéből. Beszélj nekik az örömről és boldogságról, mely a keresztyén élet része. Meleg, buzgó szavaid meggyőzik őket, hogy értékes gyöngyöt találtál. Derűs, bátorító szavaid bizonyítsák, hogy magasztosabb utat találtál. Ez igaz hittérítő munka, s mikor ezt végzitek, sokan, mintegy álomból, fölébrednek.” – 9B 38.

a. Mi fog hamarosan bekövetkezni azok között, akik teljes szívükből meghallgatják Isten utolsó felhívását. Hós 3:4-5.

„Az ítéletről szóló ámósi és hóseási próféciaikat az eljövendő dicsőség megjövedölése kísérte. Isten nem ígérte a hosszú időn át engedetlenkedő és megátalkodott tíz törzsnek, hogy teljesen visszakapja előbbi hatalmát Palesztinában. Az idők végéig 'bujdosókká lesznek a pogányok' között. A Hóseás által adott prófécia azonban arról is beszél, hogy a végső helyreállításkor Isten népe táborában lesznek, amikor a föld történelme lezárul, és Krisztus megjelenik mint királyok Királya és uraknak Ura... [idézzve Hós 3:4-5]

Hóseás szimbolikus nyelvezettel tárta a tíz törzs elé, hogy Isten minden bűnbánó és földi egyházával egyesülő embert részesíteni akar azokban az áldásokban, amelyeket Izráel akkor kapott, amikor hűséges volt hozzá az ígért földjén.” – PK 185.

„Azon a napon... Izráel maradéka és Jákób házának megmenekült része... az Ūrra, Izráel Szentjére támaszkodik hűségesen' (Ésa 10:20). Minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből néhányan örömmel fogadják ezt az üzenetet: 'Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája.' Elfordulnak minden bálványtól, amely a földhöz köti őket, és imádják 'azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait'. Megszabadulnak mindentől, ami nem tiszta, és életükkel tesznek bizonyosságot Isten kegyelméről. Engedelmeskednek Isten kívánalmainak. Ezért angyalok és emberek előtt nyilvánvaló lesz, hogy 'megtartják az Isten parancsait és a Jézus hitét' (Jel 14:7, 12).” – PK 186.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 2. Péntek

1. Hogyan szemlélteti Isten azt a fájdalmat, amit a mi makacsságunk miatt szenved el?
2. Hóseás könyvének melyik üzenete tárja fel Isten hatalmas hosszútűrését?
3. Hogyan bánik Isten azokkal, akik vétkeztek ellene?
4. Mi lehet az eredménye annak, ha olyan emberek felé fordulok, akiknek élete nyíltan szemlélteti, hogy távol vannak Istentől?
5. Hogyan lehet az életem valóban Isten irgalmának emlékműve?

A SZÁMADÁS IDEJE

„Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való.” (Hós 4:6.er)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 2. kötet, 604-609. \(Jelentősegteljes álom\)](#)

„Isten törvényének áthágása minden korban ugyanolyan következményekkel járt.” – PK 185.

1. A ROMLOTTSÁG TERJEDÉSE

Jan. 4. Vasárnap

a. Bár régóta létezik a kegyelem üzenete, Isten milyen intést bízott Hóseásra, ami napjainkban is érvényes? [Hós 4:1.](#)

„Izráel népe Baál és Astoret imádasával meghódolt a természet erői előtt, elszakadt mindattól, ami felemelő és nemesítő, s így a kísértés könnyű zsákmánya lett.” – PK 176.

„A pápaság dele a világ éjféle volt. A Szentírás szinte teljesen ismeretlen volt, nemcsak a nép, de a papság körében is. A régi idők farizeusaihoz hasonlóan a pápai vezetők gyűlölték a világosságot, amely leleplezte bűneiket. Miután eltávolították Isten törvényét, az igazság normáját, korlátlan hatalmat gyakoroltak, és gátlástalanul vétkeztek. Eluralkodott a csalás, a kapzsiság és a tékozlás. Az emberek semmiféle bűncselekménytől nem riadtak vissza, ha általa vagyonhoz vagy magas álláshoz juthattak. A pápák és főpapok palotái a legnagyobb erkölcstelenség színhelyei voltak. Egyes pápák olyan felháborító bűnöket követtek el, hogy a világi uralkodók megpróbálták eltávolítani ezeket az egyházi méltóságokat. Európa századokon át egy helyben topogott a tudományok, a művészetek és a műveltség terén. A kereszténységet erkölcsi és szellemi bénultság szállta meg.

A világ állapota a római uralom alatt Hóseás próféta szavainak félelmetes és letagadhatatlan teljeseését mutatta: (idézve Hós 4:6, 1-2). Ez lett a következménye annak, hogy száműzték Isten Igéjét.” – NK 56-57.

- a. **Hogyan említette Hóseás riasztó üzenete azokat a konkrét bűnöket, amelyeket Isten gyűlöl? Miként ismétlődik ez napjainkban is? Hós 4:2; Lk 17:26-27**
-
-
-

„Az asszír fogság előtti fél évszázadban olyan volt Izráel gonoszsága, mint Noé korának és minden olyan kornak gonoszsága, amikor az emberek elvetették Istent. Teljesen a bűnözésre adták magukat. A természet Isten fölé emelése, a Teremtő helyett a teremtmény imádása mindig a legdurvább bűnökkel járt együtt... Lelkük védelmi bástyája leomlott. A tévútra vezetett híveket semmi sem védte a bűn ellen, engedtek az emberi szív szenvedélyeinek.” – PK 176.

„Ugyanez a bűn, a parázñaság, uralkodott az ókori Izraelben, ami Isten nemtetszésének egyértelmű megnyilvánulását hozta magával. Isten ítéletei szorosan követték szörnyű bűnöket. Ezrek estek el közülük, és beszennyezett testük a pusztában maradt.” – SA 142.

- b. **Nevez meg néhány keserű következményt, amely a lázadásból fakad – illetve azokat a hatalmas áldásokat, amelyek az Isten akaratának való alárendelés által nyerhetők! Hós 4:3-5; Jn 17:3.**
-
-
-

„Az Úr azért adott népének parancsolatokat, hogy az azok iránt való engedelmisség által megőrizhessék testi, szellemi és erkölcsi egészségüket. Engedelmisség által nyertek életet, azonban az Isten törvénye iránti engedetlenség biztos eredménye a halál.” – FE 413.

„Aki Isten törvénye iránt az engedetlenség útját választja, jövőbeli sorsát dönti el. Testéből vet, a bűn zsoldja fizetségéért munkálkodik, amely az örök élet ellentétébe, az örök pusztulásba visz. Az Isten iránti alázatosság, szent törvényével szembeni engedelmisség biztos eredményt hoz. 'Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.' (Jn 17:3)” – FE 376.

a. Miért nagyon fontos, hogy komolyan figyeljünk a világosság minden egyes sugarára, amelyet Isten kegyelméből adott számunkra? Hós 4:6.

„A hajdani Izraelhez intézett isteni kijelentésekben komoly figyelmeztetés rejlik korunk egyháza és egyházi vezetői számára is. Ezt mondta az Úr Izraelről: 'Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat' (Hós 8 :12). A papoknak és tanítóknak pedig kijelentette: 'Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged... És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról' (Hós 4:6).

Fogadjuk meg Isten intéseit! Használjuk ki a szolgálatra kínákozó lehetőségeket! Ne tartsa vissza a világ megvetése, az ész dicsőítése, az emberi szokásokhoz és hagyományokhoz való alkalmazkodás Krisztus megvallóit Isten szolgálatától! Ne vessük el Isten szavát, mint annak idején a zsidó vezetők Krisztust! Ismerjük Izrael bűnének következményeit. Fogadja el a ma egyháza a figyelmeztetést!” – KP 208-209.

b. Mutasd be a Szentlélek elutasításának veszélyeit! Mt 12:31-32.

„Veszélyes dolog kétkedő szót kimondani, veszélyes kétségbe vonni, bírálni az isteni világosságot. A könnyelmű, tiszteletlen bírálatok megszokása kihat a jellemre – tiszteletlenséget és hitetlenséget táplál. E szokás gyakorlói közül sokan nem is tudnak a veszélyről, míg végül készek a Szentlélek munkáját kritizálni és elutasítani.” – JÉ 266.

„Isten az ő Szentlelkének közvetítésével munkálkodik az ember szívében. Ha valaki szándékosan elveti a Szentlelkét, és kijelenti, hogy a tevékenysége Sátántól származik, akkor nincs többé közvetítő számára, akin át Isten érintkezhetne vele. Azzal, hogy megtagadják a bizonyítékot, melyet Isten kegyelmesen nekik adott, kirekesztik a szívében ragyogó világosságot, azért sötétségben maradnak... Aki e bűnt elkövette, ideig-óráig Isten gyermekének tűnhet, de amikor a körülmények jobban feltárják a jellemét, és felszínre hozzák a lelkületét, akkor majd kiderül, hogy az ellenség területén áll, annak fekete lobogója alatt.

Testvérem, a Lélek ma hív téged. Jöjj teljes szíveddel Jézushoz. Bánd meg bűneidet, valld be azokat Istennek, hagyj el minden álnokságot, s magadévá teheted összes ígéretét: 'Térjetelek hozzám mindnyájan, és megszabadultok.' Ez a kegyelem hívása.” – 5B 459.

a. Hogyan írta le Isten sokak állapotát, akik követőinek vallják magukat – mely érvényes napjainkban is? Hós 4:7-11, 16.

„Isten népe nincs felkészülve az előttük álló félelmetes, próbára tevő eseményekre. Nem készek, hogy a gonoszságtól és bűnös kívánságaiktól tisztán megálljanak, e romlott kor veszedelmei és undokságai közt. Nem öltötték magukra az igazságosság fegyverzetét, s nem állnak készen leküzdeni magukban a mindenfelé burjánzó gonoszságot. Sokan nem engedelmeskednek Isten törvényeinek; noha állítják, hogy azt teszik. Ha megbízható emberek módjára engedelmeskednének Isten összes rendelkezésének, olyan hatalommal rendelkeznének, mely meggyőződést váltana ki a hitetlenekből.” – 2B 446.

„Akik vallják ugyan az istenfélelmet, s mégsem szenteli meg őket az igazság, melyet vallanak, azok nem hajlandók lényegesen változtatni viselkedésükön, melyről tudják, hogy gyűlöletes az Isten előtt, mert nem veti alá őket a próbának, hogy egyénenként megrója bűneiket. A másoknak nyújtott bizonyosságtételekből pontosan felismerhetik a maguk esetét. Mert ők is azokat a gonoszságokat melengetik. De mert folytatják bűnös útjukat, erőszakot követve el lelkiismeretükön, megkeményítik szívüket, megvastagítják nyakukat, mintha egyenesen nekik tettem volna bizonyosságtételt. Mivel továbbhaladnak, mivel nem hajlandók alázatos bűnvallomással, bűnbánattal és megalázkodással félretenni bűneiket, s jóvátenni helytelenségeiket; ezzel a maguk útját választják, s az Úr rájuk hagyja, végül pedig Sátán kénye-kedve szerint hurcolja őket fogásba. Egyre merészebbé válnak, mert el tudják rejteni bűneiket mások elől, és mert Isten büntetése láthatón nem sújt le rájuk. Lehet, hogy külsőleg sikeresek is a világban. Orruknál fogva vezethetnek szegény, rövidlátó halandókat, az istenfélelem példaképeinek tarthatják őket, holott bűneikben élnek. De Istent nem lehet megcsalni.” – 2B 447-448.

b. Mire vágyakozik Isten szíve ebben a helyzetben? Jer 3:14-15.

„Tudtomra adták, hogy népünk, amint egyre távolodik Istentől, egyre kevésbé hisz a bizonyosságtételekben is. Kevesen tudják azonban, mi vár a gyülekezetre. Láttam, hogy most még Isten hosszútűrése idején élünk, de senki sem tudja, meddig tart ez az idő. Senki sem tudja, mekkora kegyelemmel van az Úr irántunk. Alig néhányan szolgálják odaadóan Istent. Akár a viharos éjszakán a csillagok, csak kevés ragyog itt-ott a felhők között.” – 5B 61.

a. Hogyan kerülhetjük el a legrosszabb döntést, hogy ne váljunk szófogadatlannak? Hós 4:17.

„A jellem akár egyetlen rossz vonása, akár egyetlen melengetett bűn végső soron semlegesíteni fogja az örömhír minden erejét. Egyetlen bűnös kívánság eluralkodása bizonytságot tesz, hogy az illető csak magát áztatja. Valahányszor behódolunk ennek a kívánságnak, mindannyiszor tovább erősödik bennünk az Istentől való elidegenedés. Ellenségünk a kötelességteljesítés fájdalmaival és a bűn gyönyörűségeivel köti gúzsba a csapdájába esett embereket. Csakis azokat fogják megbízhatónak nyilvánítani a mennyben, akik inkább meghalának, semmint hogy helytelen tettet kövessenek el.” – 5B 44-45.

„Isten lépésről-lépésre tovább vezeti népét. Próbára tevő pontokhoz viszi őket, hogy felszínre hozza, mi lakik szívükben. Van, aki megállja helyét az egyik ponton, de elbukik a másikon. Minden előrehaladottabb ponton megvizsgálja, és kipróbálja őket – mindnél kissé alaposabban. Az angyal megszólalt: 'Isten egyre szorosabb helyekre fogja vezetni népét, hogy megvizsgálja és igazolja mindegyiküket.' Némelyek készek elfogadni az egyik pontot, de amikor Isten a következő ponthoz vezeti őket, visszariadnak, elhúzódnak mert rájönnek, hogy melengetett bálványukat sújtja. Itt az alkalmuk megtudni, mi lakik szívükben, mi zárja ki Jézust. Valamit többre becsülnék az igazságánál, így nem készek befogadni Jézust. Az Úr egyéneket vizsgál, és tesz próbára egy ideig, hogy lássa, készek-e lemondani bálványaikról, s engedelmeskedni az igaz tanú tanácsának. Ha valaki nem hagyja, hogy az igazság megtisztítsa, ha nem hajlandó legyőzni önzését, hiúságát, gonosz szenvedélyeit, akkor Isten angyalai így szólnak: 'Összenőttek bálványaikkal, hagyjuk magukra őket', és tovább mennek, feladatukat végezve, odahagyják ezeket legyőzetlen gonosz jellemvonásaikkal a gonosz angyalok kénye-kedvére. Akik minden ponton megütik a mértéket, megállnak minden vizsgán, és győznek, bármibe kerüljön is, ezek engedelmeskednek a hű és igaz tanúbizonyosság tanácsának és részesülni fognak a késői esőben – ők felkészültek az elváltozásra.” – 1B 187.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 9. Péntek

1. Mi történik, ha Isten Igéjét elvetik, kritizálják vagy gyengítik?
2. A Szentírás szerint mennyire komoly a házassági fogadalom?
3. Mi történik, ha nem értékeljük a jelen igazság üzeneteit?
4. Miért kell nekem tanulmányoznom azokat a Bizonyágtételeket amelyek valaki más számára íródtak?
5. Miért veszélyes akár egyetlen ismert bűnhöz is ragaszkodni?

REMÉNYTELJES ELŐKÉSZÜLET

„Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket!” (Hós 6:1)

Javasolt olvasmány: [A Nagy Orvos Lábnymán, 117-121. \(Munkálkodás az izsákoso-kért-részlet\)](#)

„Az egybegyűjtés alatt, midőn Isten újra kinyújtja kezét népe összegyűjtésére, meg lesz a kívánt eredménye az igazság terjesztésének. Egyesüljön mindenki buzgón a munkában!” – TL 37.

1. BUZGÓSÁG, MELY TÉVÚTRA VISZ

Jan. 11. Vasárnap

a. Mi a félelmetes következménye annak, ha cselekedeteink Isten elleni árulásnak bizonyulnak? [Hós 5:4-7; Ésa 1:11, 15.](#)

„Ha Isten igazsága nem alakította át jellemünket Krisztus képmására, akkor minden általunk vallott ismeret Róla és az igazságról csak zengő érc és pengő cimbalom. [idézte Ésa 1:10–20.]

Mindnyájunknak, akik az Úr parancsolatainak megtartói vagyunk, jobban el kellene gondolkodnunk azon, miért nem fogadunk be többet a Szentlélek erejéből. Hányan emelték fel lelküket hiába! Megdicsőülve érzik magukat az Úr kegyelmében, de a szükségben lévőket elkerülik, süket fülekre talál náluk a lesújtott panasz, és kemény, lélektelen szavakkal illetnek embereket, akik pedig mást érdemelnének. Keményszívűségükkel nap mint nap megbántják az Urat... Az egyház minden tagjának alaposan meg kellene vizsgálnia saját szívét, cselekedeteit, hogy azok összhangban vannak-e a Lélekkel és Jézus szándékával; ha nem, akkor mire fognak majd hivatkozni, mikor a föld Bírāja elé állnak?...

Krisztus a szenvedő emberiség érdekével azonosította érdekeit; és amíg elhanyagoljuk Őt a szenvedők személyében, addig minden összejövételünk, minden gyűlésünk, minden gépezet, amelyet Isten ügyének előmozdítására állítunk fel, nem sok haszonnal bírnak. 'Pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.' (Lk 11:42) 'Megmérttél a mérlegen és híjával találtattál.' (Dán 5:27)" – RH August 4, 1891.

a. Milyen figyelmeztetést adott Isten Efraimnak és Júdának? Milyen hibát követtek el ők a válság idején? Hós 5:8-14.

„Izráel balsorsú királyságának utolsó éveit olyan erőszak és vérontás jellemezte, amelyet az Akháb háza uralkodása alatti igen küzdelmes és nyugtalan időszakokban sem tapasztalhattak. A tíz törzs uralkodói két évszázadon át – vagy tovább is – szelet vetettek; így most vihart arattak... Akiknek az isteni kegyelem örzöiként kellett volna állniuk a föld népei előtt, ’hűtlenek lettek az Úrhoz’ (Hós 5:7) és egymáshoz...”

Izráel egyes vezetőit fájdalmasan érintette tekintélyük elvesztése, és nagyon szerették volna azt visszaszerezni. Ahelyett azonban, hogy elhagyták volna az országot gyengítő szokásaikat, tovább vétkeztek, és azzal áltatták magukat, hogy a pogányokkal való szövetekezés útján szert tesznek a vágyott politikai hatalomra.” – PK 175-176.

b. Ebben a válságos időben, milyen reményteli és könyörgő szavak kimondására utasította Isten a prófétát? Hós 5:15; 6:1-2. Hogyan vonatkozik ez ránk?

„A törvénszegők sok alkalmat kaptak a megtérésre. Amikor a legmélyebbre süllyedtek a hitehagyásban, és a legnagyobb volt nyomoruk, Isten a megbocsátás és a remény üzenetét küldte hozzájuk.” – PK 177.

„Felszólítom hittestvéreinket, hogy ébredjenek fel! Lelki képességeink elgyengülnek, elpusztulnak, ha nem használjuk őket lélekmentésre Krisztus oldalán. Milyen mentséget hozhatunk fel, ha elhanyagoljuk a hatalmas és csodálatos munkát, amelynek elvégzéséért Krisztus az ő életét adta?

Azon a néhány napon, míg itt e földön élünk, nem engedhetjük meg magunknak, hogy jelentéktelen semmiségekkel töltsük időnket. Alázzuk meg lelkünket Isten előtt, hogy mindnyájunk szíve befogadja az igazságot, s olyan tökéletesedést vigyen végbe életünkben, mely meggyőzi a világot, hogy az valóban Isten igazsága. Rejtsük el életünket Krisztus által Istenben. Csak mikor kisgyermekként keressük az Urat, mikor megszűnünk hibákat keresni hittestvéreinkben, s azokban, akik hűségesen igyekeznek hordozni a mű felelősségét, ha törekedni fogunk összhangba hozni szívünket Istennel, csakis akkor tud felhasználni nevének megdicsőítésére.” – 9B 105-106.

a. Mi Isten különleges ígérete az utolsó napokban lévő gyülekezetének? Miért van erre szükség? Hós 6:3.

„A végidőben, amikor Isten műve a földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében – ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezete számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely dicső eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, amely megelőzi a világ aratásának befejezését, előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az írás a Léleknek eme kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőttöbbletért könyörögjenek a keresztyének az aratás Urához 'a késői eső idején.' – AT 37.

b. Mi akadályoz meg minket abban, hogy teljes mértékben részesüljünk ebben az áldásban? Hós 6:4-6.

„Nincsenek tudatában, mivé kell lenniük, ha a szomorúság idején a mennyei Szentélyben szolgáló főpap közbenjárása nélkül Isten színe előtt akarnak megállni. Akik az élő Isten pecsétjét veszik fel, és akik ily módon a szomorúság idején biztonságban vannak, azoknak teljesen Jézus képmását kell szerte sugározniuk.

Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet és a 'felüdülés' és a 'késői eső' idejét várják, mely őket alkalmassá tegye, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Óh, hány embert láttam minden oltalom nélkül a szomorúság idején. Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt. Akik nem engedik magukat, hogy a próféták előkészítsék őket, akik elmulasztják lelküket megtisztítani azzal, hogy a teljes igazságnak engedelmeskednek, és akik állapotukat jobbnak tartják, mint amilyen a valóságban, majd ha a csapások jönnek, felébrednek s belátják, hogy szükségük lett volna az építkezésnél a megfaragásra és beillesztésre. Csak hogy akkor már nem lesz idő ennek elvégzésére és nem lesz közbenjárójuk sem, aki ügyüket a mennyei Atya előtt képviselje... [idézte Jel 22:11.] Láttam, hogy nem lehet a felüdülés részese, aki nem győzött minden bűn, büszkeség, önzés, világ szeretet, hazug szó, vagy cselekedet felett.” – TL 34-35.

- a. Hogyan ábrázolja Hóseás könyve azok ingatagságát, akik Isten népéhez tartozónak mondják magukat? Hós 7:2, 7-11, 15.
-
-
-

- b. Milyen hasonlóságot találunk a Hóseás korabeli körülmények és a mai egyházban leselkedő lelki veszélyek között? Hós 8:1-3; Jer 23:1.
-
-
-

„Vannak állítólagosan istenfélő emberek, akik a maguk gonoszságával védik a bűnösöket. Semmibe veszik Isten parancsolatait, emberek hagyományait választják, hatástalanná teszik Isten törvényeit, elősegítik a hitehagyást. Gyenge kifogásokkal hozakodnak elő a pusztulást okoznak mind a maguk, mind mások lelkére...

Akik magukra vállalták a nyáj pásztorának munkáját, azokat súlyos ítéletek fogják meglátogatni, mivel az igazság helyett meséket hirdetnek a népnek. Gyermekük fogják felállni és megátkozni szüleiket. Egyháztagok, akik felismerték a világosságot és meggyőződtek róla, de mégis lelkészre bízta üdvösségüket, Isten napján megtudják, hogy senki sem fizetheti meg a válságot bűneikért. Borzalmas kiáltás szakad ki majd belőlük: 'Elvesztem, örökre elvesztem.' Emberek fogják úgy érezni, hogy szét tudnák tépni lelkészeiket, akik hamisságot hirdettek nekik, az igazságot viszont elítélték. A mai időknek szóló hamisítatlan igazság megköveteli, hogy gyökeres javulás álljon be, ám az ilyen emberek elszakadnak az igazság szeretetétől, és méltán el lehet mondani róluk: 'Óh Izrael, elpusztítottad magadat.' Az Úr üzenetet küld népének. 'Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára! Mert megszegették az én frigyemet, és vétkeztek törvényem ellen!' – TII 93.

- c. Hogyan süllyesztette le a bálványimádás és a hamis istentisztelet Izraelt? Mi lett ennek az eredménye? Hós 8:5-6.
-
-
-

„Izrael tíz törzsének most kellett learatnia a Béthelben és Dánban felállított idegen oltárokból formát öltött hitehagyásának gyümölcsét.” – PK 179.

a. Milyen tanítás van a vetés és aratás elvében? Hós 8:7; Gal 6:7- 8.

„[A hitetlen világ] Semmibe vették, és lábbal taposták Isten szavának igazságait. Túl sokat törődtek a fényűző ruházkodással. Hangos jókedvvel és nevetgéssel töltötték életüket. Szelet vetettek, vihart kell aratniuk. A nemzetek szorongása és tanácstalansága idején sokan lesznek, akik nem teljesen adták át magukat a világ és Sátán szolgálata romboló hatásának, s akkor majd megalázzák magukat Isten előtt, teljes szívvel hozzá fordulnak, Isten pedig elfogadja őket, s megbocsát nekik.

A szombattartók közül, akik semmi áldozatra sem voltak készek, hanem behódoltak a világ befolyásának, próbára és vizsgálatra kerülnek. Az utolsó napok veszedelmei a sarkunkra hágnak, és olyan megpróbáltatás jön a fiatalokra, amire senki sem gondolt. A legnagyobb szorongásba és tanácstalanságba kerülnek. Probára kerül hitük valóságára. Vallják, hogy várják az ember Fiát, mégis némelyikük siralmas példa a hitetlenek előtt...

A szívzaggató gyötrelem napja áll előttünk. Tudomásomra adták, hogy félreérthetetlen bizonyágtételeket kell hordoznunk, és akik az Úr segítségére sietnek, azok elnyerik áldását.” – 1B 268-270.

b. Miért van itt az ideje annak, hogy jobban odafigyeljünk Isten akaratára? Hós 8:12.

„Fogadjuk meg Isten intéseit! Használjuk ki a szolgálatra kínálkozó lehetőségeket! Ne tartsa vissza a világ megvetése, az ész dicsőítése, az emberi szokásokhoz és hagyományokhoz való alkalmazkodás Krisztus megvallóit Isten szolgálatától! Ne vessük el Isten szavát, mint annak idején a zsidó vezetők Krisztust! Ismerjük Izráel bűnének következményeit. Fogadja el a ma egyháza a figyelmeztetést!” – KP 208-209.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 16. Péntek

1. Miért fontos, hogy itt a végidőben, a kapott világosságok mindegyikét gyakoroljuk életünkben?
2. Mi vonhatja el figyelmünket a küldetésünkről, amint ez megtörtént a régi időkben is?
3. Mi az a végidőre kapott ígéret, amely megváltoztathatja életemet? Miért?
4. Mikor és miért jön Isten sasként az Úr házára?
5. Milyen dolgok vannak még életemben, amelyek a világhoz kötnek, de el kell vágnom őket?

BECSÜLJÜK MEG ISTEN IRGALMÁT

„Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtél, a te segítőd ellen.”
(Hós 13:9)

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgátételek, 4. kötet, 186-213. \(Hűség és intésekre van szükség\)](#)

„Minden elutasított fénysugár, minden semmibe vett és figyelmen kívül hagyott intézés, minden szabadjára engedett szenvedély, Isten törvényének minden megszegése egy-egy elvetett mag, amely biztosan meghozza a maga termését.” – NK 33.

1. A SZÁMADÁSNAK NAPJAI

Jan. 18. Vasárnap

a. Milyen figyelmeztetés ismétlődik egészen a kegyelem idejének végéig?
Hós 9:7.

„A.-nak a szíve nem odaadó Isten iránt, noha képességekkel és tehetségekkel rendelkezik, amelyekről majd számot kell adnia a mindenek adományozójának. Megszenteletlen a szíve, s élete sem méltó hitvallásához; bár több, mint húsz éve Isten szent művének szívében dolgozik. Milyen világosságban, milyen előjogokban részesült pedig! A legritkább lehetőségnek örvendezett, hogy jelentős keresztény jellemet fejlesszen. Krisztus szavai alkalmazhatók rá: mikor Jeruzsálemet siratta: 'Bárcsak felismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál! De sajnós, el van rejtve szemed előtt.' Az Isten megtorlása lebeg fejed felett 'mert nem ismered meglátogatásod idejét.'

B.-nek is ilyen a gondolkodása, de nem annyira önző. Mindketten inkább a gyönyört keresik, mint Istent. Viselkedésük homlokegyenest ellenkezik a krisztusi étellel. Nincs bennük szilárdság, józanság, sem Isten iránti odaadás. B.-nél a kegyelem munkája mindenestől felületes. Szeretne ugyan keresztény lenni, mégsem törekszik fenntartani a győzelmet rossz természete és önzése felett, és hogy a helyesről és helytelenről alkotott meggyőződése szerint cselekedjék. A tettek, nem pedig üres szavak és szándékok kedvesek az Isten előtt.

Te A., az Isten hangját hallottad az intésekben, tanácsokban, figyelmeztetésekben, és a szeretet kéréseiben. Mégsem elég csupán meghallgatni. 'Legyetek megvalósítói az ígének, és ne csak hallgatói, különben magatokat csaljátok meg.' Könnyű vitetni magunkat az árral, és hozsannát kiáltanunk a sokasággal; de a mindennapi élet szürkeségében, amikor nem adódik különösebb izgalom vagy öröm, akkor érkezik el az igazi kereszténység próbája.” – 4B 187-188.

a. Gyakorta milyen módszerrel viszi romlásba a hívőket Sátán? Hós 9:8- 9, 17.

„[Sátán] Önző, megszenyeltetlen férfiakat és nőket ejt foglyul, s kémekké neveli őket, hogy saszemmel figyeljék Isten hű szolgálait, hogy folyvást belekössenek szavaikba, tetteikbe, és indítékaikba, hogy gáncsoskodjanak, s lázdozzanak is az intések és figyelmeztetések miatt. Az ördög ezek által szítja a gyanút és irigységet, s igyekszik gyengíteni a hűek bátorságát, a megszenyeltetlenek szája íze szerint szólni, semmissé téve Isten szolgálainak fáradozásait.

Sátán óriási hatást gyakorol a szülőkre neveletlen, fegyelmezetlen gyermekeiken át. A szülői hanyagság bűne áll bejegyezve sok szombattartó szülő ellen. A pletykázkodás szelleme az ördög egyik igen hathatós eszköze, fegyvere, hogy elégedetlenséget és civakodást szítson, hogy elidegenítse egymástól a jó barátokat, hogy aláassa sokak álláspontjának igazába vetett hitét. A hittestvérek túlságosan is hajlamosak mások hibáiról és tévedéseiről beszélni, amelyek másokban találhatók szerintük, különösen azokról, akik rendíthetetlenül hordozzák Isten feddő és figyelmeztető üzeneteit.

A panaszkodók gyermekei hallják ezt, s a kiábrándulás mérgét szívják magukba. A szülők így vakon bezárják az utakat, ahol el lehetne érni gyermekeik szívét. Sok család fűszerezi naponta étkezéseit kétségekkel és megkérdőjelezéssel. Elemezgetik barátaik jellemét, és ezt szolgálják fel naponta finom csemegének.” – 4B 194-195.

b. Mi volt Izrael lelki kudarcának kiváltó oka? Hós 10:1; 5Móz 8:11-14.

„Izrael népe azonban ezt a magasztos kiváltságot nem becsülte, s így Istennek nem volt méltó képviselője a földön. Megfeledeztek Istenről, és nem teljesítették szent missziójukat. A Tőle elnyert áldásokat nem használták a világ áldására. Előnyeik saját dicsőítésüket szolgálták. A világtól elzárkóztak, csakhogy mindennemű kísértést elkerüljenek. A bálványimádókkal való érintkezésükre vonatkozó korlátozásokat azért rendelte el Isten, nehogy lealacsonyodjanak a pogányok szokásaihoz. Ezt arra használták fel, hogy válaszfalat emeljenek maguk és minden más nép közé. Istent megfosztották az általa megkívánt szolgálattól, embertársaikat pedig a vallásos vezetés és szent példaadás áldásaitól.

A papok, valamint a főemberek túlságosan belemerültek a különféle ceremóniákba. A vallási szertartások szigorú betartása teljesen kielégítette őket, s így képtelenek voltak másokkal megismertetni a mennyből származó élő igazságot.” – AT 10.

- a. Milyen felhívással fordul Isten azokhoz, akik lelkileg érzéketlenné váltak? Hós 10:12; Jak 4:8.**
-
-
-

„Gyülekezeteink dolgozzanak össze a lelki szántásban, azzal a reménnyel, hogy idővel aratni fognak. A hitetlenségre hajló gonosz szívek miatt sok visszassággal, a szent tervek, és a megszentelt igyekezet számos kudarcával kell szembenéznük. Mégis el kell végeznünk a munkát. A talaj kemény, mégis fel kell törnünk az ugart, belevetnünk az igaz tettek magját. Isten által szeretett tanítók, meg ne torpanjatok, mintha kételkednétek, hogy elvégezzétek-e a munkát, mely aszerint növekedik, amint végzitek. Ne lankadjatok, és kedvetek se veszítsétek. Akik könnyek közt vetnek, örömmel aratnak majd... Ne feledjétek, hogy nem bízhattok magatokban.” – 6B 420.

- b. Hogyan mutatja ki Isten a népe iránti gyengéd szeretetét, miközben még tévelygéseinkben is felénk nyújtja kezét? Hós 11:1-4.**
-
-
-

„Bár felemelkedett Isten színe elé, s osztozik a világegyetem trónján, Jézus mit sem veszített irgalmas természetéből. Ugyanaz a kedves, együttérző szív ma is nyitva áll az emberiség minden bánata számára. Kinyújtja átszegezett kezét, hogy még bővebb áldást osszon a világban népének. 'És soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből' (Jn 10:28). Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket.

Minden próbánkban olyan segítőnk van, Aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hit-fülünkkel hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok... Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egyetlen emberi szívben sem, nézz rám, és élsz.” – JÉ 408.

a. Mi szemlélteti Isten irgalmának nagyságát? Hós 11:7-9; Lk 13:6-9.

„Vajon [Istennek] fel kell-e adnia ezt a népet, melyért annyit áldozott, odaadja egyszülött Fiát, saját képmását? Isten megengedte, hogy bűneikért az Ő Fia szenvedjen. Isten, az Ítélobíró szerepét ölti Magára a Fájdalmak Férfiával szemben, megfosztva magát a szerető atyai tulajdonságaitól.

Ebben nyilatkozik meg szeretete a legcsodálatosabban, a lázadó nemzetség iránt. Micsoda látvány az angyalok számára!” – BL 114.

b. Miért használ Isten prófétákat? Miért nagyon fontos a próféta a lelki helyreállításban? Hós 12:10, 13; Ám 3:7.

„A próféták és a Mester... világos kijelentéseit úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely mindenkinek szól.” – PK 203.

c. Mi mutatja, hogy Isten igazságos, Izrael tragikus végzetének ellenére is? Hós 13:4-9; 14:2.

„Sokszor mondják, hogy a zsidók szenvedése tulajdonképpen büntetés, amely Isten parancsára sújtja őket. Az őscsaló így akarja saját művét leplezni. A zsidók csökönyösen visszautasították Isten szeretetét és kegyelmét. Isten ezért visszavonta tőlük oltalmát, és hagyta, hogy Sátán tetszése szerint uralkodjék rajtuk. A Jeruzsálem pusztulásakor véghezvitt borzalmas kegyetlenségek tanúsítják, hogy Sátán mennyire hatalmába keríti azokat, akik meghódnak előtte.

Nem is tudjuk, milyen sokkal tartozunk Krisztusnak azért a békéért és oltalomért, amit élvezünk. Isten fékező hatalma akadályozza meg, hogy Sátán teljesen hatalmába kerítse az emberiséget. Az engedetlen és hálátlan embernek számos oka lenne a köszönetre azért, hogy az irgalmas és türelmes Isten féken tartja Sátán kegyetlenségét és rosszindulatát. De amikor az ember átlépi Isten türelmének határát, a korlátok ledőlnek. Nem Isten hajtja végre a bűnösön a törvényszegése miatt kimondott ítéletet, hanem Isten magára hagyja irgalmának visszautasítóját, hogy azt arassa, amit vetett.” – NK 33.

a. Hogyan szemléltette Jézus a népe sorsát nemzetként? Máté 21:19-20.

„Jézus éhesen jött a fügefához, hogy eledelt találjon. Így jött Izraelhez, éhesen, hogy az igazság gyümölcseit találja meg náluk. Ajándékait árasztotta rájuk, hogy gyümölcsöt teremjenek a világ áldására. Minden lehetőséget és kiváltságot biztosított nekik, s cserébe együttérzésüket, együttműködésüket kívánta kegyelmi munkájához. Önfeláldozást és könyörületességet szeretett volna látni bennük, buzgóságot Istenért, mély lelki vágyakozást embertársaik üdvösségéért. Ha megtartották volna Isten törvényét, ugyanazt az önzetlen munkát végezték volna, amit Krisztus. Az Isten és ember iránti szeretetet azonban elhomályosította a büszkeség és önelégültség. Romlást hoztak magukra azzal, hogy nem akartak másoknak szolgálni. Isten rájuk bízta az igazság kincseit, ők ezt nem továbbították a világnak. A terméketlen fügefában láthatták bűnüket és annak büntetését is. A Megváltó átka alatt elhervadt, elfonnyadt, letarolt, gyökerestül kiszáradt fügefa megmutatta, mivé válik a zsidó nép, ha Isten visszavonja kegyelmét. Nem hajlandók másokat is áldásban részesíteni, tehát ezentúl ők sem kapják azt meg.” – JÉ 491.

b. Hogyan zárul Hóseás könyve, hangsúlyozva Isten reménységét, gyógyítását és a bölcsességre való felszólítást? Hós 14:5-6, 9-10.

„A növény úgy fejlődik, hogy elfogadja mindazt, amit Isten az élete fenntartásához biztosít. Lelki életünk növekedése is csak az Istentől rendelt eszközökkel való együttműködés által lehetséges. Ahogy a palánta elfogadja a nap melegét, a harmatot és az esőt, úgy kell nekünk is befogadnunk a Szentlelket. Ha szívünk Krisztusban marad, Ő eljön hozzánk, 'mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet' (Hós 6:3). Feltámad nekünk mint az Igazság Napja és 'gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt' (Mal 4:2). Virágozni fogunk, 'mint a lilium', 'felelevenedünk, mint a búzamaz és növekszünk, mint a szőlőtő' (Hós 14:6, 8). – Nev 93-94.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jan. 23. Péntek

1. Mit vár el tőlünk Isten a számadásnak napján?
2. Miért nem elégedett meg Isten Izraelnek pusztán külsődleges vallásával?
3. Miért jó számunkra, ha szívünk megkeményedett talaját felszántják, megmunkálják?
4. Mire kellene összpontosítanom a próbaidő végső és rövid idejében?
5. Hogyan lehetek biztos abban, hogy Isten áldásában részesülök?

JÓEL: EGY FELSZENTELT HÍRNÖK

„Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljetez böjtöt, hirdessetek gyűlést!”
(Jóel 2:15)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 9. kötet, 11-18. \(Az utolsó válság\)](#)

„A felhőoszlop amely haragot és rettegést hirdet Isten törvénye megrontójának, az világosság, könyörület és szabadulás azoknak, akik megtartották Isten parancsolatait.” – 6B 404.

1. KIJELENTÉSEK A JÖVŐRŐL

Jan. 25. Vasárnap

a. Milyen katasztrófát ábrázol Jóel próféta? Hogyan kapcsolódik ez, egy a jövőben bekövetkező eseményhez? [Jóel 1:10-12, 17-20; Jel 16:8-9.](#)

„A következő csapásnál [a negyediknél] a napnak 'adaték... hogy az embereket tikkassza tűzzel. És tikkadának az emberek nagy hévvel' (Jel 16:8-9). A próféták elmondták, milyen lesz a föld e félelmes időkben: 'Gyászol a föld... mert elveszett a mező aratása... A mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.' 'Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak... Mint nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük... kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a pusztá virányait.' 'Azon a napon jajjá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hullá; szó nélkül hányáé mindenüvé.' (Jóel 1:10-12, 17-20; Ám 8:3)

Ezek a csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói mind elpusztulnának. De ilyen szörnyű csapásokról halandó ember soha nem hallott. Azok a büntetések, amelyek a kegyelemidő lezárta előtt sújtották az embereket, mind kegyelemmel voltak elegyítve. A közbenjáró Krisztus vére pajzsként védte a bűnöst bűnének teljes büntetésétől, de a végítéletkor Isten irgalom nélkül önti ki haragját.

Azon a napon tömegek fognak vágyakozni Isten kegyelmének védelme után, amelyet oly sokáig semmibe vettek.” – NK 558-559.

a. Mit szükséges komolyan átgondolnunk? Jóel 1:15-16.

„Az idő, amiben élünk, különleges jelentőségű mindenki számára. A kormányzók és az államférfiak, a bizalmi, magas pozícióban dolgozó személyek, a gondolkodó férfiak és nők... felismerik, hogy valami nagy és döntő jelentőségű esemény készülődik; a világ egy elképesztően súlyos válság küszöbén áll.

Az angyalok visszatartják még a háború szeleit, hogy ne fújjanak, míg a világ nem kapja meg a figyelmeztetést a közelgő végről; de a viharfelhők gyülekeznek, készek rátörni a földre, és amikor Isten parancsára az angyalok elengedik a szeleket, olyan küzdelem jön, amit lehetetlen szavakba önteni.

A Biblia, csakis a Biblia ad megbízható képet ezekről a dolgokról. Itt találhatunk leírást a világunk nagy záró jeleneteiről, azon eseményekről, amelyek már előrevetítik árnyékukat, közeledésük hangjára megremeg a föld és az emberek szíve elhal a félelemtől.” – Nev 156.

b. Milyen tettekre vagyunk felszólítva, mint Istenben hívő emberek, a közelgő veszély ismeretében? Jóel 1:14; 2:1-2

„Arra a nagy napra tekintve Isten ünnepélyesen és megrázóan mondja népének, hogy ébredjen fel lelki tespedtségéből, és keresse az Urat bűnbánattal és alázattal.” – NK 278.

c. Hogyan vetíti előre Jóel próféciaja Krisztus második eljövételének napját? Jóel 2:3-6.

„Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényérnyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának a jele... A felhő felett szivárvány vonult, amelyet tízezernyi angyal vett körül, akik kedvesen énekeltek. A szivárványon az ember Fia ült. Haja fehér fűrtökben omlott vállaira s fején számos korona ékeskedett. Lábai, mint tűzoszlopok; jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüst harsona volt. Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely át és átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt s azokat, akik Istent elvetették, sötétség vette körül.” – TL 2.

a. Milyen biztosítékot ad Isten azoknak, akik őszinte szívvel bűnbánatot tartanak? Jóel 2:12-13; Zsol 34:19.

„Az a böjt – amelyre Isten szava utal – több, mint üres formaság. Nemcsak abból áll, hogy az eledeltől tartózkodunk, zsákba öltözünk, és hamut hintünk a fejünkre. Aki bűnei miatt bánkodik, s ezért böjttől, az nem kívánja mutogatni.

A böjtnek Istentől elrendelt célja nem az, hogy a testet a lélek bűneiért kínozzuk, hanem hogy segítségünkre legyen a bűn gyalázatának felismerésében, s hogy szívünket Isten előtt megalázzuk, és megbocsátó kegyelmét elnyerjük. Izraelhez intézett parancsa így hangzott: 'Szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez' (Jóel 2:13).

Vezeklési gyakorlatok mitsem segítenek rajtunk. Hiábavaló elképzelés, hogy saját cselekedeteink által megszerezhetjük vagy kiérdemelhetjük a szentek örökségét. Amikor Jézustól azt kérdezték, 'Mit csinálunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?', így felelt: 'Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött' (Jn 6:28-29). Bűneinket megbánni vagy megtérni annyit jelent, hogy saját énünkől elfordulunk, és Krisztushoz járulunk; s ha Krisztust úgy fogadjuk el, hogy hit által élete bennünk él, ez jó cselekedetekben fog megnyilvánulni." – GH 89.

b. Mit foglal magában az igazi bűnvallomás, amelyre elmaradhatatlanul szükségünk van? Mt 6:6; 1Jn 1:9.

„Valljátok be titkos bűneiteket, de csakis Istennek. Annak valljátok be szívetek eltévelyedését, aki tökéletesen tudja, hogyan orvosolja bajotokat. Ha rosszat tettél felebarátoddal, neki valld be bűnödöt, s azzal mutasd ki gyümölcsterméseidet, hogy kárpótold őt a káráért. Azután tarts igényt az áldásra. Fordulj Istenhez, amint vagy, hadd gyógyítsa meg minden tökéletlenségedet. Vidd ügyedet a kegyelem trónja elé; végezd mindezt alaposan. Bánj becsületesen Istennel és a lelkeddel. Ha őszintén megtört szívvel jössz elé, akkor győzelemre segít. Akkor majd tanúságot tudsz tenni a szabadulás édességéről. Annak dicséretét zengheted, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott ki. Nem ért majd félre, és nem ítélt igazságtalanul. Embertársad viszont nem oldozhat fel bűnöd alól, és nem tisztíthat meg a hamisságtól. Egyedül Jézus adhat békét neked. Ő mindig szeretett, és életét adta érted. Szerető szíve együtt tud érezni gyengeségeinkkel. Milyen bűn lenne túl súlyos ahhoz, hogy meg ne bocsátaná? Melyikünk lelkivilága túl sötét és bűnterhelt, hogy meg ne menthetné? Jézus teljes a kegyelemmel. Nem érdemeiket keres bennünk, hanem határtalan jóságával meggyógyítja álnokságainkat, és érdemtelenül szeret, amikor még bűnösök vagyunk." – 5B 469-470.

a. Mi az a lépés, amit sürgősen meg kell tennie a gyülekezetnek? Jóel 2:15-17.

„Krisztus ott lesz minden olyan lelkésszel, aki bár talán nem érte el a jellem tökéletességét, de a legőszintébben vágyik arra, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljon. Az ilyen lelkész imádkozni fog. A tornác és az oltár között sírni fog, lelki gyötrelmében azért, hogy az Úr jelenléte legyen vele; különben nem tudna megállni az emberek előtt, miközben az egész menny ráteking, és az angyal tolla jegyzi szavait, viselkedését és lelkületét.” – BL 63.

„Ha elhúzhatnád a függönyt, és felismerhetnéd Isten céljait, s a csapásokat, melyek a kárhozatra ítélt világra várnak, ha a maga valójában láthatnád saját hozzáállásodat, akkor félnél és reszketnél önmagadért és embertársaidért. Akkor szívet tépő aggodalom buzgó imái szállnának az égbe, akkor a tornác és az oltár között sírnál, bevallva lelki vakságodat és visszaeső bűnös voltodat.” – 6B 408.

b. Mit tenne Isten, ha a népe ily buzgón imádkozna? Jóel 2:23.

„Az ellenség olyan intézkedéseket javasol szolgálai útján, amelyek súlyosan hátráltatnák Isten ügyét. A szent angyalok pedig arra indítják az Istent félő állandamérvűket, hogy megdönthetetlen érvekkel ellenezzék ezeket a javaslatokat. Így fog néhány ember határt szabni a gonoszság hatalmas áradatának, féken tartva az igazság ellenségeit, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse munkáját. Amikor felhangzik az utolsó intés, azok a vezetők, akik által az Úr most munkálkodik, fel fognak figyelni rá. Némelyikük el is fogadja az üzenetet, és a megpróbáltatás idején közösséget vállal Isten népével.

A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal be fogja tölteni az egész földet dicsőségével. Egy világméretű munka és rendkívüli erő jelentkezésének megjövendölése ez. Az 1840-44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomásához, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a XVI. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túl fogja szárnyalni az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.” – NK 543-544.

a. Hogyan teljesednek be a Jóel 2:28-32 próféciai?

„Kedves Olvasó! Figyelmedbe ajánlom Istennek szavát, hogy az legyen hited és cselekedeteid egyedüli zsinórmértéke. Eszerint leszünk megítélve. Isten megígérte szent Igéjében, hogy az utolsó napokban látomásokat ad; nem azért, hogy a hitnek új zsinórmértékéül legyenek; hanem hogy vigaszul szolgáljanak népének és segítségére azoknak, akik eltávolodtak a bibliai igazságtól.” – TL 39.

„1780. május 19. a történelem 'sötét nap'-ja. Mózes kora óta nem tudunk ilyen sűrű, ilyen nagy kiterjedésű és ilyen sokáig tartó sötétségről. A leírás, amelyet szemtanúk adtak erről az eseményről, annak az isteni kijelentésnek a visszhangja, amelyet Jóel próféta huszonöt évszázaddal a beteljesedés előtt így jegyzett fel: [idézve Jóel 2:31]” – NK 276.

b. A béke reményében, milyen szörnyű sorsra jut végül az emberiség? Jóel 3:9-10; 1Thess 5:3.

„Háborús szellem kavargatja föl a világot. Dániel tizenegyedik fejezetének jövődölései kis híján mind beteljesedtek. Rövidesen a jövődölésekben említett nyomorúságos jelenetek fognak lejátszódni.” – 9B 14.

c. Hol lesznek ekkor a hűségesek? Jóel 3:16; Zsol 91:1-7.

„Isten népére félelmetes próbák várnak. Háború szelleme kavargatja föl a nemzeteket, a föld egyik végétől a másikig. E nyomorúság idején – amelyet még nem látott a világ, mióta nemzet él a földön – Isten választott népe mégis rendületlenül fog állni. Sátán seregei nem tudják elpusztítani őket, mert az erejükben kimagasló angyalok védelme alatt állnak.” – 9B 17.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK*Jan. 30. Péntek*

1. Mi okozza a Jóel 1:15-20-ban előre jelzett katasztrofális eseményt?
2. Mit fogok tenni, amikor Krisztus másodjára is eljön?
3. Hogyan és miért kell megalázkodnunk az Úr előtt?
4. Milyen áldásban részesülnek azok, akik igazán Istennek szentelik magukat a vég idején?
5. Miért kell kerülnünk a háborús lelkültre való buzdítást, most sokkal jobban mint valaha?

Természeti katasztrófák okozta károk segélyezésére

A Generál Konferencia Szociális Osztálya

A Generál Konferencia Szociális Osztályának célja, hogy segítséget nyújtson a különféle természeti vagy előidézett tragédiákat elszenvedőknek. Azon hittestvéreknek, akik elvesztették vagyonukat tűzvész, árvíz vagy akár háborús konfliktus miatt.

Amikor valaki azt látja, hogy a munkája megsemmisül, akkor rendkívül felüdítő érzés, ha egy segítő kéz nyúl felé, amely gondoskodást és segítséget ad. Azok, akik ilyen katasztrófákat éltek át, gyakran említik, hogy nagy örömet jelentett számukra a szükség idején kapott támogatás, és nagyon hálásak azért a kiváltságért, hogy egy igazi lelki család tagjai lehetnek.

Vannak, akik rendkívüli nyomorban élnek, és legfeljebb naponta egyszer esznek – mégis, a súlyos szenvedésük közepette is szilárdan reménykednek és hisznek abban, hogy Jézus hamarosan visszatér, és mindez elmúlik... A Szociális Osztály ismét kinyújtja feléjük barátságos és gondoskodó kezét. Krisztus szavaival: „Amennyiben megcselekedtetek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg” (Mt 25:40). Munkánkat az a felismerés vezérli, hogy az igazi vallás nem szavakból, hanem tettekből áll, az árvák, az özvegyek, a betegek és menekültek gondozásában. Amikor adományokat kapunk, gyorsan szétosztjuk azokat – kielégítve a legsürgetőbb szükségleteket, különösen a hitünknek családját.

Természeti katasztrófák által elpusztított imaházak kerültek újjáépítésre; tűzvész, árvíz és más időjárás okozta katasztrófák által elpusztított házak lettek felújítva, felépítve; betegek gyógyítása; árvák, özvegyek és rászorulóknak számára alapvető élelem és ellátás biztosítása történt sok alkalommal. Sok minden történt, mégis messze vagyunk az elképzelésünktől, hogy hitünk családjában ne legyenek rászorulóknak, pont mint pünkösdkor!

Ezért, kedves hittestvéreim, számítnunk nagylelkű, bőséges – de mindenekeelőtt szeretetteljes – adományaitokra! Amikor félreteszitek az első szombati adományokat, gondolatokat arra, mennyit kaptatok Istentől; Ő megsokszorozza adományokat, és áldássá változtatja azt, számotokra, családokat és minden segítségre szoruló számára a nehéz időkben.

„A szeretet ilyen gyakorlása által kerülnek közelebb egymáshoz a gyülekezetek a keresztényi egységben. A hittestvérek szeretete által növekszik az Isten iránti szeretet, mert Ő nem feledkezett meg a nyomorúságban lévőkről, és így háláldozatok szállnak fel Istenhez a gondoskodásáért.” – CS 344.

Az Úr áldjon meg benneteket gazdagon!

ÁMÓS ELŐKÉSZÜLETRE HÍVÁSA

„Készülj Istened elé, oh Izráel!” (Ám 4:12.ur)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 8. kötet, 329-335. \(Amire a legnagyobb szükségünk van\)](#)

„Az a feladatunk, hogy hirdessük Isten parancsolatait és Jézus Krisztus bizonyágtételét. 'Készülj Istened elé!' (Ám 4:12) – ezt az üzenetet kell a világ elé tárunk. Ez számunkra is személyes figyelmeztetést jelent.” – 2Sz 110.

1. SZOLGÁLNI ISTENNEK VAGY NEM

Feb. 1. Vasárnap

a. Miután megemlítette Damaszkusz, Gáza, Tírusz, Edom, Ammon, Rabba és Moáb vétkeit, hogyan mondott ellent Isten Júdának és Izraelnek, akik azt állították, hogy Őt szolgálják? [Ám 2:4-8.](#)

b. Hogyan tesz bizonyóságot az Úr az irántuk való könyörületéről, és arról, hogy milyen következményekkel járt, ha megvetik irgalmát? [Ám 2:9-16.](#)

c. Milyen kérdés merül fel, Isten bizalmának elárulása esetén? Hogyan vonatkozik ez az elv az emberi kapcsolatokra is? [Ám 3:1-3; Zsol 11:3.](#)

„Hogyan lehetne összhangban a testies-bűnös gondolkodás azzal amelyik a Krisztus gondolkodására hasonul? Az egyik a testnek vet, szíve indításai szerint gondolkodik és cselekszik, a másik a Léleknek vet, igyekezve elnyomni önmagában az önzést, legyőzni rossz hajlamait, és Mesternek engedelmeskedő életet élni, akinek szolgájának vallja magát.” – 4B 507.

„Bármilyen tiszták és jók az egyik elvei, egy hitetlen társ befolyása elfordíthat Istentől.” – PP 138.

a. Miért igazán értékesek számunkra a próféciaák? Ám 3:7-8.

„Mert 'a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké' (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a prófétikus iratok áhítatos, imádkozó tanulmányozását.” – JÉ 186.

b. Hogyan bántak Istennel gyakran azok, akik Isten állítólagos népének vallották magukat? Ám 4:4-11.

„Megveri az Úr Izráelt, és ingadozni fog, mint a nád a vízben' (1Kir 14:15.er)...

Az Úr azonban nem mondott le addig Izráelről, amíg minden lehető meg nem tett, hogy újra hűségre bírja. A hosszú, sötét évek alatt, amikor egyik uralkodó a másik után vakmerően egyre mélyebb bálványimádásba sodorta Izráelt, Isten egyik üzenetet a másik után küldte bűneibe visszaeső népének. Prófétaí által megadott minden lehetőséget arra, hogy feltartóztassák a hitelhagyás áradatát és visszatérjenek hozzá. A birodalom kettészakadását követő években élt és munkálkodott Illés és Elizeus. Az ország hallotta Hóseás, Ámos és Abdiás meleg szeretettel áthatott kéréseit is. Isten sohasem hagyta Izráelt büntől megmentő hatalmát hirdető nemes szívű tanúbizonyságok nélkül. Néhányan még a legsötétebb órákban is hűségesek maradtak mennyei Urukhoz, és a szent Isten előtt feddhetetlenül éltek a bálványimádás közepette. Ezek a hűségesek a szent maradékhoz tartoztak, amely által Jahve örökkévaló terve megvalósul.” – PK 68.

c. Ámoshoz és Keresztelő Jánoshoz hasonlóan, milyen üzenetet kell nekünk is félelem nélkül hirdetnünk? Ám 4:12.ur; Mt 3:1-2.

„Nekünk, a Krisztus közeli megjelenésében hívő népnek is, üzenetet kell közvetítenünk: 'Készülj Istened elé.' Az üzenet legyen olyan közvetlen, mint Jánosé volt. János királyokat dorgált meg bűneik miatt. Életét veszélyeztette bár, mégsem habozott hirdetni Isten szavát. Ma is ilyen bátran kell hirdetnünk az üzenetet.

A Jánoséhoz fogható üzenet hirdetéséhez az övéhez fogható lelki tapasztalattal kell rendelkezünk. Nekünk is azt kell elvégeznünk magunkban, amit neki kellett. Istenre kell néznünk, s Őt szemlélve szem elől veszíteni magunkat.” – 8B 332-333.

a. Miért egyedülálló Isten a világegyetemben? Milyen kérések mutatják buzgó vágyát, hogy a szelídeknek a legjobbat adja? Ám 4:13; 5:6-9, 14.

b. Miközben Ámos elmondta ezeket az igazságokat, hogyan bántak vele? Milyen volt általánosságban a fogadtatása ezeknek a figyelmeztetéseknek és felhívásoknak? Ám 5:10, 15-18.

„Azok túlnyomó többsége, akik hallották a felhívásokat, nem fordították hasznukra.” – PK 178.

c. Mely életmóddal kapcsolatos feddések hassanak ébresztőként ránk? Ám 6:1, 3-7.

„Vannak kellemetlen kötelességek, melyeket mégis el kell végezni valakinek, máskülönben lelkeket hagyunk elveszni. A keresztyének áldást meríthetnek az ily kötelességek végzéséből, bármilyen kellemetlenek is legyenek azok. Krisztus azt a kellemetlen kötelességet vállalta magára, hogy odahagyja tiszta lakhelyét, s a felülmúlhatatlan dicsőséget, hogy olyan földön éljen, emberként az emberek közt, melyet kiégettek a bűnök, melyet erőszakosságok és vétkek feketítettek be. Azért vállalta ezt, hogy mentse az embereket. A hihetetlen szeretet és semmi máshoz nem fogható leereszkedés tárgyai mentegessék talán önző, kényelmes életüket? A maguk gyönyörűségét válasszák, hajlandóságaikat kövessék, s a sötétben hagyják elveszni az embereket, csak, mert olykor csalódás s elutasítás éri őket, ha az emberek megmentésén fáradoznak? Krisztus végtelen árat fizetett az ember megváltásáért, mi meg így szóljunk talán: Uram, nem akarok szőlődben dolgozni, kérlek, ments ki?

Isten felszólítja azokat, akik Sionban biztonságban érzik magukat, hogy lássanak munkához. Hallgatni fognak-e a Mester hangjára? Imádkozó, megbízható munkásokat kíván, akik minden vizek mellé vetnek. Akik így fáradoznak, azok meglepetten tapasztalják majd, hogy a Jézus nevével és erejével, eltökélten elviselt próbák mennyire megszilárdítják hitüket, mennyire megújítják bátorságukat. Bizonyosság és erő, vigasztalás és remény terem az alázatos engedelmesség ösvényén. Hanem akik mit sem tesznek Jézusért, végül elveszítik a jutalmat. A gyöngé kéz képtelen lesz megkapaszkodni a Mindenhatóban, a gyöngé térd nem bír megtartani a veszedelmek napján. A bibliaolvasók s keresztyény térítők elnyerik a dicső díjat, s hallani fogják: 'Jól van, te derék szolgá, menj be Urad örömébe.' ” – 4B 76.

- a. Miből látható, hogy Isten Ámoson keresztül közölt felhívásai nem voltak szívesen látottak Amáziás, a bálványimádó pap számára? Ám 7:10-13.**
-
-

„Megátalkodott gonosz vágyukkal annyira ellentétben álltak Isten küldötteinek szavai, hogy a bétheli bálványimádó pap ezt az üzenetet küldte Izráel uralkodójának: 'Összeesküvést szít ellened Ámós Izráel népe körében. Nem tűrheti el az ország az ő beszédeit!' (Ám 7:10).” – PK 178.

„Isten egy ideig késleltette a megjövendőlt büntetést, és II. Jeroboám hosszú uralkodása alatt Izráel seregei jelentős győzelmeket arattak. De a jólét idején sem változott meg a megátalkodottak szíve, és végül Isten úgy rendelkezett, hogy 'fegyvertől hal meg Jeroboám, Izráelnek pedig fogságba kell mennie földjéről' (Ám 7:11).

A király és a nép már oly messzire ment a megátalkodottságban, hogy süket fülekre talált náluk e kijelentés bátor hangja.” – PK 179.

- b. Milyen választ adott Ámos bátran Amáziás ellenséges megjegyzéseire? Hogyan teljesedtek be később a próféta szavai? Ám 7:14-17; 1Kró 5:25-26.**
-
-

„A hitehagyó törzsek ellen mondott beszéd szó szerint beteljesedett. Az ország pusztulása azonban fokozatosan történt...

Tiglát-Pileser, Asszíria királya rátört Izráelre, és foglyok sokaságát vitte magával a Galileában és a Jordántól keletre lakó törzsek közül. A rubeniták, gáditák, Manassé félnemzetsége, és mások is Gileád, Galilea és Nafthali egész földjéről szétszóródtak a pogányok között, Palesztinától messze távol levő országokba (1Kró 5:26; 2Kí 15:29).

Az északi királyság sohasem heverte ki ezt a rettenetes csapást. Az erőtlen maradék formailag megmaradt államnak, de hatalma már nem volt.” – PK 180.

- c. Mi jusson eszünkbe, amikor azt feltételezzük, hogy Isten elnézi a hitvalló hívő szívében lévő lazaságot? Ám 8:1-7; Zsid 4:12.**
-
-

a. Milyen lesz a hamarosan bekövetkező lelki éhínség? Ám 8:3,11-12.

„A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éheznek Isten Igéjére. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen.” – KP 153.

„[Ám 8:3. idézve] Ezek a csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói mind elpusztulnának. De ilyen szörnyű csapásokról halandó ember soha nem hallott.” – NK 559.

„Azok, akik idáig semmire sem becsülték Isten szavát, most egyik tengertől a másikig szaladtak, napnyugtától napkeltéig mindent bejártak, hogy keressék Isten szavát. Az angyal így szólt: 'Nem találják meg azt. Éhség van a földkerekségen. Nem kenyér utáni éhség, sem víz utáni szomjúság, hanem: hogy Isten szavát hallhassák. Óh, mit nem adnának most Istennek egyetlen elismerő szaváért! Óh, de nem! Tovább kell hogy éhezzenek és szomjazzanak. Nap-nap után megvetették az üdvösséget s többre becsülték földi gazdagságukat és világi élvezeteiket, mint a mennyi kincseket és a menny ismeretét. Megvetették Jézust és lenézték szentjeit. Aki tisztátalan, az örökké tisztátalan marad.'"

A gonoszt tévők közül sokan rendkívül bosszankodtak, mikor a csapásokat el kellett szenvedniük. Rettenetes jelent volt ez. A szülők keserű szemrehányásokkal illették gyermekeiket és a gyermekek szüleiket, a testvérek hasonlóképpen egymást vádolták a nyakukba szakadó szerencsétlenségért. Hangos jajkiáltás szava visszhangzott mindenfelé: 'Te voltál az oka annak, hogy nem fogadtam el az igazságot, mely megoltalmazott volna ettől a rettenetes órától.' Az emberek elkeseredett gyűlölettel fordultak lelkészeik ellen, ilyen szemrehányásokkal: 'Ti nem óvtatok bennünket. Ti azt prédikáltátok, hogy a világ mindaddig fennáll, amíg végül mindenki megtér. Ti azt hirdettétek, hogy: béke, béke és elnyomtatok minden félelemérzetet bennünk. De erről az óráról mit sem szóltatok nekünk; azokat pedig, akik bennünket figyelmeztetettek, fanatikusnak és rossz embereknek neveztétek, akik kárhozatba visznek bennünket.' Láttam, hogy a lelkészek sem menekülhettek meg Isten felgerjedt haragjától. Szenvedésük tízszerre nagyobb volt, mint a gondjaikra bízott népé." – TL 165-166.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 6. Péntek

1. Mi szükséges ahhoz, hogy harmónia legyen egy kapcsolatban?
2. Mi szükséges ahhoz, hogy „tűzből kikapott üszökké” váljak?
3. Miért volt Ámos arra készítve, hogy megfeddje a sok izraelita életmódját?
4. Mit kell tennem, ha kedvezőtlen hírek érkeznek egy ihletett forrásból?
5. Milyen figyelmeztetést kell megfogadnom az Ámos 4:11-12 valóságából?

A BŰNBÁNAT EREJE

„Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába.” (Jón 2:8)

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok Látomások, 157-160. \(A rostálás\); Bizonyásgtételek, 5. kötet, 51-66. \(A bizonyásgtételek megvetése\)](#)

„Azt az ünnepélyes bizonyásgtételelt, melytől a gyülekezet sorsa függ, könyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyásgnak mély megbánást kell előidézni az emberekben. Akik azt igazságban elfogadják, engedelmeskednek annak és megtisztíttatnak.” – TL 158.

1. A PRÓBA, AMELY ROSTÁL

Feb. 8. Vasárnap

a. Mit tesz Isten a jóhoz keveredő sok rossz dolog miatt? Ám 9:9.

„Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű tanúbizonyásgnak Laodiceáról szóló határozott bizonyága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, s arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze ki, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyásgot elviselni. Ezek majd szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.” – TL 158.

„Isten hitvalló népe között akadnak romlott szívek, de vizsgára és próbára fognak kerülni. Isten, aki mindenki szívében olvas, napvilágra fogja hozni a sötétség rejtett dolgait, ahol gyakran a legkevésbé feltételeznénk, hogy félre gördítse az igazság haladását akadályozó botránkozás köveit, és hogy tiszta és szent népe legyen, akik hirdessék parancsait és rendeléseit.” – 1B 332.

„Isten rostálja népét. Tiszta és szent gyülekezetet akar. Nem tudjuk, mi lakik az emberek szívében. De az Úr eszközeit adott, melyekkel szeplőtlenül tarthatjuk gyülekezetét. Romlott emberek támadnak, akik nem tudnak Isten népével együtt élni. Megvetik a dorgálást és nem veszik be a helyesbítést. Alkalmuk nyílt megtanulni, hogy igazságtalan ügyért harcolnak. Volt lehetőségük megbánni helytelen tetteiket de énük túl kedves volt hogy meghalni hagyják.” – 1B 99.

a. Hogyan viszonyul Isten a büszkeségben élőkhez? Ám 9:2; Abd 1:3-4.

„Veszélyes dolog az önfelmagasztalás. Mindent beszennyez, amit érint. A büszkeség gyermeke ez, s oly leleményesen működik, hogy átveszi az irányítást a gondolatok és cselekedetek felett, ha nem teszünk ellene.” – TII 238.

b. Milyen volt Ninive város? Mit tett Jónás próféta, amikor Isten megbízta azzal, hogy ott prédikáljon? Jón 1:1-3.

„Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivitelezhetetlenségére gondolt, kísértést érzett arra, hogy megkérdőjelezze a küldetés bölcs voltát. Emberileg nézve úgy tűnt, hogy semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet abban a büszke városban. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható...

Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában.” – PK 266-267.

c. Hogyan fejezi ki Isten szeretetét azzal, hogy akadályokat enged az életünkbe? Jón 1:4, 7-12

„Akadályokba ütköztél jobbról is, balról is, hogy lassítsák haladásodat a kárhozat felé. Az Úr meggyőzte féktelen, vad lelkületedet, hogy alávedd magadat neki. A büntetés és könyörület keverékével készítetett megtérésre. Akár Jónás, tengerre menekültél a kötelességek elől. Isten akadályozott gondviselése látogatásaival.” – 2B 423.

- a. Hogyan mutatkozott meg Isten mindenhatósága a hajósoknak? Hogyan reagáltak ők erre? Jón 1:13-16.
-
-

- b. Mi volt Isten terve Jónással? Hogyan imádkozott a szökevény, amíg a hal gyomrában volt? Jón 2:1; 2: 2-5.
-
-

- c. Mennyire volt őszinte Jónás bűnbánata Isten felé? Jón 2:6-10. Hogyan fogadta az Úr gyermeke alázatát? Jón 2:11.
-
-

„Jónás végül megtanulta, hogy 'az Úrtól jön a szabadítás' (Zsol 3:9). Bűnbánata és Isten megmentő kegyelmének felismerése szabadulást hozott. Jónás kiszabadult a nagy mélység veszélyeiből. A hal kivetette a szárazra.” – PK 169.

- d. Hogyan bátoríthat minket Jónás újabb tette, ami hasonló ahhoz, amit egy fiatal misszionárius tett az Újszövetségben? Jón 3:1-3; Apcs 15:36-39.
-
-

„[Barnabás] Szívből óhajtott, hogy Márk ne tegye le a prédikátori tisztséget, mert látott benne képességeket; tudta, hogy Krisztusnak használható és alkalmas szolgálójává fog válni. Barnabásnak Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később busás jutalmat aratott, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét – még a legnehezebb területeken is.” – AT 111.

„Az idő rövid! Amit teszel, gyorsan kell tenned! Határozd el, hogy pótlod az elpazarolt időt! Ne keresd önző élvezeted! Rázd le magadról az álmodást! Láss feladatodhoz szíved új szándékával! Az Úr majd utat nyit előtted. Feszítsd meg minden erődet, hogy Jézus elgondolása szerint, szelíden és alázatos szívvel tevékenykedjél. Támaszkodj az Ő erejére. Értsd meg a munkát, melyet az Úr ad neked. Bízzál Istenben, Ő majd képesít erőről-erőre, kegyességről-kegyességre jutni. Szorgalmasan, kitartóan tudsz majd dolgozni népedért, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.” – 9B 200.

a. Miből látható, hogy Jónásnak most bátorságra volt szüksége ahhoz, hogy engedelmeskedjen Istennek? Jón 3:4.

„Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az ihletett Ige 'vérontó város'-ként jellemezte, amely 'rablással van tele' (Náh 3:1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. 'van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!' – kérdezte (Náh 3:19).” – PK 166.

b. Hogyan áldotta meg Isten Jónás munkáját? Miért kellene nekünk is úgy felébrednünk, ahogy Ninive tette? Jón 3:5-10.

„Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki 'lát minden embert' (Zsol 33:13) és akinek szeme 'minden drágaságot meglát' (Jób 28:10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik – ha alkalmuk lenne megismerni az élő Istent – elfordulnának a gonoszságtól, és Istent imádnák.” – PK 166.

„Amikor Jónás Ninive utcáin azt prédikálta, hogy a város negyven napon belül elpusztul, az Úr elfogadta a niniveiek megalázkodását, és meghosszabbította kegyelmi idejüket. Jónás üzenetét mégis Isten küldte, és Ninive Isten akarata szerint lett próbára téve.” – NK 363.

„Ki tudja, talán a mai hűséges, szilárd és igaz igehirdetők az utolsók, akik még felajánlják hálátlan gyülekezeteinknek a béke örömhírét! Lehet, hogy a pusztítók máris nevelkednek Sátán keze alatt, s csak a kevés maradék zászlóvivő távozására várnak, hogy elfoglalják helyüket és a hamis próféta hangján kiáltsák: 'Békesség, békesség!', noha az Úr nem hirdetett békét. Ritkán sírok, de most megtelt a szemem könnyel – cseppjei a papírra hullanak. Nincs kizárva, hogy rövidesen megszűnik köztünk a prófétálás, s a hang, amely felrázta népünket, nem háborgatja többé szunnyadásukat.

Amikor Isten elvégzi különleges művét a Földön, s a megszentelt kezek nem hordozzák többé a frigiditását, akkor jaj lesz népünknek. Bárcsak felismernéd te is, legalább ezen a napon, ami a békességre szolgál! Ó, bárcsak népünk teljes erejével bűnbánatot tartana, mint Ninive, és teljes szívükkel hinnének, hogy elfordítsa tőlük tüzes haragját az Úr!” – 5B 61-62.

a. Hogyan mutatkozott meg ismét Jónás emberi gyengesége? Jón 4:1-3.

„Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszsága ellenére bűnbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve, szem elől tévesztette, hogy a saját hírnevénél felmérhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói...”

Újra engedett gáncsokdó, kételkedő hajlamának. Ismét erőt vett rajta a csüggedés. Szem elől tévesztette mások érdekeit.” – PK 170.

b. Jónással ellentétben miért van ok igazán az örömrre, amikor az emberek megbánják bűneiket? Jón 4:4, 11.

„Ez a tanítás Isten szolgálóinak ma is szól. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, amint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követőinek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett nemesebb világot.” – PK 171.

„Isten szolgálóit a nagy városokban ne csüggyesse el a gonoszság, jogtalanság, istentelenség, amellyel szembe kell nézniük, miközben a megváltás örömhírére igyekeznek hirdetni. Az Úr ezeket a munkásokat ugyanazzal az üzenettel bátorítja, mint amelyet Pál apostolnak adott az elvetemült Korinthusban: 'Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert sok népem van ebben a városban' (Apcs 18:9-10)... Minden városban, ha bűnnel és erőszakossággal van is tele, sok olyan ember van, akik megfelelő tanítással Krisztus követőivé válhatnak.” – PK 173-174.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 13. Péntek

1. Miért szükséges a rostálás általi szétválasztás?
2. Milyen bizonyítékok mutatják, hogy az életemet Isten irányítja és nem én?
3. Mire tanít Jónás megpróbáltatása akkor, amikor úgy érzem, hogy Isten nem hall engem?
4. Ninive később elpusztult, de miért nem történt meg ez a 40 nap után?
5. Miről nem volna szabad elfeledkezmem a közelemben lévő gonosz városokban élő emberekkel kapcsolatban?

ISTEN TERVE A HELYREÁLLÍTÁSRA

„Én népem! mit vétettem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! Hiszen felhoztalak Égyiptom földjéről, és a szolgák házából megváltottalak.” (Mik 6:3-4.er)

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 230-241. \(A kései angol reformátorok- részlet\)](#)

„Földi szülő soha olyan komolyan nem kérlelte tévelygő gyermekét, mint Ő kérleli a bűnöst, aki megalkotta őt.” – 8B 275.

1. VÁLSÁG JÚDÁBAN

Feb. 15. Vasárnap

a. Milyen dolgok történtek Júdában, amikor Akház trónra lépett? [2Kír 16:2-4.](#)

„Akház trónra lépése olyan félelmes helyzet elé állította Ézsaiást és társait, amely Júda országában minden eddigig felülmúlt. Sok embert, akik korábban ellenálltak a bálványimádó szokások rontásának, most rávettek a pogány istenségek imadására. A fejedelmek is hűtleneknek bizonyultak megbízatásukhoz. Hamis próféták támadtak, akik tanításukkal félrevezették a népet. Még a papok között is voltak ilyen felbérelt tanítók. A hitehagyó vezetők megtartották az istentiszteleti formákat, és azt állították, hogy Isten népe közé tartoznak.” – PK 200.

b. Hogyan reagált Isten ezekre az utálatosságokra? [Jer 7:30-34.](#)

„Az isteni tulajdonságok megrontott eszméivel Sátán arra vette rá a pogány nemzeteket, hogy higgyenek az emberáldozatok szükségességében és abban, hogy csak ezek az áldozatok biztosítják számukra istenségeik jóindulatát. A legborzalmasabb kegyetlenségeket követték el a bálványimádás különböző formáiban. Ezek között volt az a gyakorlatuk, amelynek során gyermekeiket tűzön kényszerítették átmenni bálványaik előtt. . . A nagy hitehagyás idején ezek az utálatosságok bizonyos mértékben érvényesültek az izraeliták között is.” – PP 296-297.

- a. Ésaiáson és Jeremiáson kívül kiket hívott el Isten, hogy Júdának prófétáljon? Miért? Mik 1:1-5; 2:1-2, 7.**
-

- b. Hogyan kellett Mikeásnak szembeszállnia a hamis prófétákkal, Akház fiának, Ezékiásnak uralkodása alatt? Miért van erre szükség ma is? Mik 3:5-8; 2Tim 4:3-4.**
-

„Amikor Isten olyan fontos intéseket küld az embernek, hogy az ég közepén szálló szent angyalok által hirdetett üzenettel ábrázolja, akkor mindenkitől, akinek értelmet adott, megkívánja, hogy figyeljen az üzenetre. A fenevad és képe imádásáért járó félelmes büntetés (Jel 14:9-11) késztesen mindenkit a próféciák szorgalmas kutatására. Mindenkinek meg kell tudnia, mi a fenevad bélyege, és miként kell elhárítani. De a sokaság elfordítja fülét az igazság hallásától, és a mesékre figyel. Pál apostol a végső idő felé tekintve kijelentette: 'Lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik' (2Tim 4:3). Ez az idő már itt van. A tömegeknek nem kell a Biblia igazsága, mert keresztezi bűnös, világot szerető szívük vágyait, Sátán pedig gondoskodik a nekik tetsző tévedésekről.

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttevén sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérnünk kell annak alátámasztására egy világos 'Így szól az Úr' kijelentést". – NK 529-530.

- b. Miért veszélyes a kizárólagos önigazultságon alapuló gondolkodás? Mik 3:9-12.**
-

„Ezek a szavak híven jellemzik Jeruzsálem romlott és önigazult lakóit. Azt állították, hogy szigorúan megtartják Isten törvényét, és közben a törvény minden elvét áthágták... Megölték Megváltójukat, mert helytelenítette bűneiket, de önigazultságukban mégis Isten kedves népének tartották magukat, és elvárták, hogy az Úr megszabadítsa őket ellenségeiktől.” – NK 25.

a. Mi késleltette a Mikeás által megjövendölt ítéletet? Hogyan mutatja ez Isten irgalmát? Jer 26:18-19.

b. Milyen ígéretet ad Isten azoknak, akik győznek? Hogyan mutat ez az Éden helyreállítására? Mik 4:1-2, 6-8

„Sátán 'e világ istene' (2Kor 4:4) lett azáltal, hogy sikerült az embert az engedelmesség útjáról letérítenie. Az uralom, amely azelőtt Ádámé volt, a bitorló kezébe került. Isten Fia azonban felajánlotta, hogy eljön erre a földre, megfizeti a bűn büntetését, és ezzel nemcsak megváltja az embert, hanem eljátszott uralmát is visszaszerzi. Erről a helyreállításról prófétált Mikeás, amikor így szólt: 'És te, őrtornya a nyájnak, Sionnak várhegye! Visszatér hozzád, és helyreáll a régi hatalom' (Mik 4:8).” – PK 423.

„A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csak halvány árnyéka annak az érdeklődésnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, amikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is 'az előbbi hatalom' (Mik 4:8) örökösei lehessenek. Sátán azt gondolta, hogy az ember elámításával és megkísértésével megghiúsíthatja azt a tervet, amelyet Isten az ember teremtsével meg akart valósítani. Krisztus pedig most azt kéri, hogy ez a terv úgy váljon valóra, mintha az ember soha nem bukott volna el. Népe számára nemcsak bocsánatot és megigazítást kér, hanem részt is dicsőségéből és helyet a trónján.” – NK 431.

c. Hogyan prófétált Mikeás, és mások is, erről a végső győzelemről? Mik 4:10-12.

„A próféták, akik ezeket a döntő jelentőségű jeleneteket szemlélték, vágytak megérteni azok értelmét...

Számunkra, akik az események beteljesedésének küszöbén állunk, micsoda különleges pillanatok ezek, és mennyire valódi érdeklődéssel kell figyelnünk az eljövendő dolgokat, amelyeket a próféciaák körvonalaztak! Olyan események ezek, amelyeket Isten gyermekei figyelmesen, sóvárogva, imádkozva vártak attól a naptól kezdve, hogy összüleink elhagyták az Éden kertjét.” – Nev 158-159.

- a. **Hogyan teljesedett Mik 5:1-2 próféciaja Isten irgalmának bőséges kiadásában, amely Krisztus örökkévaló isteni természetét tárta fel? Hogyan maradt figyelmen kívül a szépsége? Mt 2:3-6.**
-
-

„Isten a pátriárák és a próféták, valamint az előképek és a jelképek által szólt a világnak a bűntől Szabadító jöveteléről. Az ihletett próféciaák hosszú sora jelezte annak adventjét, 'akit minden népek óhajtanak' (Agg 2:3). Még születésének helyét és megjelenésének idejét is pontosan meghatározták.

Dávid Fiának Dávid városában kellett születnie.” – PK 434.

„Krisztus első eljövetelekor a szent város papjai és írástudói, akikre Isten rábízta kinyilatkoztatásait, felismerhették volna az idők jeleit, és hirdethették volna a Megígért jövetelét. Mikeás megjövendölte a Messiás születési helyét; Dániel meghatározta adventjének idejét (Mik 5:2; Dn 9:25). Isten ezeket a próféciaakat a zsidó vezetőkre bízta. Nem volt mentségük, ha nem tudták, és a népnek nem hirdették, hogy a Messiás a küszöbön van. Tudatlanságuk bűnös mulasztás következménye volt. A zsidók emlékműveket építettek Isten megölt prófétáinak, miközben a föld nagyjainak hódolva meghajoltak Sátán szolgái előtt. Amíg földi pozícióért és hatalomért küzdöttek, szem elől veszítették a menny Királya által felkinált méltóságokat.” – NK 279-280.

- b. Mi volt Isten terve Izrael maradékával? Mik 5:7.**
-
-

„Aki Istennel és embertársaival békességben él, nem lehet szerencsétlen, boldogtalan. Irigység nem lakhat szívében, gonosz szokások és gyűlölet sem találnak helyet. Aki Istennel összhangban él, részese a mennyi békességnek, és áldásos befolyását másokra is kiárasztja. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt, és azt megelégtelte.

Krisztus a béke üzenetével küldte szét követőit a világba. A békességre igyekvő ember nyugodt és szentséges életmódjának csendes és észrevétlen befolyása által Krisztus szeretetét nyilatkoztatja ki, beszéde és példaadása által embertársait rábírja a bűn elhagyására, és arra, hogy szívüket teljesen Istennek ajánlják fel...

Jézus édes lehelete veszi őket körül; jóságos lényük, szeretetet árasztó jellemük bizonyítja a világnak, hogy Isten gyermekei.” – GH 31.

- a. Milyen csodálatos felhívást tett közzé Mikeás Akház uralkodása alatt, amelyben arra buzdította a tévelygő Izraelt, hogy térjenek vissza Isten iránti hűségükhöz? Mik 6:2-5.**

„Istennek pere van mindazokkal, akik a legcsekélyebb igazságtalanságot elkövetik, mert így cselekedvén, Isten tekintélyét tagadják meg, veszélyeztetik az érdekükben folyó engesztelést, a megváltást, amelyre Krisztus vállalkozott, Ádám minden fiáért és leányáért. Vajon érdemes-e az Isten előtt utálatos utat járni? Vajon érdemes-e tömjénezőtökön idegen tüzet áldozni Istennek, s azt mondani, hogy nincs különbség?” – BL 175.

- b. Milyen könyörgésére kíván Isten választ adni? Mik 6:6-7; Jer 8:22; Jn 1:29.**

„Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk...

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti: 'Megegyezem a törvénnyel, hogy jó.' 'Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó' (Rm 7:16, 12). Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá: 'de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve' (Rm 7:14). Vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha el nem érhetett, s azért így kiáltott fel: 'Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?' (Rm 7:24). E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van: 'Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!' (Jn 1:29)." – JVÚ 16

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 20. Péntek

1. Melyik történelmi eseményre tekintünk vissza, amikor istentiszteletre készülünk?
2. Mi jellemzi Isten egyházának tanait az utolsó napokban?
3. Miért tudott Mikeás reménnyel tekinteni a jövőre?
4. Milyen különbségek találhatók a Krisztus korabeli zsidók és az utolsó maradék között?
5. Mi teszi lehetővé Isten számára, hogy elérje tévelygő gyermekei szívét?

TUDJUK MIT KELL TENNÜNK

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr te föléd! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járdj a te Isteneddel.” (Mik 6:8)

Javasolt olvasmány: [Bizonyástételek, 4. kötet, 306-313. \(Felkészülés Krisztus eljövetelére\)](#)

„Az alázatos, bizakodó, töredelmes szívűeket Isten elfogadja, imáját meghallgatja; s mikor Isten segít, minden akadály félregördül az útból.” – 4B 539.

1. ISTEN ELŐTT

Feb. 22. Vasárnap

a. Hogyan foglalta össze Mikeás próféta egyszerű szavakkal az Isten iránti kötelességünket? [Mik 6:8.](#)

„Isten ígéje és törvénye, ha a lelkünkbe vésődött, és ha megszentelt életben nyilvánul meg, akkor hatalmas erőt képvisel, hogy meggyőzze a világot. A más tulajdonának kívánása, a bálványimádás, az irigység és a világ szeretete gyökerestől kipusztul azok szívéből, akik engedelmesek Krisztusnak. S akkor abban lelik örömlüket, hogy tettekre váltják az igazságot, szeretik a könyörületet és alázatosan járnak Istennel. Jaj, mi mindent is jelent ez: alázatosan járni Istennel! Isten törvénye, ha a szívünkbe vésődött, Krisztus iránti engedelmességre készíti gondolatainkat és akaratunkat.” – 3B 201.

b. Hogyan emlékeztetnek minket a feddhetetlenség fontosságára? [Mik 6:11.](#)

„Az igazságtól való enyhe eltérést, Isten követelményeitől való csekély eltántorodást nem tűnik oly nagyon bűnnek, mikor pénzügyi nyereségről vagy veszteségről van szó. Pedig bűn, a bűn, akár milliomos, akár utcai koldus követi is el. Akik hamissággal szereznek pénzt, azok kárhóztatást hoznak lelkükre.” – 4B 311.

a. Milyen szavakkal írja le találóan a Szentírás Isten állítólagos népének állapotát Mikeás idejében? Mik 7:2-4.

„Ez az idő valóban nagyon vészterhes volt a választott nép számára. Csak néhány év, és Izráel országának tíz törzse szétszóródik a pogány világ népei közé. Júda országában szintén sötétek voltak a kilátások. A jó hatások rohamosan csökkentek, a rosszak egyre szaporodtak.” – PK 201.

b. Milyen nézőpont segít nekünk abban, hogy arra összpontosítsunk, hogy Istenre van szükségünk? Mik 7:5-7; Zsol 60:13.**c. Milyen reménységünk lehet hit által? Mik 7:8-9.**

„A menny megváltási terve oly széles, hogy átfogja az egész világot. Isten szeretné az élet lehetését lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ tud kínálni. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, 'hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait' (Zsol 78:7).” – PK 234.

d. Hogyan magasztalja Mikeás Isten jellemét? Mik 7:18-19.

„Dicsőséges, csodálatos igazság ez! Egyfelől Isten következetesen megtartja törvényét, másfelől igaznak tudja nyilvánítani a Jézusban hívó embert.” – GH 120.

a. Hogyan foglalhatjuk össze Isten jellemének tökéletes egyensúlyát?
Náh 1:3.

„A mennyei templomban lakó Krisztus igazságosan ítél. Jobban gyönyörködik népében, amely a bűn világában a kísértések ellen küzd, mint az angyalokban, akik trónja körül vannak.” – KP 117-118.

„Istennek csodálatos türelme van. Az igazságszolgáltatás sokáig vár, és ez alatt az irgalom védi a bűnöst.” – KP 119.

b. Amikor felismerjük, hogy Isten irgalma létfontosságú a létezésünkhöz, akkor mire kell gondolnunk még? Náh 1:5–8.

„Isten hosszútűrő, nem akarja, hogy bárki elveszen. Türelmének mégis van határa, s mikor a határon túllépnek, nem lesz második próbaidő. Hangja ki fog menni s elpusztítani menthetetlenül.

Mikor hatalmon levő emberek elnyomják s gyötrik embertársaikat, mikor nincs földi bíróság, mely igazságot szolgáltatna, Isten fog közbelépni a védtelenekért. Büntetni fog minden elnyomó tettért. Földi bölcsesség nem mentheti meg az igazságtalant a menny ítéleteitől. S mikor az emberek alkotójuk helyett földi hatalomban bíznak, mikor fölfuvalkodnak és önhitté válnak. Isten a maga idején megvetette teszi őket.” – TII 228.

„A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, Isten öröksége elnyomására biztatják. Így szólnak: 'Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?' (Zsol 73:11). Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.” – KP 119.

c. Honnan tudjuk, hogy a bűn nem fog ismét megjelenni az új földön?
Náh 1:9.

- a. Hogyan ábrázolja Náhum a Krisztus visszatérése előtti utolsó napokat? Mit kellene ennek alapján, a mai gyorsan változó világunkban, a legfontosabbnak tartanunk? Náh 2:3-4; Jn 9:4.**
-
-
-

„Fújj riadót az egész Földön. Mondd el a népnek, hogy az Úr napja közel, és igen siet. Mindenkit figyelmeztetnünk kell...”

A sötétség hatalmai feszült erővel tevékenykednek: Sátán belopakodik, előnyt szerez, hogy mint farkas a prédáját, elragadja a szunnyadókat. Most kell a ránk bízott figyelmeztetésnek hangoznia, most kell feladatunkat végeznünk, mert nemsokára sokkal nehezebb lesz, mint elképzelhetnénk!

Az Úr eljön. Halljuk a közelgő Isten hangját, mert eljön, hogy megítélje a világot bűneiért. Nekünk az Ő útját kell készítenünk, feladatunkat végeznünk, hogy egy népet készítsünk elő arra a nagy napra.” – Ev 148.

„Szentnek kell tartanunk minden Isten által kölcsönzött képességet, legyen az testi, szellemi vagy lelki, hogy elvégezhessük a tudatlanságuk miatt pusztuló embertársainkért ránk hárított részt.” – 7B 180.

„Az igazságot ismerő minden gyülekezeti tag munkálkodjék, míg nappal van, mert eljön az éj, amikor senki sem munkálkodhatik. Nemsokára megértjük, mit jelent az éjszaka.” – 9B 26.

- b. Mi vár azokra, akik elutasítják Isten irgalmát és elnyerik Isten haragját, ahogyan az Asszíriában, Ninivében is megmutatkozott? Náh 2:8-11.**
-
-
-

„A végtelen Isten most is tévedhetetlen pontossággal tartja számon a népek dolgait. Ameddig kegyelmét kínálva bűnbánatra szólít, a számvetést nem zárja le, de amikor az ember túllépi a menny által szabott határt, akkor Isten megmutatja haragját. A számadás lezárul. Isten türelme véget ér. Nem véd már a kegyelem.” – PK 226.

a. Hogyan ábrázolja a Biblia Asszíria bukását? Miért nagyon aktuális ez napjainkban? Náh 3:7, 12-13, 18-19.

„Nagy volt az asszír birodalom dicsősége; de nagy volt bukása is.” – PK 226.
„Asszíria gőgje és bukása legyen intő példa az idők végéig! Isten ezt kérdezi ma a föld népeitől, akik dölyfösen és kevélyen felsorakoznak ellene: 'Kihez hasonlítasz dicsőségben és nagyságban Éden fái között? Le kell szállnod Éden fáival együtt a föld mélyébe' (Ez 31:18).” – PK 227.

b. Hogyan fog hamarosan hasonló jelenet bekövetkezni? Jel 18:7-11, 15-18.

„[Jel 18:11, 3, 15-17. idézve] Ezek a büntetések sújtják Babilont Isten haragjának napján. Babilon betöltötte gonoszságának mértékét. Ideje lejárt. Megérett a pusztulásra.

Amikor Isten véget vet népe fogságának, rettenetes lesz azok ébredése, akik az élet nagy harcában mindent elvesztettek. A kegyelemidő alatt Sátán csalásaitól elvakultan megindokolták vétkeiket. A gazdagok kérkedtek és fölényeskedtek a szegényekkel, pedig gazdagságukhoz Isten törvényének áthágásával jutottak. Nem táplálták az éhezőket, nem ruházták fel a mezíteleneket, igazságtalanok és irgalmatlanok voltak. A maguk dicsőségét keresték, és igyekeztek embertársaik tiszteletét kivívni. De most elvesztik mindazt, ami által nagygyá lettek; kifosztottak és védtelenek lesznek. Rémülten nézik bálványaik pusztulását, amelyek drágábbak voltak nekik, mint Alkotójuk.” – NK 580-581.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Feb. 27. Péntek

1. Mikeás 6:8 szerint milyen három egyszerű dolgot várható el tőlünk?
2. Miért van mégis remény, még a legbűnösebb számára is?
3. Miért értékeli nagyra Isten az alázatot, különösen ma?
4. Mivel ma sokan Ninive sorsára vannak ítélve, mit kellene legfontosabbnak tekinteniük?
5. Milyen értelemben kapcsolódik Babilon bukása Mikeás 6:8 elhanyagolásához?

Maranhão Piauí Területi központ (AMAPI), Brazília

A Brazília északkeleti részén található Maranhão és Piauí államokban együttesen körülbelül 10,4 millió lakos él, egy nagyjából 581 406 négyzetkilométeres területen. Az éghajlat az egyenlítőitől a trópusiig és a félszárazig terjed, ennek megfelelően nagyon változatos a növényzet, őshonos pálmák, mangroveerdők, az Amazonas őserdeje, cerrado és caatinga is megtalálható.

A Reformmozgalom első gyűlekezete ebben a régióban 1960-ban alakult Bacabal városában, Maranhão-ban. A tagok számának növekedésével és új gyűlekezetek alapításával ezekben az államokban 2016-ban megalakult a Maranhão Piauí Terület (AMAPI) mintegy 530 taggal.

Mint megalakult Terület hivatali helyiségeket, szállást és előadótermet kell építenünk. Az új központ létrehozásához a kedves hittestvéreink nagylelkűségére és adományaira számítunk a világ minden részéről. „Isten nem függ az emberektől ügye előmozdításában. Angyalokat tehetett volna igazsága követeivé. Kinyilváníthatta volna akarát, amikor saját hangján hirdette a törvényt a Sínai-hegyen. De hogy jóindulatú lelkületet ápoljon bennünk, úgy döntött, hogy embereket alkalmaz erre a munkára. Minden önfeláldozás mások javára, erősíti a jótékonyság lelkületét az adakozó szívében, szorosabban összekapcsolva őt a világ Megváltójával, aki 'gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok'. Csak akkor lehet az élet áldás számunkra, ha betöltjük az isteni célt létezésünkben. Isten minden jó ajándéka az embernek csak átokká válik, ha nem használja fel azokat embertársai áldására és Isten ügyének földi előmozdítására.” – RH 1886. december 7.

Amikor ez a felhívás eljut hozzád, kérjük, emlékezz azokra az áldásokra, amelyek a hűséges sáfárra hullnak, és kérünk működj együtt velünk ebben a törekvésben – amely által Isten kegyelme nagy jelentőséggel bír majd a munka növekedése és folytatása szempontjából ezen a területen. „A jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7).

Hittestvéreitek a Maranhão Piauí területről

A MINDENHATÓ IRÁNTI TISZTELET

„Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” (Hab 2:20)

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgátételek, 5. kötet, 358-365. \(Hogyan viselkedjünk Isten házában\)](#)

„Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett belőlünk... Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelketet ápoljunk Isten imáadásában. Több okunk van, mint az ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben.” – 5B 362.

1. A NAGY KÉRDÉS

Már. 1. Vasárnap

a. Mit mondott el Habakuk próféta kezdő imájában Istennek? [Hab 1:1-4.](#)

„Emberi szemszögből nézve szinte lehetetlennek látszott, hogy Isten véghez tudja vinni szándékát a választott néppel. A korábbi századok hitehagyása csak fokozódott az évek múlásával. A törzsek közül tíz szétszóródott a pogányok közé. Csak Júda és Benjámin törzse maradt meg, és most úgy tűnt, hogy ők is az erkölcsi és nemzeti romlás határán vannak. A próféták kezdték megjövendölni annak a gyönyörű városnak pusztulását, ahol a Salamon által épített templom állt, és ahova nemzeti nagyságuk minden földi reménysége összpontosult. Megváltoztatja Isten általuk ismert szándékát, azt, hogy megszabadítja a benne bízokat? Tudva az igazak régóta tartó üldözéséről és a gonoszok látszólagos sikeréről, az Istenhez húek remélhetnek-e jobb napokat?

Ezeknek az aggódo kérdéseknak adott hangot Habakuk próféta.” – PK 241.

b. Hogyan válaszolt az Úr? [Hab 1:6-11.](#)

a. Miért volt Habakuk hajlandó elfogadni Isten tervét? Hab 1:12-13.

„Isten válaszolt hűséges gyermekei kiáltására. A prófétával – akit szószólóul választott – elmondatta, hogy megbünteti a népet, amely tőle elfordulva pogány isteneknek szolgál. A jövő után érdeklődők közül még életben lesznek egyesek, amikor csoda útján fogja alakítani a föld uralkodó népeinek ügyeit, és a babiloniakat juttatja hatalomra. Ezek a 'rettenetes, félelmetes' (Hab 1:7) káldeusok Istentől rendelt korbácsként hirtelen lecsapnak Júda földjére.” – PK 241.

b. A prófétának adott melyik tanítás volt alkalmazható az első advent úttörőinek tapasztalataira is? Hab 2:1-4.

„Elmúlt az az idő – 1844 tavasza – amikor a krisztusvárók Uruk visszajövetelét első ízben várták. Azokat, akik hittek megjelenésében, egy ideig kétely és bizonytalanság vette körül. Bár a világ szemében teljes kudarcot vallottak, és illúziót dédelgettek, Isten Igéjében most is vigaszra találtak. Sokan tovább kutatták a Szentírást. Újra megvizsgálták hitük bizonyítékait, és a próféciaikat gondosan tanulmányozva újabb világosságot kerestek...

A próféciaikban, amelyeket az adventhívők Krisztus második eljövetelére vonatkoztattak, olyan eligazítások is voltak, amelyek különösképpen ráillettek bizonytalan és kétségekkel teli állapotukra, és arra bátorították őket, hogy türelmes hittel várjanak, mert az, ami most érthetetlen, idejében meg fog világosodni.

E próféciaik között volt az, ami Hab 2:1-4-ben található...

E próféciaiban adott utasítás: 'írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen' – már 1842-ben Charles Fitchet egy olyan prófétikus táblázat elkészítésére készítette, amely a Dániel és a Jelenések könyvében olvasható látomásokat szemlélteti. E táblázat közzétételét a Habakuk által adott parancs teljesedésének tartották. De akkor még senki sem vette észre, hogy ugyanez a prófécia a látomás teljesedésének késését is jelzi.” – NK 350.

a. Hogyan erősíti meg a hívőket a Hab 2:4 minden nemzedékben? Rm 1:16-17

„Az a hit, amely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteni Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztyény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. 'Az igaz ember a hite által él.' Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni...

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit és várja, hogy szabadulást hozzon akkor és ahogyan jónak látja.” – PK 242.

b. Mit tartsunk mindig szem előtt, ha kísértést érzünk a kételyre vagy a feltételezésekre? JerSir 3:25-26; Hab 2:20.

„A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: 'Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!' (Hab 2:20)” – PK 243.

„Isten iránti őszinte tiszteletet ébreszt, az Ő végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata.” – Nev 213.

„Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet – szent az!’ (Zsol 99:3) Az angyalok az Úr nevének említésekor eltakarják arcukat. Akkor nekünk, elbukott, bűnös embereknek mekkora tisztelettel kellene ajkunkra vennünk az Ő nevét?

Tisztelnünk kell Isten Igéjét! A nyomtatott kiadás iránt tanúsítsunk tiszteletet, és soha ne használjuk azt közönséges célra, és ne kezeljük gondatlanul!” – Gyer 380.

„Vigyázzatok, hogy milyen példát mutattok és milyen gondolatokat ültettek gyermekeitek elméjébe! Lelkük érzékeny, gondolkodásuk könnyen alakítható. Ha az igehirdető hibázik, féljétek azt még csak meg is említeni! Beszéljétek jó munkájáról, a felhozott jó gondolatokról, amelyekre hallgatnotok kell, mert Isten megbízottjától jöttek. Könnyen rádöbbenhetünk, hogy a gyermekek miért tiszteletlenek az Isten házában, s miért nem tisztelik jobban az ige hirdetőjét: mert nevelésük hibás ezen a téren!” – Gyer 385.

a. Habakuk melyik buzgó imáját kellene ma visszhangoznunk? Hab 3:2.

„Ma is szükséges az igazi, szívbeli vallás újjáéledése, amit az ősi Izrael tapasztalt. Bűnbánat az első lépés, amit meg kell tennie annak, aki vissza akar térni Istenhez. Ezt senki sem teheti meg a másik helyett. Személyesen kell megalázni lelkünket Isten előtt és elvetni bálványainkat. Ha mindazt megtettük, amit tehetünk, az Úr kijelenti nekünk üdvösségét.” – PP 551.

b. Mi jellemezze következetesen hitünket a komoly nehézségek és megpróbáltatások közepette is? Miért? Hab 3:17-19; Fili 2:14-15.

„Szóljon így a nehéz helyzetben lévő, a nagy megpróbáltatásokkal teli: 'Ha megöl is engem, akkor is bízom Benne.'” – CT 317.

„A közbenjáró Krisztus vére pajzsként védte a bűnöst bűnének teljes büntetésétől, de a végítéletkor Isten irgalom nélkül önti ki haragját...”

Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illésről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Aki számon tartja fejük hajszárait, gondja lesz rájuk, és az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és a ragálytól elpusztulnak, az igazakat angyalok védik, és kielégítik szükségleteiket.” – NK 559.

c. Ki volt a másik próféta ugyanebben az időszakban, aki a mi korunkra is vonatkozó üzeneteket mondott? Sof 1:1.

„Nem Habakuk volt az egyetlen, akivel Isten kinyilatkoztatást küldött a boldog reménységről és a jövő diadaláról éppúgy, mint korának megítéléséről. Jósias uralkodása alatt az Úr világosan megjelentette Sofóniásnak a tartós hitehagyás következményeit, és felhívta az igaz egyház figyelmét a dicsőséges jövőre. Jövendölései, amelyek a Júdat fenyegető ítéletet hirdették meg, vonatkoznak a Krisztus második adventje idején élő, megtérni nem akaró világra is.” – PK 244.

- a. Melyik üzenet mutatja be Istennek azok elleni haragját, akik hamis istentiszteletet folytatnak és akik azt támogatják? Sof 1:2-6
-
-

- b. Milyen viselkedés árulkodik az ember szívében rejlő mély lázadásról Isten ellen, miközben látszólag Őt követi? Sof 1:12-13; Mt 24:48-51.
-
-

„A nép, amelyre Isten a jelennek szóló szent, fennkölt, ítéletre felhívó igazságot bízta, alszik az őrhelyén. Tetteik ezt tükrözik: az igazság birtokosaként 'gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségem'. De az igaz tanú kijelenti: 'Nem tudod, hogy nyomorult vagy, és szájalomra méltó, szegény, vak és meztelen.' (Jel 3:17)

Ezek a szavak hitelesen írják le az egyház mai állapotát. Isten szolgálói egyre csak adják a Szentlélek ihlette figyelmeztető üzeneteket, feltárják a tévelygők jellemhibáit, de a válasz csak ennyi: 'Nem vonatkozik rám. Nem veszem magamra üzenetedet. Amit tudok, megteszek, hiszek az igazságban.'

A gonosz szolga, aki így szólt szívében: 'késlekedik a gazdám' (Mt 24:48), Krisztus-várónak vallotta magát. Szolga volt, tehát külsőleg Isten szolgálatára szentelte magát, de a szívében Sátánnak hódolt. Az ilyen ember nem tagadja nyíltan az igazságot, mint a gúnyolódók, de élete elárulja szíve gondolatát: késik az Úr eljövetele. Önteltsége közömbössé teszi az örökkévaló dolgok iránt. Magáévá teszi a világ elveit, átveszi szokásait. Úrrá lesz rajta az önzés, a nagyravágás és a büszkeség. Mivel tart attól, hogy testvérei magasabb lelki színvonalat érnek majd el, ezért becsmérlni kezdi igyekezetüket, kétségbe vonja indítékaikat. Ezáltal 'veri' a szolgatársait." – 5B 78.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Már. 6. Péntek

1. Milyen tanulságot vonjak le Habakuk imájából, ha Isten eljárás módja zavarba ejtene?
2. Ismerek-e valakit, aki értékelné a prófécia idővonalát?
3. Van-e amiben javítanom kellene az Isten házában való viselkedésem?
4. Miért létfontosságú, hogy ellenálljak a zúgolódás és a panaszkodás kísértésének?
5. Miért fontos a mély önvizsgálat, amikor intést kapok?

ISTEN DICSÓÍTÉSE ÉBERSÉG ÁLTAL

„Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!”
(Agg 1:7)

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 9. kötet, 92-96. \(Nagyvárosi állapotok-részlet\)](#)

„Ne késlekedj, hanem részletesen vizsgálj meg szívedet, és naponta halj meg énednek.” – 3B 336.

1. KÉT OSZTÁLY

Már. 8. Vasárnap

a. Írd le azt az összetett eseménysort, mely hamarosan bekövetkezik!
Sof 1:14-18.

„Akik Isten félelmétől serkentve fáradoznak, hogy megszabadítsák a gyülekezetet az akadályoktól, és helyrehozzák a súlyos helytelenségeket, hogy Isten népe belássa, hogy iszonyodnia kell a bűntől, és tisztán élve felvirágozzék a gyülekezet Isten nevének dicsőségére, azok mindig ellenálló befolyással fognak találkozni a megszensteletlenek részéről. Sofóniás így ecseteli ezek valódi állapotát, és a rájuk váró borzalmas büntetéseket.” – 3B 270-271.

„[Sof 1:2-3, 8-18. idézve] Olyan eseménysor következik, mely nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten a helyzet ura. Az igazság világosan és félreérthetetlenül hirdetve lesz. Népünknek elő kell készítenie az Úr útját. A Szentlélek irányítása mellett szintisztán kell hirdetnünk az örömhírt. Az élő víz patakmedrének mélyülnie és szélesednie kell. Mindenfelé, közel és távol, Isten embereket fog elhívni az eke szarva mellől, az üzleti foglalkozásnak a gondolkodás javarésztét lekötő közönségesebb ágaitól, és tapasztalt munkások mellett részesíti őket nevelésben. Miután megtanultak eredményesen munkálkodni, hatalommal hirdetik majd az igazságot. Az isteni gondviselés csodálatos tevékenysége a nehézségek hegyeit mozdítja el, és a tengerbe veti. A föld lakói számára értékes üzenet fog hallatszani, amit meg is értenek. Az emberek megtudják, hogy mi az igazság. A munka előre halad majd, amíg az egész világot be nem tölti a figyelmeztetés, és ekkor jó el a vég.” – 9B 96.

a. Hogyan lehetünk részesei Isten védelmének a közelgő válságban?
Sof 2:1-3, 15; 2Kor 7:1.

„Isten elvárja népétől, hogy tisztítsa meg magát a test és lélek minden szennytől, és az Úr félelmében tökéletesítsék szentségüket. Akik közömbösek és kimentik magukat ez alól a kötelesség alól azt várva, hogy az Úr végezze értük, amit tőlük vár el, azok hiányosnak találtnak majd, de a föld szelídjei, akik igazságot cselekedtek, elrejtetnek majd az Úr haragjának napján.” – 1B 618.

„Az Úr napján, közvetlenül Krisztus eljövetele előtt, Isten haragjában villámokat küld az égből, melyek egyesülnek a földben lévő tűzzel. A hegyek égni fognak, mint a kemence, és kiöntik rettenetes lávafolyamaikat, elpusztítva kerteket, réteket, falvakat és városokat; és ahogy kiöntik olvadt ércüket, sziklákat és forró iszapot öntenek a folyókba, ezek felforrnak, mint a fazék, és óriási sziklákat és szikladarabokat lövellnek ki a földre is, leírhatatlan hevességgel. Egész folyók száradnak ki majd. Az egész föld megrázkódik, rettenetes kitérések és földrengések lesznek mindenfelé. Isten csapással sújtja a Föld gonosz lakosait, amíg el nem pusztulnak. A szenteket megőrzi a földön e szörnyű zűrzavar közepette, ahogyan Noét is megőrizte a bárkában az özönvíz idején.” – 3SG 82-83.

b. Mi jellemzi az Istenhez hű hívőket azokkal szemben, akiknek csupán felszínes a vallásuk? Sof 3:1-4, 12-13.

c. Hogyan tárja fel Sofóniás Isten hűségese népének nagy reménységét – és küldetését? Sof 3:14-16.

„Az egész menny szíven viseli a segítségre szoruló területeket, de nemcsak a közelünkben lévőket, hanem a távoliakat is. A mennyei lények figyelik, és várva várják, hogy az emberi eszközöket mélyen megindítsa a munkatársaik szükséglete, akik tanácsalanságban és megpróbáltatásban, bánatban és szorongásban vannak.” – 6B 459.

a. Hogyan írja le a Szentírás Isten szeretetének mélységét a gyermekei iránt? Hogyan kellene ezt nekünk is visszatükröznünk? Sof 3:17; 2Kor 1:3-4.

„[Isten] Bevisz lakomájára, és zászló lesz feletted szerelme. (Lásd ÉnÉn 2:4.) 'Ha az én utaimban jársz – mondja az Úr – ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között' (Zak 3:7.) – az Isten trónját körülvevő szent angyalok között... A menny és a föld az Atyával együtt örvendezve énekl: 'Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott.' – KP 138.

„Az egész menny szíven viseli üdvösségünket. Isten megbízta ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyalát, hogy szolgálják azokat, akik az üdvösség örökösei lesznek. Óvnak minket a gonosztól, visszaszorítják a sötétség hatalmait, melyek elpusztításunkra törnek. Van hát okunk minden percben hálásnak lenni, még ha látszólag nehézségek állják is el ösvényünket!

Maga az Úr a segítőnk. 'Énekelj, Sionnak lánya, harsogj Izráel, örvendj, és teljes szívvvel vigadj Jeruzsálem lánya! Az Úr, a te Istened, közötted van, erős Ő, megtart, örül terajta örömmel hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.' (Sof 3:14, 17) Az Úr azt akarja, hogy ezt a bizonyoságtételt adjuk át a világnak. Legyen az Úr dicsérete szüntelen szívünkben és ajkunkon.

Az ilyen bizonyoságtétel hatni fog az emberekre. Mikor igyekszünk elterelni az embereket a boldogságra csörtető, magukat kényeztető erőlködéseiktől, akkor bizonyítsuk be nekik, hogy mi jobbal rendelkezünk, mint amire ők törekszenek.” – 6B 63-64.

b. Hogyan ír a Szentírás még bővebben Isten gyengéd gondoskodásáról a gyermekei iránt, akiket azért üldöznek, mert nem hajlandók megszegni a szabadság törvényét? Sof 3:18-20; Ez 9:3-4.

„Jegyezzük meg e gondolatot: Azok nyerik el az igazság tiszta pecsétjét, melyet a Szentlélek hatalma ér el bennük – amit a fehér ruhába öltözött férfi jelképez – akik sírnak és bánkódnak a gyülekezetben elkövetett szörnyűségek miatt. Ezek annyira szeretik a tisztaságot, s Isten becsületét és dicsőségét, annyira tisztán felismerték a bűn végtelenül gonosz voltát, hogy a látnok bánkódni látta őket.” – 3B 267.

a. Mi történt akkor, amikor Aggeus elhívatott prófétának? Mit tanulhatunk ebből a helyzetből? Agg 1:1-4.

„Jelentőséggel teljes a kifejezés, hogy: 'Ezt mondja e nép'. Az izraeliták lehetőségük óráján nem tanúsítottak készséget, hajlandóságot. Akiket az Úr kiválaszt és vezet, azoktól azonnali engedelmességet vár el. A halasztásért hangzó kérelem szégyent hoz Istenre. Ők mégis a maguk útjának követését választották, bámulatos kifogásokat szedtek össze önigazulásul. Így például kijelentették, hogy ők ugyan elkezdtek az újjáépítést, de megszakadt a munka, mivel ellenségeik akadályokat gördítettek eléjük. Ezek az akadályok – érveltek – azt jelezték, hogy nem jött el az újjáépítés ideje. Azt mondták, hogy az Úr gördített akadályokat forrófejű elhamarkodottságuk megrovására. Ezért utalt rájuk prófétáján keresztül nem úgy mint 'én népem', hanem mint 'e nép'.

Az izraelitáknak nem volt igazi mentségük a templomépítés félbeszakítására. Amikor a legkomolyabb kifogásokkal hozakodtak elő, az lett volna az építkezés melletti kitartás ideje. Őket azonban az önző nemtetszés vezérelte, nehogy veszélybe kerüljenek ellenségeik szembeszegülését felkeltve. Nem volt meg az a hitük, mely a remélt dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Haboztak hittel előre menni Isten gondviselésének útmutatása szerint, mivel nem látták kezdetől fogva a véget. Mikor nehézségek támadtak, könnyen el lehetett téríteni őket a munkától.” – TII 105.

b. Milyen felhívás szól azok számára, akiket a világ dolgai vonzanak? Agg 1:5-10.

„Az önkéntes adományok Isten ügyétől való önző visszatartásának eredményét feltűnően példázza Aggeus próféta... a zsidók elkezdtek újjáépíteni az Úr templomát, de ellenségeiknél határozott ellenállásra találván, nem folytatták a munkát.” – PP 491.

c. Hogyan aratott győzelmet a maradék szívében és tetteiben? Agg 1:12-13.

„[A maradék] Nem merték semmibe venni a megismételt figyelmeztetést, hogy mind jólétük, mind Isten áldása az utasításoknak való tökéletes engedelmességtől függ. Mihelyt elhatározták, hogy megteszik, amit az Úr mondott, Isten dorgálásai máris a bátorítás szavaira változtak. Milyen könnyőreletes a mi Istenünk!” – TII 105.

a. Mi volt Isten terve a második templom felépítésével? Agg 2:6-9.

„Nabukodonozor elpusztította a templomot, és Krisztus születése előtt mintegy ötszáz évvel újjáépítette egy olyan nép, amely egy emberöltőn át tartó fogság után visszatért a feldúlt, szinte lakatlan országba. A köztük levő idős emberek, akik látták Salamon templomának dicsőségét, azt siratták az új épület alapkövetésénél, hogy az messze el fog maradni az első mögött. Érzéseiket a próféta hatásosan ecseteli: 'Ki van még életben köztetek, aki látta ezt a házat az ő első dicsőségében?... Avagy nem olyan-e ez a ti szemetekben, mintha semmi volna?' (Agg 2:3; Ezsd 3:12) De az Úr ekkor azt üzenete nekik, hogy az újabb ház dicsősége nagyobb lesz, mint az egykorié.

A második templom azonban nem ért fel az első pompájával; Isten jelenlétének az első templomban látott jelei sem szentelték meg. Nem mutatkozott meg természetfölötti erő, hogy megpecsételje felszentelését. A dicsőség felhője sem töltötte be az újonnan emelt templomot. Nem szállt alá tűz az égből, hogy megeméssze az oltárra helyezett áldozatot. A sekina (dicsőség) nem jelent meg többé a kérubok között a szentek szentjében. A frigyládát, a kegyelem királyi székét és a bizonyság tábláit nem lehetett ott látni. Mennyei hang nem tájékoztatta a kérdezősködő papot Jahve akarataról.

Századokon át a zsidók hiába próbálták bizonyítani, miként teljesedett Isten ígérete, amelyet Aggeus által adott. Elvakította őket a gőg és hitetlenség, és nem fogták fel a próféta szavainak igazi értelmét. A második templomot nem Jahve dicsőségének felhője tisztelte meg, hanem annak a jelenléte, akiben az Istenségnek egész teljessége lakozott testileg – aki maga volt a testben megjelent Isten. Amikor a Názáreti tanított és gyógyított a szent udvarokban, a 'Népek Vágya' jött el templomába. Krisztus jelenléte – és csakis az Ő jelenléte – tette a második templomot az elsónél dicsőbbé.” – NK 22-23.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Már. 13. Péntek

1. A közelgő válságban hogyan lehetek Isten kezében egy jó erő?
2. Miért fontos tulajdonság a szelídség, amelyet keresni kell ezekben az utolsó napokban?
3. Mi jellemzi mindazokat, akik elrejtőznek az Úr haragjának napján?
4. Mi vezethet oda, hogy szem elől tévesszem, hogy mi a legfontosabb az életben?
5. Miért volt olyan dicsőséges az Aggeus idejében épült egyszerűbb, szerényebb templom?

A VÉGIDŐ ESEMÉNYEI

„Kérjeteek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosít ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zak 10:1)

Javasolt olvasmány: [Próféták és Királyok, 362-368. \(Jósua és az angyal\); Bizonyásgtételek a Lelkészeknek; 241-244. \(Imádkozzatok a késő esőért\); Az Apostolok Története, 32-38. \(A Lélek adománya\)](#)

„Mialatt Istentől a Szentlelket kérjük, szelídséget, alázatosságot Istentől való függőséget munkál bennünk, a megérlelő késői eső áldásáért. Ha hittel imádkozunk áldásáért, megkapjuk, Isten ígérete szerint.” – BL 242.

1. ISTEN SZEMEFÉNYE

Már. 15. Vasárnap

a. Hogyan támasztotta alá Aggeus üzenetét Zakariás? [Zak 1:1-4, 15-16.](#)

„Az Aggeussal küldött kéréseket és bátorításokat Zakariás is hangoztatta és kiegészítette. Isten elhívta Zakariást, hogy Aggeussal együtt az építési parancs végrehajtására buzdítsa a népet. Zakariás azzal a biztatással kezdte üzenetét, hogy Isten Igéje mindig beteljesedik, és áldást ígér azoknak, akik hallgatnak a biztos prófétai beszédre.” – PK 358.

b. Mi mutatja Isten figyelmes törődését népe iránt? [Zak 2:1-5, 8.](#)

„Isten megparancsolta Jeruzsálem újjáépítését. A város megméréséről szóló látomásban azzal bátorította, vigasztalta és erősítette elgyötört népét, hogy teljesíti örökkévaló szövetségében foglalt ígéreteit. Kijelentette, hogy oltalmazó gondoskodása olyan lesz mindenfelől, mint 'tűz-fal', és általuk megmutatkozik dicsősége minden ember előtt. Az egész földön mindenkinek tudnia kell arról, amit népéért véghezvisz.” – PK 361.

a. Mi szemlélteti egyetlen reménységünket, bármennyire is tökéletlenek vagyunk? Zak 3:1-4.

„Zakariás jelképes jövendölésében Sátán Isten angyalának jobbán áll; vádolja Józsuát, a főpapot, akinek ruhája szennyes, és igyekszik megakadályozni azt a munkát, amelyet az angyal Józsuán végezni akar. Nagyszerűen mutatja mindez Sátán álláspontját a lelkekkel szemben, akiket Krisztus magához akar vonzani.” – GH 120.

„[Sátán] azt akarja elhitetni velünk, hogy hibáink és bűneink retteneteseek. Szerinte lehetetlen, hogy Isten az imáinkra figyeljen, hogy bennünket megáldjon, és megmentsen. Önmagunkban valóban csak gyengeséget láthatunk, és nincs semmink, amivel jogot formálhatnánk Isten kegyelmére. Sátán erővel azt akarja velünk elhitetni, hogy hiába fáradozunk, jellemhibáinkat megváltoztatni úgysem tudjuk. Mikor Istenhez közeledünk, az ellenség a fülünkbe súgja: 'Imádnak semmi értelme nincs, mert ilyen és ilyen gonoszságokat követtél el. Vajon nem vétkeztél-e Isten ellen, és nem cselekedtél-e saját lelkiismereted figyelmeztetése ellen?' Mi azonban mondhatjuk neki: 'Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztít bennünket minden bűnünktől' (1Jn 1:7). Éppen akkor, amikor érezzük, hogy vétkeztünk, és ezért nem tudnánk imádkozni, akkor van itt a legfőbb ideje, hogy imádkozzunk. Lehet, hogy szégyenkezünk, és mélyen megalázottnak érezzük magunkat, mégis imádkoznunk és hinnünk kell.” – GH 119.

b. Melyik isteni alapelv tárja fel a bűn legyőzéséhez és az isteni elhívás megvalósulásához szükséges erő igazi forrását? Zak 4:6; Jn 15:5.

„Mint Isten választott népe, nem követhetjük a világ szokásait, céljait és divatját. Nem hagytak minket sötétségben a világi példák követéséről, arról, hogy a siker érdekében ne a külső megjelenésre támaszkodjunk. Az Úr megmondotta, honnét származik az erőnk. [Zak 4:6. idézve]” – 7B 90.

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán.” – KP 284.

„A Szentlélek magasztos és felmérhetetlen ajándékai a menny minden kincsét magukban foglalják... Ha mindenki meg akarná kapni ezeket az ajándékokat, mindenki beteljesedne Szentlélekkel.” – KP 289.

a. Melyik templom felépítése volt a legfontosabb? Kik építették? Zak 6:12-13, 15; Ef 2:19-22.

„Az apostolok Krisztus által fektetett alapra építették fel Isten egyházát. Az ige a templomépítést gyakran felhasználja jelképkül a gyülekezet épülésének szemléltetésére. Így Zakariás Krisztusra utal, mint Csemetére, aki megépíti az Úrnak templomát. Egyszersmind beszél a pogányokról, akik segédkeznek e munkánál: 'És a messze lakók eljönnek és építenek az Úr templomában.' Ésaías pedig kijelenti: 'Az idegenek megépítik a te kőfaladat.' (Zak 6:12, 15; Ésa 60:10)

Péter mondja, amikor ezen templom építéséről szól: 'Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott becses kőhöz, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek, a Jézus Krisztus által.' (1Pt 2:4-5)

Az apostolok munkálkodtak a zsidó és a pogány világ kőbányaiban, hogy onnan köveket bányásszanak ki, és a fundamentumra helyezhessék.” – AT 374.

b. Isten figyelmeztetései ellenére mit tett a nép a fogságba vitelük előtt? Zak 7:8-14.

c. Ennek ellenére, miként mutatkozott meg Isten hosszútűró irgalma azáltal, hogy újabb és újabb lehetőséget kínált? Zak 8:7-8, 13-17.

„Az Úrnak most is az volt a szándéka, ami kezdettől fogva: dicsérjék népét a földön, hogy általuk neve megdicsőüljön. Fogságuk hosszú évei alatt sok alkalmat adott nekik a hozzá történő visszatérésre. Voltak, akik figyeltek és tanultak; egyesek üdvösségre letek a szenvedések között. Sokan közülük a hazatérő maradékhoz csatlakoztak.” – PK 372.

„[Zak 8:3, 7-8. idézve] Ezek az ígéretek feltételesek voltak. Teljesedésük a nép engedelmisségén múltott. A zsidóknak nem lett volna szabad ismét elkövetniük fogságuk előtti bűneiket.” – PK 438.

a. Mire kellene összpontosítanunk a történelem ezen szakaszában? Miért nagyon fontos ez? Zak 10:1-2.

„Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére.” – AT 37.

„Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!’ Ne nyugodjatok elégedetten, hogy az idők rendje szerint megjön az eső. Kérjétek! A mag növekedése és beérése nem a földművestől függ. Csak Isten érlelheti meg a termést. Ám az ember együttműködése szükséges. Isten műve megköveteli tőlünk, hogy elménket használjuk, hitünket gyakoroljuk. Keresnünk kell Isten kegyét, teljes szívünkkel, hogy a kegyelem záporai reánk hulljanak. Használjunk fel minden alkalmat, hogy az áldások árában részesüljünk. Krisztus mondotta: 'Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.' A gyülekezet tanácsülései, a sátortáborozások olyan alkalmak, amelyeken személyes munkát végezhetünk lelkekért, egyben Isten adta alkalmak, hogy a korai és késői esőt hullassa.

Ám senki se gondolja, hogy a gyülekezések látogatásával minden kötelességet teljesítette. E gyülekezések pusztá látogatása önmagában nem hozhat áldást. Nem változhatatlan törvény, hogy akik az általános vagy helyi gyülekezéseket látogatják, a mennyből bőséges ellátást kapnak. A körülmények kedvezőknek látszanak, hogy az ég a kegyelem gazdag záporát hullassa, ám Isten az, aki esőt parancsol. Ezért a könyörgésben meg ne restüljünk.” – BL 242.

b. Milyen csodálatos dolgok fognak történni, ezen erő segítségével? Zak 12:8.

„Amikor kivágják a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet, amikor a hamis atyafiak sokaságát meg tudjuk különböztetni az igazaktól, akkor elő fognak tűnni az elrejtettek, és dicsérettel sorakoznak fel Krisztus lobogója alá. Akik addig félénkek voltak, és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyöngébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid – tettere kész, bátor és határozott. Minél sűrűbb lesz Isten népének éjjele, annál ragyogóbbak lesznek a csillagok. Bár Sátán dühödten üldözi majd a hűségeseket, Jézus segítségével diadalmaskodni fognak.” – 5B 64.

- a. Mesélj el egy gyönyörű beszélgetést, ami az örökkévalóságban zajlik majd. Zak 13:6.
-
-

„Jézus megmutatja majd nekik kezeit, a keresztre szegezés jeleivel. Örökké magán fogja hordani e kegyetlenségnek emlékét. A szögeknek minden nyoma örökké hirdeti a csodálatos megváltás történetét és azt a végtelen árat, melyet az Üdvözítő az emberiségért fizetett.” – TL 96.

- b. Mikor és hogyan tér vissza Krisztus az Olajfák hegyére? Milyen események fognak történni? Zak 14:4-5; Jel 20:7, 12; 21:2, 10.
-
-
-

„[Egy angyal mondta ezeket] 'A szentek a Szent Városban maradnak, és ezer évig uralkodnak mint papok és királyok. Majd Jézus a szentekkel egyetemben alászáll az Olajfák hegyére, amely kettéhasad, és helyén nagy síkság lesz, amelyen Isten városa foglal helyet.'” – TL 21.

„Az ezer év végén Jézus, a dicsőség Királya villámláshoz hasonló ragyogás közepette a szent városból leszáll az Olajfák hegyére, ahonnan feltámadása után mennybe ment. Amikor lábai megérintik a hegyet, az kettéválik, és felkészül a Szent Város fogadására, ahol ott van Isten kertje, az Édenkert, mely elvétetett az ember bűnbeesése után. Most a várossal együtt száll alá még szebb és még dicsőségesebb ékességben, mint amikor felvitetett a földről. Isten városa leszáll, és elfoglalja a számára előkészített csodálatos helyet. Jézus ezután elhagyja a várost, a megváltott sereg által körülvéve, és útján angyali sokaság kíséri. Félelmetes fenséggel hívja elő a gonosz halottakat. Felébreszti őket hosszú álmukból. Micsoda szörnyű ébredés!” – 3SG 83.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Már. 20. Péntek

1. Éreztem-e már Isten védelmét, amit a Szentírás úgy említ, mint „tűz-fal”?
2. Hogyan tudok hatékonyan ellenállni Sátán azon támadásainak, ha a bűnimre emlékeztet?
3. Mi az ami fontosabb egy templom épületénél, amely Isten jelenlétének háza?
4. Milyen követelményei vannak, a késő eső elnyerésének?
5. Mikor állnak majd Jézus lábai ismét az Olajfák hegyén?

MALAKIÁS UTOLSÓ FELHÍVÁSA

„És ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.” (Mal 3:3)

Javasolt olvasmány: [Próféták és Királyok, 438-448. \(Izráel háza\); Bizonyágtételek, 7. kötet, 45-50. \(A házaselet felelősségei\)](#)

„Jahve ünnepélyes komolysággal figyelmeztette a gonosztevőket, hogy eljön az ítélet napja, és hirtelen elpusztít minden törvényszegőt. A reménységet azonban senkitől sem vonta meg. Bár Malakiás ítéletet profétált, ugyanakkor hívta a megtévedteket, hogy kössenek békét Istennel.” – PK 440.

1. ÉSZREVÉTTLEN HIBÁK

Már. 22. Vasárnap

a. Milyen hajlamunk lehet bűnös, önző kapzsiság? [Mal 1:8.](#)

„Sokan megengedik maguknak a fölösleges kiadásokat, csupán érzékeik, ízlésük és szemük kielégítésére, mikor az ügynek épp az így elköltött összegekre lenne szüksége. Isten jó néhány szolgálja rossz ruhában jár, munkájukat megbéklyózza az anyagiak hiánya. Az angyal így szólt: 'Tevékenységük ideje rövidesen tovaszáll. Munkájuk azt mutatja, hogy önmagukat imádják, és maguknak áldoznak.' Elsősorban magukat elégitik ki. Fejükben ez a kérdés matat: 'Talán őrizője vagyok testvéremnek?' Figyelmeztetésben figyelmeztetés után részesültek, mégis engedetlenek maradtak. Az én a főcéljuk, s ez előtt mindennek meg kell hajolnia.” – 1B 115.

b. A mai társadalom kulturális szokásaival éles ellentétben, hogyan tekinti Isten a házasság gyengéd, szent elköteleződését? [Mal 2:12-16; Zsid 13:4; Mt 19:4-6.](#)

„Legyen gondotok egymás boldogságának elősegítésére! Szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz! Akkor a házasság, ahelyett hogy a szeretet végét jelentené, a házassággal kezdődik el igazán.” – NOL 251.

a. Hogyan teljesedett be Mal 3:1-3, és Jn 2:13-16?

„A templom megtisztításával Jézus kijelentette messiási küldetését, és megkezdte munkáját... A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól, megmutatta küldetését: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennytől – a lelket megrontó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól.” – JÉ 125.

„Isten azt szeretné, ha szolgálai megismernék szívük erkölcsi gépezetét. Hogy ezt elérje, megengedi, hogy a szenvedés, a nyomorúság tüze támadja őket, hogy így megtisztuljanak...

Isten népének tisztulása nem érhető el, valósítható meg szenvedés nélkül. Isten engedi, hogy a szenvedés, a nyomorúság tüze megeméssze a salakot, hogy elválassa az értéktelent az értékestől, hogy előragyoghasson a tisztult nemesfém. Egyik tűz után a másikon visz át bennünket, egyre vizsgálva valódi értékünket. Ha most nem bírjuk elviselni e próbákat, mi lesz velünk a nyomorúság idején? Ha a jólét vagy a balszerencse hamisságot, büszkeséget vagy önzést leplez le szívünkben, mi lesz velünk, mikor Isten mintegy tűz által próbálja meg mindenki cselekedeteit, teszi nyilvánvalóvá minden szív titkait?” – 4B 84-85.

b. Milyen feddések szólnak Isten népének, mivel elfeledkeztek Róla? Mit is jelent valójában Isten megrablása? Mal 3:5-8; Jak 1:27; Lk 12:15; Pél 3:9-10.

„El kell határoznunk, hogy tisztelni fogjuk Istent a vagyonunkból, és nem engedjük, hogy bármi megkísértsen, hogy megraboljuk Őt a tizedtől és adományoktól. Értelmesen, módszeresen és folyamatosan kell jótegykednünk az emberekkel, és kifejeznünk hálánkat Istennek a bőkezűségéért. Sokkal szentebb kötelesség ez, mintsem hogy a véletlenre, ösztöneinkre vagy érzéseinkre bízhatnánk. Rendszeresen tegyünk félre Isten ügyére, hogy ne tulajdonítsuk el tőle a részt, amelyre igényt tart. Amikor Istent csaljuk meg, magunkat is megcsaljuk. Lemondunk a mennyei kincsről, hogy több kincsünk legyen a Földön. Olyan veszteség ez, amelyet nem engedhetünk meg magunknak. Ha úgy élünk, hogy miénk lehet Isten áldása, akkor mulandó ügyeinkben is megsegít áldó keze. De ha ellenünk emeli karját, megghiúsíthatja minden tervünket, és gyorsabban szétszór, mint ahogy mi gyűjteni tudunk.” – 5B 197.

a. Milyen áldások kísérik a hűségesen befizetett tizedet és a bőkezű adományokat? Miért kellene kerülnünk a késlekedést ebben? Mal 3:10-12.

„Krisztus nem a halálos ágyon várja el a bőkezűséget. Az ilyen adomány nem menti az önző életet. Akik az utolsó percig ragaszkodnak vagyonukhoz, azok inkább a halál kényszerítő ereje, mint Isten műve iránti odaadásuk következtében mondanak le róla. Emiatt állandó veszteségek érik az evangélium hirdetésének ügyét. Sokan szeretnének ugyan tenni valamit, de halogatják, s az ördög nem alszik, igyekszik megakadályozni, hogy javaik valaha is az Úr kincstárába jussanak. Bankok mennek tönkre, s a vagyon sok más módon is elemészthető. Elvész, mielőtt visszatért volna Istenhez, és Sátán örül ennek.

Ha jót akarsz tenni javaiddal, tedd azonnal, nehogy Sátán kaparintsa meg vagyonodat, s ezzel hátráltassa Isten ügyét. Az Úr sokszor nyitott utat a testvérek előtt, hogy adakozzanak munkánk fejlesztésére, Sátán ügynökei azonban olyan vállalkozásokkal álltak elő, amelyek segítségével a testvérek 'holtbiztosan' megkétszerezhetik vagyonukat. Testvéreink beruházzák a pénzüket, de Isten ügye és gyakran ők maguk sem látnak egyetlen fillér hasznot sem belőle.” – 5B 114.

b. Mik azok a fájdalmas és pontos feljegyzések rólunk, amelyek eltörlésére erőfeszítést kellene tennünk? Préd 12:16; Ésa 65:6-7.

c. Azon túl, hogy Isten hű gyermekeinek neve szerepel az élet könyvében, milyen feljegyzések mutatják cselekedeteiket? Mal 3:16; Zsol 56:9.

„Egy emlékkönyv iraték’ az Úr előtt, amelyben feljegyzik azoknak a jó-cselekedeteit, ’akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét’ (Mal 3:16). Hitből mondott szavaikat és szeretetből fakadó tetteiket nyilvántartják a mennyben. Nehémiás erre hivatkozik, amikor ezt mondja: ’Emlékezzél meg én rólam én Istenem... és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával’ (Neh 13:14). Az ’emlékezés könyve’ minden igaz tettet halhatatlanná tesz. Minden legyőzött kísértést, minden leküzdött bűnt, minden kedves, részvételtjes szót híven feljegyezz a krónika. E könyvek minden áldozatot, Krisztusért elviselt szenvedést és fájdalmat megörökítenek.” – NK 428-429.

- a. Milyen örömet fejez ki Isten a hűséges népe iránt? Hogyan tükrözhetjük ezt az örömet a jellemünkben és a tetteinkben? Mal 3:17; Mt 25:34-40.**
-

„Ha szeretettel fordulunk a csüggedéssel, gyásszal megterhelt emberekhez, ha kezünk készségesen és bőven ad, ha felruházzuk a ruhátlant, szívesen befogadjuk házukba és szívünkbe a hajléktalant, akkor az angyalok nagyon közel húzódnak hozzánk, és édes dallam csendül fel a mennyben. Minden méltányos, könyörületes és jó tett édes dallamot kelt a mennyben. Az Atya trónjáról felfigyel a könyörületes cselekedeteire, legbecsesebb kincseinek te-kinti azokat.” – 2B 25.

- b. Honnan tudjuk, hogy a gonoszok és az igazak közötti különbség ha-marosan teljesen nyilvánvalóvá válik? Mal 3:18; Jel 22:11-12.**
-

„Az egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró (Zsol 50:6). A szent törvény, Isten igazsága, amely mennydörgés és fényesség közepette az élet kalauzaként hangzott el a Sinai-hegyről, most az ítélet mércéjeként tárul az emberek elé. A kéz szétnyitja a táblákat, és a Tízparancsolat szabályai tüzes tollal írt igéknek látszanak, és oly tisztán rajzolódnak ki, hogy mindenki el tudja olvasni. Az emlékek megélnéülnek, a babonáság és az eretnekség sötét-sége szertefoszlik, és Isten tíz rövid, átfogó, hiteles ígéje a föld minden lakója elé tárul.

Lehetetlen azoknak a rémületét és kétségbeesését leírni, akik lábbal tipor-ták Isten szent kívánalmait. Isten kinyilatkoztatta nekik törvényét, összemér-hették volna vele jellemüket, és megláthatták volna hibáikat, míg alkalmuk volt a megtérésre és megújulásra. De a világ kegyének elnyeréséért elvetették Isten rendelkezéseit, és másokat is törvényszegésre tanítottak. Isten népét szombatrontásra akarták kényszeríteni. Most az a törvény, amelyet semmibe vettek, elítéli őket. Meg kell látniuk a félelmes valóságot: hogy nincs semmi mentségük...

Túl későn ismerik fel, hogy a negyedik parancsolatban foglalt szombat az élő Isten pecsétje. Túl későn látják meg a hamis szombat valódi jellegét, és azt, hogy fővény volt az az alap, amelyre építettek. Rádöbbennek arra, hogy Isten ellen harcolnak. A vallás tanítói sok embert romlásba vittek, miközben azt hazudták, hogy az Éden kapujához vezetik őket.” – NK 568-569.

a. Mi lesz a gonosztevők végső sorsa? Mal 4:1-3.

b. Milyen felhívást küld utoljára Isten a kisprófétákon keresztül? Mal 4:5-6.

„A világiasság és az önzés választanak el minket Istentől. A mennyei üzenetek természetüknél fogva ellenkezést váltanak ki. Krisztus hűséges tanúi és az igazság megróják a bűnt. Olyan a szavuk, mint a pöröly – megtöri a kőszívet. Mint a tűz – megemésztí a salakot. Szünet nélkül szükség van a komoly, határozott, figyelmeztető üzenetekre. Isten olyan embereket kíván, akik hűségesek lesznek kötelességükhöz. Megfelelő időben elküldi megbízható hírnökeit, olyan feladatot bízva rájuk, amelyet Illésre bízott.” – 5B 184.

„Amíg a szülők nem járnak teljes szívvel az Úr törvénye szerint, addig nem parancsolhatják meg ezt gyermekeiknek sem. Szükség van reformációra – mély és átható reformációra e vonatkozásban. A szülőknek meg kell reformálódniuk; szükség van a lelkészek reformációjára; szükség van Isten jelenlétére családjukban. Ahhoz, hogy a dolgokat másként lássák, Isten Igéjét kell családjuk tanácsadójává választaniuk. Meg kell tanítaniuk gyermekeiket arra, hogy Isten szava szól hozzájuk, és annak fenntartás nélkül engedelmeskedniük kell. Türelmesen, kedvesen és fáradhatatlanul tanítsák gyermekeiket, hogy hogyan éljenek Isten tetszésére! Az ilyen család gyermekei felkészülnek a hitetlenség hamis érveivel való szembenézésre. Elfogadták hitük alapjaként a Bibliát, és olyan alapra építettek, amelyet nem söpörhet el a hitetlenség áradata.” – PP 111.

„Rendezett keresztény család nyomós érv a keresztény vallás létező valósága mellett – olyan érv, amelyet a hitetlenek nem tudnak megcáfolni... Ha a hitvalló keresztények otthonában helyes vallásos légkör uralkodik, akkor jó befolyást árasztanak. Valóban a 'világ világosságá'-vá válnak.” – PP 112.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Már. 27. Péntek

1. Akár házas vagyok, akár nem, hogyan erősíthetem meg Isten házasságra vonatkozó tervét?
2. Milyen módon láthatom Isten megtisztító folyamatának bizonyítékait önmagamban?
3. Melyik három könyvben vannak feljegyzések a mennyei udvarokban?
4. Hogyan szerezhetek örömet a mennyben lakozóknak?
5. Mi a legerőteljesebb prédikáció, amelyre szükség van ezekben az utolsó napokban?

1. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyosságtételek, 6. kötet, 404-410. (Előkészület az utolsó válságra)

Közvetlen előttünk a súlyos válság. Kitartó hitet követel meg tőlünk, hogy helyt tudjunk állni eme válság próbái és kísértései közt, és teljesíteni tudjuk feladatait. Mégis, akkor is dicsőségesen diadalmaskodhatunk. Az ellenség egyetlen virrasztó, imádkozó, hívő embert sem ejt majd csapdájába.

Az előttünk álló próbák idejére Isten biztonságot ígér azoknak, akik megtartják békétűrésének szavát. Krisztus így szól majd hűségeseihez: „Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtódat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús• harag.” (Ésa 26:20) Júda oroszlánja, aki oly rettető kegyének megvetőivel szemben, Isten Báránya lesz az engedelmes és hű embereknek. A felhőoszlop haragosan és rémítően dörög ugyan Isten törvénye megrontóira, de világosság, könyörület és szabadulás Isten parancsainak megtartói számára. A kar, mely lesújtja a lázadókat, elég erős, hogy megszabadítsa a hűségeseket. Isten az utolsó szálig összegyűjti hűségeseit – efelől bizonyosak lehetünk. „Elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és egybegyűjtik választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24:31)

Testvéreim, ti, akik előtt Isten megnyitotta Igéjének igazságait, milyen szerepet játszottok majd a világtörténelem záróeseményeiben? Tudjátok-e, hogy az előkészületnek milyen létfontosságú tevékenysége folyik égen és földön? Az igazság minden ismerője előtt lehetőség nyílt, hogy tanulmányozza a jövődöléseket, megfogadja a tanácsokat és felkészüljön a bennük leírt eseményekre, „mert közel az idő”. Senki se játsszék most a tűzzel – a bűnnel, a világ mindennemű szenvedésének okozójával. Ne maradjatok fásultak és bárgyún közönyösek. Lelkünk sorsa ne függjön bizonytalanul. Bizonyosodj meg, vajon teljesen az Úr oldalán állsz-e. Akinek őszinte a szíve, kérdezze reszkető ajakkal: Kicsoda állhat helyt?

Vajon a legtartósabb anyagot építetted-e jellemedbe, a próbaidőnek ebben az értékes, utolsó óráiban? Megtisztogattad-e jellemedet minden szennytől? Követted-e a világosságot? Megegyezik-e életed hitvallásoddal? Tevékeny-e benned Isten kegyelmének lágyító, szelídítő hatása? Olyan szívetek van-e, mely érez, olyan fületek, mely hall, olyan szemetek, mely lát? Vagy hiába hirdették nektek a föld nemzeteinek sorsát eldöntő, örök igazságokat? Ítélet folyik a nemzetek fölött, előkészületben Isten csapásaira. Ezen a napon, amely örök következményekkel terhes, azoknak, akiket Isten igazságainak őreivé tett, Krisztus életét kell élniük. Ragyogtatod-e világosságodat a bűneikben pusztuló nemzetek felvilágosítására? Tudod-e, hogy Isten parancsainak védőjeként kell kiállnod azok elé, akik azt lábbal tapossák?

Lehet valaki csak részben, csak külsőleg hívő, mégis híjával találják majd, s

elveszíti örök életét. Gyakorolhatja ugyan a Biblia egyes tanításait, kereszténynek tarthatják őt az emberek, mégis elveszhet, mert hiányoznak belőle a keresztény jellem elengedhetetlen vonásai. Ha elhanyagolod, vagy félvállról veszed az Istentől jövő figyelmeztetéseket, ha bűnt melengetsz, vagy mentegetsz, akkor megpecsételed sorsodat. Megmérnek majd a mérlegen, és könnyűnek találnak. Örökre visszavonják tőled a kegyelmet, a békét, a bűnbocsánatot. Jézus elhalad melletted, hogy soha vissza ne térjen imáid és könyörgéseid hallótávolságára. Végezzünk lelkiismeretes munkát, míg a kegyelem várakozik, amíg az Üdvözítő közbenjár értünk.

Krisztus visszatérése már nem soká várat magára. Ez legyen minden üzenetünk alaphangja.

Sokszor ismételjük el az emberek fülébe Krisztus második megjelenésének áldott reménységét, és annak komoly következményeit. Ha Urunk közeli megjelenésére függesztjük tekintetünket, az megtanít, hogy minden világi dolgot üresnek és semmisnek vegyünk.

Rövidesen Armagedon csatájára kerül a sor. Akinek öltözkéire azt írták, hogy királyok Királya és uralkodók Ura, hamarosan elővezeti a menny hadait.

Az Úr szolgálai most nem mondhatják el Dániel prófétával: A kijelölt idő hosszú volt. Már csak rövid idő van hátra, míg Isten tanúi befejezik munkájukat, előkészítik az Úr útját.

Vessük félre rövidlátó, önző terveinket, s ne feledjük, hogy a legnagyobb szabású és legelsőrendűbb fontosságú munkát végezzük. Ezzel a munkával az első, a második és a harmadik angyal üzenetét hallatjuk, s felkészülünk a következő angyal érkezésére, aki majd beragyogja dicsőségével a földet.

Az Úr napja egyre közeledik, az állítólag nagy és bölcs emberek mégsem ismerik fel Krisztus jövetelének és a világ végének jeleit. A gonoszság elhatalmasodik, és sok szívben kihűl a szeretet.

Ezrek és milliók döntenek most el örök életüket vagy örök halálukat. A férfi, akit teljesen leköt hivatása, aki a szerencsejátékokban leli örömét, aki szereti kielégíteni elfajult étvágját, a szórakozás szerelmesei, a színházak és táncteremek látogatói számításukon kívül hagyják az örökkévalóságot. Életük értelme csupán ennyi: mit együnk, mit igyunk, s mivel ruházkodjunk. Nem tartanak a menny felé zarándokló menettel. A nagy hitehagyó vezeti őket, és vele is pusztulnak majd el.

Ha nem értjük meg a gyorsan az örökkévalóságba surranó pillanatok fontosságát, s ha nem készülünk fel helytállni Isten nagy napján, akkor hűtlen szolgák vagyunk. Az őrállónak ismernie kell az éjjel óráját. Ünnepeles komolyságba öltözött most minden, s az igazság összes ismerőjének meg kell ezt értenie. Viselkedjünk s tegyünk mindent Isten nagy napjára való tekintettel. Isten büntetései már el is kezdődtek, készüljünk fel hát a rettenetes napra.

Érték az időnk. A próbaidőnek már csak kevés, nagyon kevés napja van hátra, mialatt felkészülhetünk a jövő, halhatatlan életre. Nincs időnk, melyet bizonytalan mozgalmakra pazarolhatnánk. Nehogy csak felületesen olvassuk az Igét!

Oly igaz most is, mint mikor Krisztus a földön járt, hogy az örömhírnék ellenség területére való minden behatolása az ellenség seregeinek kétségbeesett ellenállását váltja ki. Az előttünk álló összecsapás a legrettenetesebb lesz azok között, melyeknek az ember valaha is tanúja volt. Bár olyan hatalmasnak ábrázolja Sátánt, mint valamely erőteljes, felfegyverzett férfit, bukása mégis teljes lesz, és az is vele pusztul el, aki a hűség helyett a hitehagyást választja.

Isten mérsékelő Lelkének visszavonása már el is kezdődött. A szélvészek, viharok, fergetegek, tűzvészek és árvizek, tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek gyors ütemben követik egymást. A tudomány igyekszik megmagyarázni e tüneteket. Sűrűsödnek körülöttünk a jelek, s Isten Fiának közelségéről tanúskodnak. De ezeket mind mással indokolják, csak az igazi okkal nem. Az emberek nem ismerik fel az órálló angyalokat, akik a négy szelet mérsékelik, hogy ne fújjanak, míg Isten szolgáit el nem pecsételik. De amikor Isten utasítja majd angyalait, hogy eresszék szabadjára a szeleket, olyan tusa következik, melyet képtelen leírni a toll.

Krisztus figyelmezteti a közönyöseket: „Mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.” (Jel 3:16)

A szájból kivetés azt jelenti, hogy nem tudja felajánlani Istennek imáidat, sem pedig szereteted kifejezéseit. Igehirdetésedet sem tudja jóváhagyni, sem más lelki tevékenységedet. Vallásgyakorlatodat sem mutathatja be a kéréssel, hogy kegyelmet nyerj. Ha elgördíthetnének a függőnyt, felismerhetnék Isten szándékait, s a csapásokat, melyek igen hamar bekövetkeznek a kárhozatra ítélt világra. Felismernéd beállítottságodat, s félnél, reszketnél magadért és embertársaidért. A szívet tépő aggodalom buzgó imái szállnának az égbe, a tornác és az oltár között sírnál, bevallva lelki vakságodat és visszaeső bűnös voltodat.

„Fújjatok kürtöt a Sionon, szenteljetek böjtöt, hirdessetek gyűlést! Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet, hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket, menjen ki a völgyény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, népedhez, és ne bocsásd szidalomra [gyalázatra] örökségedet.” (Jóel 2:15-17)

„De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkodik a gonosz miatt.” (Jóel 2:12-14)

Izrael hitehagyása és a szigorú megtorlás után Isten a kegyelemnek ezt az üzenetét küldte bűnbánó népünknek: „És onnan adom meg neki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején, és mint Egyiptomból feljövetelének napján. És azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogsz engem hívni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baálom [uram].” (Hós 2:14-15)

„Azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogsz engem hívni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baáloom [uram] ... És eljegyezek téged magamnak örökre, éspedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezek el. Bizony hittel jegyezek el téged magamnak, és megismered az Urat.” (Hós 2:15-19)

„Megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, s hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem.” (Jóel 2:27)

Figyelmeztetés, intés, ígéret, mind nekünk szól, akik az utolsó időkben élünk. „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.” (1Thess 5:6)

„De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.” (Lk 21:34)

„Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.” (Mt 14:38) Virrasszatok, hogy az ellenség be ne lopja magát. Virrasszatok a régi szokások, bűnös hajlamok fölött, nehogy markukba kaparintsák a gyepelőt. Szorítsátok vissza Őket, és virrasszatok. Ügyeljetek gondolataitokra, vigyázzatok a tervekre, nehogy magatokat állítsátok középre. Virrasszatok az alkalmak fölött, amikor jót tehetnétek velük.

Virrasszatok, hogy „ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.” (Mk 13:36)

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 2. kötet, 604-609. (Jelentősegteljes álom)

1871. április 30-án este nagyon leverten tértem nyugovóra. Már három hónapja erős csüggedés vett erőt rajtam. Gyakran imádkoztam gyötrődő imákkal az enyhülésért. Segítségért és az erőért könyörögtem Istenhez, hogy felül tudnék emelkedni az ólmos levertségen, mely megbénította hitemet, reményemet, s hasznavehetetlenné tett. Akkor éjjel álmot láttam, mely nagyon bátorító benyomást tett rám. Azt álmodtam, hogy fontos összejövetelen veszek részt, amelyre jókora csoport gyűlt össze. Sokan leborulva, buzgón imádkoztak Istenhez, s mintha súlyos terhek nehezédtek volna rájuk. Különös világosságért esedeztek. Néhányan gyötrődni látszottak lelkükben, Hatalmas érzések rendítették meg őket. Könnyek közt, hangosan esedeztek segítségért és világosságért. E megrendítő jelenetben legfőbb vezető testvéreink vettek részt. S. testvér majdnem a padlóra borult, szemlátomást nagy szorongásban. Felesége viszont csoportnyi közömbös gúnyolódó között ült. Úgy látszott, hogy mindenki tudomására akarja hozni, mennyire megveti azokat, akik így megalázzák magukat.

Azt álmodtam, hogy az Úr Lelke szállt rám. Felálltam a kiáltások és imák közepette, és így szóltam: Az Úr Lelke nyugszik rajtam. Arra késztet, hogy felszó-

lítsalak, hogy egyénenként kell megkezdenedek a belső lelki munkát. Istenre tekintetek, azt kívánva, hogy ő végezze el a dolgokat. Ha nekiláttok a feladatnak, melyről tudjátok, hogy meg kell tennetek, Isten segíteni fog, amikor csak szükséges. Nem tettétek meg, amit Isten kifejezetten rátok bízott. Istent kéritek, hogy végezze el helyettetek. Ha követtétek volna a fényt, melyet nyújtott, több fényt ragyogtatott volna rátok. De mivel elhanyagoltátok a küldött tanácsot, figyelmeztetést és megrovást, nem várhatjátok el, hogy több világosságot és áldást nyújtson, hogy azt is elhanyagoljátok és megvessétek. Az Isten nem ember, nem hagy gúnyt űzni magából.

Felvettem a drága Bibliát, körülraktam néhány kötet bizonyágtétellel a gyülekezet számára, melyet Isten adott népének. Tessék, mondtam, majdnem minden esetre bennük a válasz. Rámutatnak az elkerülendő bűnökre. A tanács, melyért esedeznek, itt van ezekben, másoknak címzetten, akik hasonló helyzetben voltak. Isten jónak látta elétek tárni, sort sor után, elvet elv után. De nem sokan vannak köztetek, akik valóban tudnák, mit tartalmaznak a bizonyágtételek. Nem vagytok jártasak a Bibliában. Ha azzal a kívánsággal tanulmányoztátok volna szavát, hogy megüssétek a Biblia mértékét, hogy keresztény tökéletességre tegyetek szert, nem lett volna szükség bizonyágtételekre. De mert elhanyagoltátok közelebből megismerni Isten ihletett könyvét, ezért egyszerű, közvetlen bizonyágtételekkel akart elérni titeket. Így hívni fel figyelmeteket az ihletett ígére, melyeknek nem engedelmeskedtetek. Ezért sürget, hozzátok összhangba életeteket az írás tiszta és emelkedett tanításaival.

Az Úr terve, hogy a bizonyágtételekkel figyelmeztessen, intsen, tanácsoljon, s vessé elmétekbe ígéje igazságának fontosságát. Az írott bizonyágtételek célja nem új világosság, hanem elevenen a szívetekbe vésni a már kijelentett igazságokat. Az embernek Isten és felebarátjai iránti köteletségét már csak elég világosan kijelenti az ige, mégis kevesen engedelmeskedtetek a világosságnak. Az Úr nem jelentett ki bennük új igazságot. De a bizonyágtételekben egyszerűbben fogalmazta meg a már kijelentetteket. Választott útján népe elé tárta, hogy felébredjenek, és elméjükbe vessék azokat. S hogy senkinek se maradjon kifogása.

Büszkeség, önszeretet, önzés, gyűlölet, irigység és féltékenység elhomályosította a felfogóképességet. Az igazság, mely az üdvösségre oktatna titeket, elvesztette vonzerejét, s nem irányítja gondolataitokat. Nem értjük az istenfélelem legelengedhetetlenebb elveit, mert nem éhezünk, és nem szomjazzuk a Biblia ismeretét, a szív tisztaságát, az élet szentségét. A bizonyágtételeknek nem célja lekicsinyelni Isten szavát, hanem felmagasztalni azt. Az is céljuk, hogy a Bibliához vonják gondolatainkat, hogy az igazság gyönyörű kézzelfoghatósága hasson mindenkire.

Ezt mondom továbbá: Ahogy e könyvek és füzetek fallal veszik körül Isten igéjét, úgy vesz körül fallal titeket az Úr: dorgálással, tanáccsal, figyelmeztetéssel és biztatással. Itt sírtok Isten előtt lelketeket gyötörve több világosságért.

Isten felhatalmazott, hogy megmondjam nektek; egyetlen fénysugár sem esik ösvényetekre a bizonyágtételeken át, míg az eddig nyert világosságot át nem ültetik a gyakorlatba. Az Úr fénnel falazott körül titeket, de nem értékelitek, sőt, lábbal tapostátok. Néhányan megvetették azt, mások elhanyagolták, félvállról vették. Kevesen tökélték el, hogy követik az Isten adta fényt.

Néhányan külön figyelmeztetést kaptak, de alig pár hét alatt feledték a fedést. Némelyeknek többször is elismételtem, mégsem tartották elég fontosnak, hogy pontosan kövessék a tanácsot. Meseszámba vették azokat. Holott az adott fény segítségével olyan vereségeket és próbákat elkerülhettek volna, melyeket keménynek és szigorúnak találtak. Csak magukra vethetnek. Maguk vették fel az igát, melyet nehéznek tartanak. Ezek nem Krisztus igái. Isten szeretettel gondoskodott róluk, de önző, gonosz, hitetlen lelkük nem ismerte fel jóságát és irgalmát. A maguk bölcsességével robogtak viadalra, míg a próbáktól lenyűgözöttek, bizonytalanságoktól zavaradottan Sátán törbe nem csalta őket. Ha összegyűjtitek a múltban adott sugarokat, megnöveli majd körülöttetek a fényt.

Hivatkoztam a régi Izráelre. Isten nekik adta törvényét, de nem engedelmeskedtek annak. Majd szertartásokat és rendelkezéseket adott, hogy ne feledjék el Istent. Oly hajlamosak voltak Isten feledésére, hogy szüntelen emlékeztetni kellett őket, nehogy elfeledjék, hogy engedelmesség és tisztelet illeti Teremtőjüket. Ha engedelmesek lettek volna, ha szeretetből megtartották volna a törvényt, semmi szükség sem lett volna e szertartásokra és rendelkezésekre.

Ha a nép, amely most állítja magáról, hogy Isten különleges kincse, engedelmeskedne az ígében leírt kívánalmaknak, Isten nem adott volna külön bizonyágtételeket, hogy ráébressze őket kötelességükre, bűnös voltukra és félelmes veszedelmükre, ha elhanyagolják az Isten ígéjének járó engedelmisséget. Azért tompult el lelkiismeretük, mert félretették, elhanyagolták és lenézték a világosságot. Ezért Isten eltávolítja e bizonyágtételeket népétől, megfosztja őket az erőtől, és megálazza őket.

Azt álmodtam, hogy beszédem közben jelentős mértékben Isten hatalma szállt rám, elhagyott minden erőm, mégsem nyertem látomást. Mintha férjem a gyülekezet elé állt volna: „Ez Isten csodálatos hatalma. Ő tette a bizonyágokat hatalmas eszközzé a lelkek elérésére, és még hatalmasabban fog munkálkodni általuk, mint eddig. Ki áll az Úr oldalára?”

Azt álmodtam, hogy sokan talpra ugrottak a hívásra. Mások konokul ülve maradtak. Némelyek gúnyolódtak és hahotáztak, s mások teljesen közömbösnek látszottak. A mellettem álló megszólalt: „Isten szavakat adott szádba, hogy szólj a népnek, s eléljed szívüket, mint senki más. Úgy alakította bizonyágtételeidet, hogy megfeleljenek a segítségre szorulóknak. Na zavarjon a gúny, csúfolódás, szemrehányás és gáncsoskodás. Hogy Isten különleges eszköze lehess, ne támaszkodj senkire, hanem őrajta csüggy. Mint futószőlő, őt öleld át kocsányaidal. Naponta belőle gyűjts erőt, hogy megerősödj, hogy környezeted ne tompítsa, se el ne fedje a világosságot, melyet az Úr általad ragyogtat népére. Sátán

különleges célja megakadályozni, hogy eljusson Isten népéhez a küldött fény, noha igen nagy szükségük van erre az utolsó idők veszélyei között.

Sikered titka az egyenes beszéd, a kézzelfoghatóság. Ha ettől eltávolszol, ha ember szája íze szerint alakítod bizonyágtételeidet, erőd el fog hagyni. E korban csaknem minden tetszetős és valószínűtlen. Hemzseg a világ a bizonyágtételektől, melyeket azért hirdetnek, hogy pillanatnyilag tetsszenek, bájoljanak és elnézzék a bűnt. A te bizonyágtételed más. Le kell hajolnia az élet apróságaihoz, hogy megóvja a pislákoló hitet a haláltól, s besulykolja a hívőkbe annak szükségét, hogy a világ világosságaként ragyogjanak.

Isten ezért adta a bizonyágtételeket, hogy a botladozó és bűnös elé tárd valódi állapotukat, hogy megértsék az óriási veszteséget, melyet a bűn okoz nekik. Isten mélyebben elmédbe véste ezt, mint bárki más most élőnek, és világosságod szerint tart felelősnek is. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem ez én Lelkemmel, mondja a seregek Ura. Mint harsona, emeld fel hangodat és hirdesd népemnek bűneit és Jákob házának vétkeit.”

Az álom mély benyomást tett rám. Mire felébredtem, elpárolgott levertségem, derült voltam, és mély béke áradt el bennem. Munkaképtelenné tevő gyöngeségeim elhagytak, életerőm visszatért, holott hónapok óta semmi erő sem volt bennem. Úgy tűnt előttem, hogy Isten angyalokat bízott meg enyhülést hozni nekem. Kimondhatatlan hála töltötte el szívemet a gyökeres változásért, hogy elkeseredésből világosságra és boldogságra vezetett. E változás olybá tűnt előttem, mintha Isten kegyelmének csodája lett volna, s ezért mindig hálás leszek szerető gondoskodásáért.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

A Nagy Orvos Lábnymán, 117-121. (Munkálkodás az iszákosokért-részlet)

CSALÓDÁSOK, VESZÉLYEK

Az elbukott emberekért munkálkodókat sok csalódás éri azok részéről, akik ígérik, hogy megjavulnak, de csak felszínesen változtatják meg szokásaikat és életmódjukat. Egy darabig talán úgy tűnik, hogy megjavultak, de cselekedeteik mögött csupán érzelmek húzódnak; szívük valójában nem változott meg. Éppúgy dédelgetik önző énünket, éppúgy vágyakoznak káros élvezetekre, éppúgy szeretnék vágyaikat kielégíteni. Nem tudják miben áll a jellemképzés, és nem lehet építeni rájuk mint elvhű emberekre. Vágyaik kielégítésével és szenvedélyeikkel eltompították értelmi és lelki képességeiket, és ez gyöngévé teszi őket. Inga-tagok és állhatatlanok. Indítékaik érzékiségre hajlóak. Ezek az emberek sokszor

veszélyt jelentenek mások számára is. Mialatt jó útra tért embereknek tartják őket, felelős tisztségeket bízunk rájuk; olyan helyre állítják őket, ahol befolyásuk megmértelyezi az ártatlanokat.

Még azoknál is fennáll a visszaesés veszélye, akik igyekeznek megjavulni. Nagyon bölcsen és nagy tapintattal kell velük bánni. Hízélgéssel és dicsérgetéssel a mocsárból kiemelt emberek romlását okozhatjuk. Nagy veszélynek tesszük ki őket és hallgatóikat is, ha a nyilvánosság előtt elmondatjuk velük bűnös múltjuk történetét. A gonosz dolgok kihangsúlyozása rombolja mind az értelem, mind a lélek világát. A bűntől megszabadult embereknek ártunk azzal, ha nagy fontosságot tulajdonítunk személyüknek. Sokukban azt az érzést keltjük, hogy bűnös életük kiemelkedő szerephez juttatta őket. A hírnév utáni vágy és a magabizás szelleme tápot kap, és vesztüket okozza. Csak akkor tudnak megállni, ha nem önmagukban, hanem Krisztus kegyelmében bízunk.

Mindazokat, akik őszinte megtérésük bizonyosságát adták, buzdítsuk a másokért való szolgálatra! Senki se utasítsa el azt az embert, aki Sátán szolgáját felcserélte Krisztus szolgálatával! Ha valaki bizonyosságát adta annak, hogy Isten Lelke küzd érte, biztassuk, ahogy csak tudjuk, hogy lépjen az Úr szolgálatába! „Könyörüljetekek némelyeken, megkülönböztetvén őket” (Júd 22). Akik mennyei bölcsességhez jutottak, azok észre fogják venni a segítségre szorulókat; azokat, akik őszintén megbánták bűneiket, de akik biztatás hiányában aligha mernek reménykedni. Az Úr arra fogja szolgálait készíteni, hogy fogadják szeretettel barátságukba ezeket a remegő szívű, bűneikért bánkódó embereket. Bármilyen bűn rabságában éltek, akármilyen mélyre süllyedtek is, ha töredelmes szívvel Krisztushoz térnek, Ő elfogadja őket. Azután adjatok nekik valamilyen feladatot, amellyel szolgálhatnak Krisztusnak! Ha szeretnének másokat is a pusztulás veréből kiemelni, amelyből ők maguk már megszabadultak, adjatok nekik erre alkalmat! Hozzátok őket kapcsolatba tapasztalt keresztényekkel, hogy lelkileg megerősödjenek! Töltsétek meg szívüket és kezüket a Mesterért végzendő munkával!

A látszólag legbűnösebbek közül egyesek, amikor a fény bevilágít lelkükbe, eredményes munkások lesznek, és épp olyan bűnösökért fognak dolgozni, amilyenek valamikor ők maguk is voltak. Krisztusba vetett hittel nagy feladatokat látnak el, és felelős tisztségeket kapnak a lélekmentés munkájában. Ők tudják, mi a saját gyenge pontjuk, és látják lényük romlottságát. Ismerik a bűn erejét és a bűnös szokások hatalmát. Ráébrednek arra, hogy Krisztus segítsége nélkül képtelenek győzni, és egyre csak ezt kiáltják: „Tehetetlen vagyok, reád bízom magam!”

Ezek az emberek tudnak másokon segíteni. A megkísértett, megpróbált, reménységét már-már elvesztett ember, de aki a szeretet üzenetének hallatára megmenekült, az megérti a lélekmentés tudományát. Akinek a szíve tele van a Krisztus iránti szeretettel, mert őt magát is a Megváltó kereste meg és hozta vissza a nyájhoz, tudja, hogyan keresse meg az elveszetteket, és hogyan vezesse

Isten Bárányához a bűnösöket. Fenntartás nélkül Istennek szentelte magát, és Isten szeretett Fia elfogadta, megfogta kezét; amelyet gyengesége tudatában segítségért felé nyújtott. Az ilyen emberek szolgálata által sok tékozló fiú tér az Atyához.

A bűnös életből a tiszta élet magaslatára igyekvők az „emberek között az ég alatt” csak egy névben találhatják meg azt az erőt, „mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCsel 4:12). „Ha valaki szomjúhozik” megnyugtató reménységre, a bűnös hajlamoktól való szabadulásra, ahhoz Krisztus így szól: „jöjjön énhozzám, és igyék” (Jn 7:37). A bűn egyedüli gyógyszere: Krisztus kegyelme és ereje.

A saját erőre épített jó döntések semmit sem érnek. A világ összes fogadalma sem tudja megtörni a bűnös szokások hatalmát. Az ember nem lesz mindenben mértékletes addig, amíg Isten kegyelme meg nem újítja szívét. Egyetlen pillanatig sem tudjuk önmagunkat a bűntől megőrizni. Minden pillanatban Istentől függünk.

Az igazi megújulás a szív megtisztításával kezdődik. Az elesettekért végzett munkánk csak akkor lesz igazán eredményes, ha a krisztusi kegyelem újjáalakítja a jellemet, és a szív élő kapcsolatba kerül Istennel.

Krisztus élete az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmesség élete volt, és ebben minden embernek példát mutatott. Nekünk is éppúgy kell élnünk - az Ő erejével és az Ő útmutatásával -, ahogyan Ő élt ezen a világon.

Amikor az elesettekért dolgozunk, vessük elméjünkbe és szívünkbe Isten törvényének követelményeit, és azt, hogy hűséget kell tanúsítanunk Isten iránt! Minden esetben hívjuk fel figyelmüket arra, hogy nagy különbség van az Istent szolgálók és az Istent nem szolgálók között. Isten a szeretet, de nem nézheti el, ha valaki készakarva hágja át rendelkezéseit. Kormányzásának törvénye olyan, hogy senki sem kerülheti el hűtlenségének következményeit. Csak azokat tisztelheti, akik Őt tisztelik. Az ember evilági magatartása határozza meg örökkévaló sorsát. Ahogy vetett, úgy fog aratni. Az okot követi az okozat.

Csak tökéletes engedelmesség - és semmivel sem kevesebb - ütheti meg az Isten által kívánt mértéket. Kívánalmait pontosan körülhatárolta. Mindenre, amit parancsolt, szükség van ahhoz, hogy az ember összhangba jusson vele. Hívjuk fel a bűnösök figyelmét a Krisztus szerinti eszményi jellemre, és vezessük őket Krisztushoz, akinek a kegyelme által érhető el ez az eszményi jellem.

A Megváltó magára vette az emberiség gyengeségeit, és büntelen életet élt, hogy az ember ne féljen attól, hogy emberi természetének gyengesége miatt képtelen győzni. Krisztus azért jött, hogy minket „isteni természet részeseivé” tegyen; és élete tanúsítja, hogy az emberi természet az istenivel egyesülve nem vétkezik.

A Megváltó győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet. Krisztus Isten Igéjével válaszolt Sátán minden kísértésére. Mivel bízott Isten ígéreteiben, erőt kapott az Isten parancsolatai iránti engedelmességhez, és a kísértő

nem juthatott előnyhöz. Ez volt minden kísértésre Jézus válasza: „Meg van írva.” Isten nekünk is adta Igéjét, hogy ellenálljunk vele a bűnnek. „Igen nagy és becses ígéreteket” kaptunk, hogy általuk „isteni természet részeseivé” legyünk, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4).

Mondd a megkísértett embernek, hogy ne a körülményeket és saját gyengeségeit nézze, sem pedig a kísértés hatalmát, hanem Isten Igéjének erejét! Ez az erő a mienk. „Szívembe rejtettem a te beszédedet - mondja a zsoltáríró -, hogy ne vétkezzem ellened.” „A te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire” (Zsolt 119:11; 17:4).

Bátorítsd az embereket! Vidd őket imában Isten elé! A kísértés áldozatai közül sokan szégyellik kudarcaikat, és úgy érzik, hogy hiába közelednek Istenhez. Ezt a gondolatot azonban az ellenség sugallja. Amikor vétkeztek, és úgy érzik, hogy nem tudnak imádkozni, mondd meg nekik, hogy éppen ilyenkor kell imádkozniuk. Ha megszágyenülten bár, és mélyen megalázva, de bevallják bűneiket, akkor Ő, aki hű és igaz, megbocsátja bűneiket, és megtisztítja őket minden gonoszástól.

Látszólag nincs tehetetlenebb, valójában mégis legyőzhetetlenebb, mint az a lélek, aki érzi semmiségét, és teljesen a Megváltó érdemeiben bíz. Ima, valamint Isten Igéjének tanulmányozása által, és mert hiszi, hogy Isten állandóan jelen van, a leggyengébb ember is kapcsolatban lehet az élő Krisztussal, aki fogja kezét, és soha nem ereszt el.

Ezeket a drága ígéreteket mindenki, aki Krisztusban marad, magának igényelheti. Ezt mondhatja:

„Én az Úrra nézek,
Várom az én szabadításom Istenét;
Meghallgat engem az én Istenem!
Ne örülj, én ellenségem!
Elestem ugyan, de felkelek,
Mert ha még a setétségben ülnék is,
Az Úr az én világosságom!”

„Hozzánk térvén, könyörül rajtunk;
Eltapodja álnokságainkat.
Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!”

Isten ezt ígérte:

„Drágábbá teszem az embert a színaranynál,
És a férfit Ofir kincsaranyánál”

„Ha cserények között heverték is:
Olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai,

Amelyeket ezüst borít,
Vagy mint vitorla-tollai,
Amelyek színarany fényűek”

Akiknek Krisztus a legtöbbet bocsátotta meg, azok fogják Őt a legjobban szeretni. Ők lesznek azok, akik majd a végső napon trónjához a legközelebb állnak. „És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz” (Jel 22:4).

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 4. kötet, 186-213. (Hűséges intésekre van szükség)

A következő bizonyságtételt, melyet legutóbbi, 1875. január ötödikén nyert látomásban kaptam, a vermonti tábori összejövetelen, 1875 augusztusában, sátramban írtam le, az istentiszteletek szüneteiben. A következő nyár fejleményei teljesen igazolták a bizonyságtétel látszólagos szigorát. Szeptemberben részleteket olvastam föl a gyülekezet előtt, s nagyszerű munka kezdődött tevékenységünk nyomán; s most a gyülekezetnek javára és mások javára is, e szerény írásban közlöm bizonyságtételemet.”

Sötétség veszi át a hatalmat ott, ahol kizárólag Isten Lelkének kellene uralkodnia. Mégis a munkába állók közül csak kevesen látják be a személyes erőfeszítés és egyéni felelősség szükségét, bármilyen ágazatban foglaltak is helyet. Kevesen érzik át a végzett munka szent voltát. Köznapi vállalkozásokkal tartják ezt egy szinten levőnek.

Önzés uralkodik sokakon, noha tudniuk kellene, hogy az önfeláldozó szeretet élete a béke és szabadság élete. Akik azzal keresik a boldogságot, hogy kielégítik önző étvágyaikat, s főképp érdekeikre ügyelnek, azok rossz nyomon járnak, hogy boldogságra leljenek, akár e földön is. Aki a legkisebb kötelességeiben hűtlen, az hűtlen a jelentősebbekben is. Ha hanyagul végzi a rá háruló apróbb föladatokat, megbízhatóság helyett, alkalmatlannak minősíti magát; azt jelzi ezzel, hogy nincs teljes szíve a munkában, s nem kizárólag Isten dicsősége lebeg a szeme előtt.

Némelyek készek előírni mások kötelességeit, és megérteni mások felelősségének teljes fontosságát, a maguk kötelességeit mégsem készek fölismerni. Személyes hűségre és egyéni felelősségérzetre van szükség, különösen kórházunkban, a kiadóban, a gyülekezetben és iskolánkban. Ha a négy helyen dolgozók figyelmesen meghallanák, hogy Jézus mire utasította őket, ahelyett, hogy azt kérdeznék, mi ennek vagy annak a kötelessége, a mű minden ágában jelentős javulás köszöntene be. Ha mindegyikük szíve ezt mondaná: „Nekem kell figyelmem Krisztus tanításaira, nekem kell engedelmeskednem szavának; senki el nem végezheti helyettem a munkámat; a mások figyelmessége nem teheti

jóvá hanyagságomat, akkor fejlődni látnánk Isten művét, mint ahogy még sosem fejlődött.

Ez a húzódozás, ez a másokra várás, hogy azok végezzék el az elvégzendőket, ez lelki gyöngeséget terem, Ha megkíméljük erőnket – ez biztos útja annak, hogy csökkentsük azt. Jézus pontos engedelmességet vár el összes szolgájától. Semmiképpen sem szabad megtorpannotok, vagy kímélnetek magatokat Krisztus szolgálatában. Nincs egyetértés Krisztus és Béliál között, Az Isten munkája iránti odaadás. a gondos figyelem mily hiánya is él ott.

A. szíve nem odaadó Isten iránt, noha képességekkel és tehetségekkel rendelkezik, amelyekről majd számot kell adnia a mindenek adományozójának. Megszenteletlen a szíve, s élete sem méltó hitvallásához; bár több, mint húsz éve Isten szent művének szívében dolgozik. Milyen világosságban, milyen előjogokban részesült pedig! A legkritkább lehetőségnek örvendezett, hogy jelentős keresztény jellemet fejlesszen. Krisztus szavai alkalmazhatók rá: mikor Jeruzsálemet siratta: „Bárcsak fölsimernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál! De sajnos. el van rejtve szemed elől.” Az Isten megtorlása lebeg fejed fölött „mert nem ismered meglátogatásod idejét.”

B.-nek is olyan mintára forog a gondolkodása, mégsem kizárólagosan önző. Mindketten inkább a gyönyört keresik, mint Istent. Viselkedésük homlokegyenest ellenkezik a krisztusi étellel. Nincs bennük szilárdság, józanság, sem Isten iránti odaadás. B.-nél a kegyelem munkája mindenestől felületes. Szeretne ugyan keresztény lenni, mégsem törekszik fönntartani a győzelmet rossz természete s önzése fölött, és hogy a helyesről és helytelenről alkotott meggyőződése szerint cselekedjék. A tettek, nem pedig üres szavak és szándékok kedvesek az Isten előtt.

Az Isten hangját hallottad az intésekben, tanácsokban, figyelmeztetéseken, és a szeretet kérleléseiben. Mégsem elég csupán meghallgatni. „Legyetek megvalósítói az igének, és ne csak hallgatói, különben magatokat csaljátok meg.” Könnyű vitetni magunkat az árral, és hozsannát kiáltanunk a sokasággal; de a mindennapi élet szűrkeségében, mikor nem adódik különösebb izgalom vagy rajongás, akkor érkezik el az igazi kereszténység. Ekkor fordul elő, hogy a szíved hideggé válik, buzgalmad alábbhagy, s a vallásos gyakorlatok ízetlenné laposodnak számodra.

Kifejezetten elhanyagolod „Isten akaratának cselekvését. „Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.” Ez a föltétel; ez az a próba, mely megállapítja, milyen az ember jelleme. Az érzelmek gyakran megbízhatatlanok, bizonytalan védelemnek bizonyulnak, mivel változékonyak, s a külső körülményektől függnék. Sokan ámitják magukat, mert följázó benyomásokra támaszkodnak. A vizsga ez: Mit tesz el Krisztusért? Milyen áldozatokat hozol? Milyen győzelmeket vívsz ki? Az önző lelkület leküzdése, a hanyag kötelességteljesítés kísértésének való ellenszegülés, egy-egy szenvedély megfékezése, Krisztus akaratára iránti készséges, jókedvű engedelmesség sokkal nyomósabb bizonyíték,

hogy Isten gyermeke vagy, mint a föl-föllobogó, majd ismét hamvába hanyatló ájzatosság, s az érzelmek vallása.

Mindketten ágaskodtok az intések ellen; sőt elhidegülést és zúgolódást támasztott bennetek legjobb Barátotok ellen, noha ő mindig a javatokat igyekszik elősegíteni, s akit tisztelni minden okotok megvan. Amikor föllázadtatok a szavak ellen, holott ő adta szolgálai szájába, hogy viselkedésetek felől hozzatok szóják, akkor elkülönítettétek magatokat tőle, s Isten Lelkét is megszorítottátok. Nem hallgattatok az intésekre, s ezzel Isten Lelkét utasítottátok el. Elfordítottátok őt szívetektől, hanyaggá s közönyössé váltatok.

A. testvér, neked már értékes lelki tapasztalatokra kellett volna szert tenned a sok év alatt, mióta Isten sok világossággal áldott meg, hogy ösvényedre ragyogjon. Hangot hallottam szólni rólad: „Terméketlen ez a fa. Minek árnyékolják meddő ágai a helyet, amit gyümölcsöző fa foglalhatna el? Vágd ki! Minek is foglalja el a földet.” Majd a kegyelem édes, kérlelő hangját hallottam. Ezt mondta: „Hagyd meg még az idén. Körülásom, megmetszem. Próbáld meg még az egyszer, ha akkor sem terem gyümölcsöt, akkor kivághatod.” A terméketlen fa tehát további rövid próbaidőt kap; kevés haladékot, hogy meddő élete virágba boruljon és gyümölcsöt teremjen. Kihasználod-e a most nyert lehetőséget? Engedelmeskedni fogsz-e Isten Lelke figyelmeztetéseinek? Jézus Jeruzsálemről mondott szavai szólnak most hozzád is, mikor az semmibe vette a Megváltó kegyelmesen följánlott üdvösségét: „Jeruzsálem, Jeruzsálem ... hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk gyűjti szárnya alá csibéit, de te nem akartad.” Krisztus kérlelte őket, Krisztus hívogatta őket; szeretetét mégsem viszonzta a nép, melyet megmenteni jött. Te sem viselkedtél jobban a te idődben, mint a szegény, öncsaló, elvakult zsidók az övékben. Kiaknázhattad volna előjogaidat s lehetőségeidet, keresztény jellemet tökéletesíthetnél volna; de lázadó a szíved, te nem akartad” megalázni magad, hogy megtérj, és az Isten kíváncsi iránti engedelmesség életét éljed.

A kiengesztelhetetlen érzések és zúgolódások, amit egyesek kimutattak, a te lelkedben is ott gennyesednek: még ha nem is mertél oly nyíltan szólni. Jobb lett volna a kiadónak, s akiket érint, ha már évekkal ezelőtt eltávolítottak volna téged onnan. Minél több fényt nyertél, minél több előjognak örvendeztél, annál kevesebb őszinteséget és igaz életet tanúsítottál. Érzéki és világi a szíved, és elhanyagolod Isten kifejezett szavát. Bár figyelmeztetésekkel és tanácsokkal sáncolt körül, bár a legelvitathatatlanabb bizonyíték állt rendelkezésedre, hogy Isten van e műben, s hogy az ő hangja szól hozzád, mégis megvetetted és utasítottad a komoly intéseket, s a helyett a magad önző, csökönyös útját jártad.

Olykor félelem fogott ugyan el mégsem értetted meg soha, mily nyomorult is a lelki állapotod, mennyire kerülget a végveszedelem. Ismételten a közönynek és önzésnek ugyanabba az állapotába estél vissza. Bűnbánatod sosem hatolt elég mélyre, hogy teljes megújulás legyen a gyümölcs. Felületes lelki munkát végeztél csupán, nem azt a teljes átalakulást, mely ahhoz szükséges, hogy Isten

előtt elfogadhatóvá tegyen. „Aki engem követ, mondja Krisztus nem jár a sötétben!” Te mégis hitvalló keresztény életed túlnyomó részén sötétben jártál. mert elmulasztottál kapcsolatra lépni a mennyei és elnyerni Isten Lelkének tiszta világosságát.

Ha napról-napra közösségben élnél az Úrral, ha ápolnád magadban az emberszeretetet, akkor kinőnél önzésedből, akkor az Úr szólójének buzgó munkása lehetnél! Fölsimernéd, hogy a mindennapi élet kötelességeinek hűséges teljesítése hogyan őriz meg az önszeretettől, s a magad kényeztetésétől. Mindez ideig nem voltál szorgalmas, nem törekedtél, hogy napról-napra képzetebb legyél. Hiszen mára már megbízható emberré kellett volna válnod bármily felelős állásra, de önzés nyomta rá pecsétjét bárminek végzésére, amibe fogtál. Okosnak tartottad magad ugyan, mégsem tudtál bölcsességet szűrni le a sok év tapasztalatából.

B. hiú volt, s még ma is az. Pedig szépen haladhatott volna előre, növekedve a kegyességben, de a külső látszat fontosabbnak tűnt előtte, mint a belső lelki ékesség, a rejtett belső ember a maga zavartalan szelídségében s lelki nyugalomában – ez értékes az Isten előtt. Kiadóban dolgozó olyan hitetlenek, akik nem nyerték el a jelen igazság világosságát, mint te, mégis sokkal, de sokkal megbízhatóbbak és lelkiismeretesek, mint ti ketten. Ha megbízható emberek módjára szorgalmasan Krisztussal gyűjtöttetek volna, a nem hívő alkalmazottak közül né melyek már velünk tartanának az igazságban. De a kettőtök élete a botlás köve volt számukra. Isten mélyebb szánakozással és jóakarattal tekint e hitetlenekre, mint akik, noha hisznek az igazságban, cselekedeteikkel mégis megtagadják őt. A hit, melyet, ha kényelmetlen, félre löknek, melyet magukra öltének, meg újra levetnek, az nem Krisztus vallása, hanem hamisítvány, mely még e világon sem bírja elviselni a fölülvizsgálatot.

Az igaz vallás mindig tagadhatatlanul kitűnik szavainkból, viselkedésünkből, s életünk minden tettéből. Krisztus követőinél a vallásnak sosem szabad elszigetelten állnia az üzleti dogoktól, anyagi ügyektől. Hanem kéz a kézben kell haladnia ezekkel. Szigorúan tartani kell magunkat Isten parancsaihoz a világi dolgok akár legapróbb részleteinél is. A tudatnak, hogy az Isten gyermekei vagyunk, az élet mindennapi kötelességeinek is magasztos jelleget kell kölcsönöznie – ne legyetek hanyagok dolgaitokban, hanem buzgó lelkűek. Az ily vallás a becsület teljes tudatával elviseli a gáncsoskodó világ szemét.

A könyvkiadó alkalmazottai tekintsék magukat Isten intézőinek, végezzék kötelességüket pontosan és hű éberséggel. Mindig lebegjen előttük a kérdés: Isten akarataival egyezve fáradozom-e? A Biblia vallása emelkedetté teszi a gondolkodást, míg valamennyi gondolatunkba Krisztus nem vegyül. Minden tettünk, minden szavunk, életünk minden perce viselje magán szent hitünk pecsétjét. Elközelgett mindennek vége, nincs hát időnk a tétlenségre, vagy hogy Isten szándékai rovására szórakozó életet éljünk.

Az Úr nem hagy gúnyt űzni magából. Akik a kínálkozó alkalmaknak ez idő-

szakában elhanyagolják kegyelmességeit s áldásait, azok áthatolhatatlan sötétséget hoznak magukra, és kiváltják Isten haragját. A Mindenható átká sújtott le Sodomára és Gomorára bűneik és gonoszágaik miatt. Ma is vannak, akik visszaélnek Isten könyörületeivel, s megvetik figyelmeztetéseit. Az ítélet napján elviselhetőbb sorsa lesz Sodomának és Gomorának, mint akik, bár Krisztus nevét viselik, megszenvedetlen életükkel mégis szégyent hoznak rá. Az ilyenek félelmes megtorlást gyűjtenek fejükre, arra az időre, bármikor Isten haragja látogatja majd meg büntetéseivel a földet.

Azok a bűnösök, akiknek nem jutott osztályrészül a világosság, és az előjogok, melyeknek a szombatünneplő adventisták örvendeznek, tudatlanságuk miatt Isten szemében kedvezőbb helyzetben, lesznek, mint akik a műn belül dolgozva megbízhatatlannak bizonyulnak, s mégis azt állították, hogy szeretik és szolgálják az Urat. Krisztus könnyei – ott a hegyen – győtrődő, megszakadó szívéből fakadtak, visszautasított szeretete és választott népének hálátlansága miatt. Hiszen mindvégig fáradhatatlanul fáradozott értük, hogy megmentse őket a sorstól, amelyet a jelek szerint mindenáron magukra akartak zúdítani; ők mégis elutasították kegyelmét, nem ismerték föl meglátogatásuk óráját. Kiváltásuk napja végéhez érkezett, mégis annyira elvakította őket a bűn, hogy nem ismerték föl a véget.

Jézus előre tekintett a századokon, egészen az idők végéig, s mindazok esetét véve, akik önzéssel és hanyagsággal fizették vissza szeretetét és intéseit, s akik a jövőben így fizetik vissza neki – ezekhez intézte komoly szavait, kijelentve, hogy nem ismerik föl meglátogatásuk óráját. A zsidók egyre gyűjtötték maguk köré a megtorlás sötét fellegeit. Hasonlóképpen ma is sokan magukra idézik Isten haragját, mivel nem használják ki lehetőségeiket, mivel megvetik Jézus tanácsait és szeretetét, szolgálait pedig utálják és gyűlölik, amiért az igazságot szölik.

Az egész világon nincs hely, ahova olyan tündöklő fényt adományozott volna az Úr, mint nálunk, ősi Jeruzsálem sem részesült nagyobb kedvezésben, amint a menny sugarai ragyogtak az ösvényre, melyen Jeruzsálem népének járnia kellett. Mégsem jártak hű engedelmisséggel a világosság déli verőfényében, sem Istent szolgálva éjjel és nappal. A beteges, eltörpült vallás annak következménye, ha nem követjük az Úr Lelkének kijelentett fényét. Mikor gyakoroljuk az ígét, akkor erőnk és szeretetünk egyre növekszik, s a keresztyén eredményeket is csak gondos műveléssel lehet kifejleszteni.

A FEGYELEM SZÜKSÉGESSÉGE A CSALÁDBAN

– ...ban némelyek állapota valóban riasztó. Különösen az ifjúság túlnyomó részének esetében. Családok költöznek ide a megállapodással, hogy nem válnak kolonccá a gyülekezet nyakán, hanem segítség legyenek. Jelentős hányaduk esetében mégis az ellenkezője lett a következmény. A szülők hanyagsága, hogy heylesen fegyelmezzék gyermekeiket, sok családban a gonoszság burjánzó forrása

lett. Nem fékezik meg a fiatalokat, amint kellene. A szülők nem követik Isten szavának idevágó utasításait, így a gyermekek a maguk kezébe vették a gyeplőt. A következmény az lett hogy legtöbbször ők uralkodnak szüleiken, ahelyett, hogy alávetnék magukat a szülők tekintélyének.

A szülők vakok gyermekeik tényleges állapota felől, mivel a gyermekeknek sikerült félrevezetni őket. Bár maguk elvesztették a gyermekeik fölött az uralmat, mégsem szeretik, ha más igyekszik megfékezni őket, vagy a helyesbítés szándékával rámutatni hibáikra. A szülők, akik fegyelmezetlen és neveletlen gyermekeket hoztak a népes gyülekezetbe –...on, megkötötték Isten ügyének kerekét. Sokan elhanyagolják kötelességüket, hogy az Úr intelmei szerint és az Úr félelmében neveljék gyermekeiket; s mégis ők beszélnek a legtöbbet az ...-i fiatalok gonoszágáról, noha az ő gyermekeik rossz példája és gonosz légköre rontotta meg a többi fiatal.

Ezek a családok rótták e gyülekezetre a legsúlyosabb terheket mivel helytelen elképzelésekkel jöttek ide. Tökéletesnek képelték a gyülekezetet, s elvárták, hogy a gyülekezet vállalja a felelősséget, hogy keresztényeket faragjon a gyermekekből, akiket ők, a szülők, képtelenek megfegyelmezni s kordában tartani. Ez megsemmisítő súllyal veti magát a gyülekezetre. Pedig segítség lehetnének, ha földadnák önzésüket, ha Isten tiszteletére törekednének, s ha javítanák, jóvátennék az életükben elkövetett hibákat. Ez azonban eszük ágában sincs. Távol tartják magukat, készen gáncsolni él lelkiiség hiányát a gyülekezetben, melynek legsúlyosabb szerencsétlensége épp az, hogy sok olyan akad köztük, mint ők – koloncok, „megszenteletlen szívű és életű személyek, akik viselkedése mindenestől csapnivaló. Az ...-i intézményünk túl sok betegségekkel teli, élettelen testet visel magán, hogy jóléte és lelki életre-valósága meg ne sínnyeljené.

A TERHEK HORDOZÓINAK GÁNC SOLÁSA

A gyülekezet szenved az önzetlen keresztény munkások hiánya miatt. Ha akik a legtöbb esetben képtelenek ellenállni a kísértésnek, s túl erőtlének, hogy megálljanak a maguk lábán – ha ezek távol maradnának erről, akkor sokkal tisztább lenne a lelki légkör e városcában. Akik a mások hibáinak és gyöngeségeinek szemetjén élnek, s akik embertársaik hanyagságainak, mulasztásainak beteges, ártalmas kigőzölgését szívják magukba, akik a gyülekezet dögevőivé teszik magukat. nincsenek előnyére a közösségnek, melyben élnek, sőt, tényleges nehézségeket jelentenek azok számára, akiknek a nyakába varrták magukat.”

A gyülekezetnek nem koloncokra, hanem buzgó, lelkiismeretes munkásokra van szüksége; nem gáncsokodókra, hanem a Sion építőire. Valójában hittérítőkre van szükség a mű népes szívében, olyanokra, akik nem adják föl az erődöt, hanem igazak lesznek, mint az acél, hogy megóvják azok becsületét, akiket Isten az ő művének élére állított, s akik megtesznek mindent, hogy támogassák az ügy mindmennyi ágát, még a maguk érdekeinek, sőt, ha kell, életüknek fölládozá-

sával is. Velem mégis azt közölte az Úr, hogy alig néhány akad, akinek teljesen lelkébe kovácsolódott volna az igazság, aki el bírná viselni Isten elevenig ható vizsgálatát. Sokan megragadták az igazságot, de csak kevesen, akiket át és átjárt volna, hogy átalakítsa szívüket, megtisztítva őket az önzéstől. Ott vannak, akik a munkában segíteni jöttek, valamint sok régi tag is, akiknek félelmetes elszámolást kell még tartaniuk Istennel, amiért a maguk szeretetével és megszensteletlen életükkel akadályozzák munkáját.

A vallásnak nincs megmentő hatalma, ha a hitvallók jelleme nem egyezik hitvallásukkal. Isten kegyelmesen nagy világosságot adott népének; de az ellenfélnek is megvan a terve, melyet nyélbe akar ütni. Ezért a mű népes szívében dolgozókra gyakorolja a legnagyobb nyomást. Önző, megszensteletlen férfiakat és nőket ejt foglyul, s kémekké neveli őket, hogy sasszemmel figyeljék Isten hű szolgálait, hogy folyvást belekössenek szavaikba, tetteikbe, és indítékaikba, hogy gáncsoskodjanak, s lázadozzanak is az intések és figyelmeztetések miatt. Az ördög ezek által szítja a gyanút és irigységet, s igyekszik gyöngíteni a hűek bátorságát, a megszensteletlenek szája íze szerint szólni, semmissé téve Isten szolgálainak fáradozásait.

Az ellenfél óriási hatást gyakorol a szülőkre nevetlen, fegyelmezetlen gyermekeiken át. A szülői hanyagság bűne áll bejegyezve sok szombattartó szülő ellen. A pletykázkodás szelleme az ördög egyik igen hathatós eszköze, fegyvere, hogy elégedetlenséget és civakodást szítson, hogy elidegenítse egymástól a jó barátokat, hogy aláássa sokak álláspontunk igazába vetett hitét. Egyesek készségesen hánytorgatják a hibákat és tévedéseket, melyek, szerintük, másokban találhatók, különösen azokét, akik rendíthetetlenül hirdetik az intő és figyelmeztető üzeneteket, amelyeket Isten közölt velük.

A panaszkodók gyermekei hallják ezt, s a kiábrándulás mérgét szívják magukba. A szülők így vakon bezárják az utakat, ahol el lehetne érni gyermekeik szívét. Hány család fűszerezi naponta étkezéseit pletykákkal. Egyre zsigerelik barátaik jellemét – ezt szolgálják föl naponta csemegének. A rágalmazás ízes darabkáját adják körül az asztalnál, hogy mindenki hozzászólhasson, a gyerekek is, noha ezzel Istenre hoznak gyalázatot. Jézus mondja: „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” Ezért akik Krisztus szolgálait rágalmazzák, azok Krisztust vetik meg, őt bántják.

Olyanok, akiknek pedig kötelességük lenne erkölcsileg támogatni Krisztus szolgálait, tiszteletlenül, sőt, a legmélyebb megvetéssel szólnak róluk. A gyermekek hallják szüleik tiszteletlen megjegyzéseit Isten szolgálainak komoly figyelmeztetéseiről és intéseiről. Megértik a gúnyos tréfákat és becsmérlő szavakat, melyek időről-időre megütik fülüket, s ez hajlamossá teszi őket, hogy gondolkodásukban egy szintre hozza a szent és örökkévaló dolgokat a közönséges világi ügyekkel. Mily szörnyű rombolást végeznek e szülők, hogy már kicsi korukban hitetlenné teszik gyermekeiket, így nevelik őket tiszteletlenségre, lázongásra, ha a menny megfeddi a bűnt. A lelki tisztátalanság csakis győzni tud, ahol ily

gonoszság létezik. S épp ezek az apák és anyák, akiket az ellenség megvakított csodálkoznak, hogy miért hajlanak gyermekeik hitetlenségre s a Biblia igazságai iránti kételkedésre. Ámuldoznak, hogy miért olyan nehéz elérni őket erkölcsi s vallásos hatásokkal. Ha lenne lelki látásuk, akkor mint családi légkörük következményét ismernék föl ezeket – féltékenykedésük és bizalmatlanságuk szülöttét. Így nevelnek föl sok hitetlen embert hitvalló keresztények családjában...

Sokaknak különös örömet okoz, ha azok képzelt vagy valódi hibáit hánytorgatják és boncolgatják, akik Isten ügyének intézményeibe hordoznak súlyos felelősségeket. Elfeledkeznek az elért jó eredményekről, a jó hatásokról, a fáradhatatlan munka, s a mű iránti rendíthetetlen odaadás gyümölcseiről. S látszólagos melléfogásra, jelentéktelen ügyre rögzítik figyelmüket, mélyet, szerintük, jobb eredményekkel lehetett volna elvégezni. Holott az igazság az, hogyha rájuk bízták volna a főadatokat, vagy nem lettek volna hajlandók megmozdulni az üggyel járó csüggesztő körülmények miatt, vagy még tapintatlanabban intézték volna a dolgokat, mint akik Isten gondviselésének útmutatása nyomán végezték a munkát.

E fesztelen fecsegők belemélyítik fogukat a munka valamelyik kevésbé kellemes vonásába, ahogy a zuzmó a szikla durvább felületébe kapaszkodik. Ezek azért törpék Lelkileg, mert a mások hibáin és gyöngeségein csámcsognak. Erkölcsileg képtelenek fölismerni a jó és nemes cselekedeteket, az önzetlen törekvéseket, a valódi hősiességet s önfeláldozást. Nem válnak egyre nemesebbé és magasröptűbbé az életükben és reményeikben, sem, elgondolásaik és terveik bőkezűbbé és nagylelkűbbé. Nem ápolják magukban a szeretetet, melynek a keresztény életét kellene jellemeznie. Egyre csak zülленek minden múlt nappal, egyre szűklátókörűbbé lesz az előítéletük, a nézeteik. Kicsinyesség az elemük, s a légkör, amely körülveszi őket, méreg a béke, és méreg a boldogság számára.

....helység súlyos bűne, hogy nem becsüli meg azt a világosságot, melyet Isten szolgálín át nyújt nekik. Krisztus mondta apostolainak: „Aki befogadja, akit küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.” Ebből félreérthetetlenül kiviláglik, hogy akik elvetik Isten szolgálínak üzeneteit, azok nemcsak a Fiút, hanem az Atyát is elutasítják.

Ismét így szól: „Ha betértek egy városba, és ott nem fogadnak be titeket, menjetek ki az utcára, s mondjátok: Még a port is lerázzuk rátok, mely városokban ránk tapadt, de tudjátok meg: Közel van isten országa. Mondom nektek, Sodomának könnyebb sorsa lesz azon a napon, mint annak a városnak. Jaj neked Korazim! Jaj neked Betsaida! Ha Tirusban és Sidonban történtek volna ezek a csodák, amelyek nálatok történtek, már régen szórzsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot. Ezért Tirusnak és Sidonnak tűrhetőbb sorsa lesz az ítéleten, mint nektek. És te, Kapernaum! Vajon az éig emelkedel? A pokolba süllyedsz. Aki titeket hallgat, engem hallgat. Aki titeket megvet, engem vet meg, aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki küldött engem.”

Mennyire félelmetesen komolyak is ezek a szavak! Milyen fontos, hogy ne vessük el a figyelmeztetéseket s intéseket, melyeket az Úr szerény eszközein át

közöl; mert ha megvetjük a hírnökei által hozott üzenetet, a világ Megváltóját, a dicsőség királyát vetjük meg. Sokan vállalják e rémítő kockázatot, s ezzel magukra hárítják Isten rosszallását. A Mindenható nem hagy gúnyt úzni magából, sem, hogy következmények nélkül semmibe vegyék a szavát.

A LAZA FEGYELEM VESZEDELMEI

C. és D. testvéreink nem hozták meg a könnyebbiséget az ügy számára ...on, melyet hozniuk kellett volna. Ha mindketten alázatosan, Isten félelmében hozzáfogtak volna, és kitartottak volna a jócselekedetekben, mind a gyülekezetben, mind a kiadóban, nagy áldás lehettek volna az Isten művére. Ha átértézték volna Isten iránti felelősségüket, hogy neveljék, s fegyelmezzék gyermekeiket méltó példakép lehetnének mások előtt. E gyermekeknek nemcsak iskola-műveltségre van szükségük, hanem családi nevelésre is, hogy szellemi és erkölcsi erejük kellő arányban „fejlődjék, hogy mindkettő el-nyerje a kívánt foglalkoztatást. Azért kell kifejlesztenünk a gyermekek testi, szellemi és lelki képességeit, hogy helyesen kiegyensúlyozott jellemet alakítsanak.

A gyermekekre felügyelni kell, őrködni fölöttük, s fegyelmezni őket, hogy ezt helyesen elérhessük. Hozzáértést és türelmes igyekezetet követel helyesen alakítani a fiatalokat. A rossz hajlamokat gondosan meg kell fékeznünk, gyöngéden korholnunk; helyes irányában kell serkentennünk a gondolkodást. Bátorítsuk a gyermeket, hogy uralkodjanak magukon, s mindezt bölcsen kell végeznünk, máskülönben csak hátráltatjuk a kívánt eredményt.

A szülők méltán megkérdézhetik: Kicsoda alkalmas erre? Csakis Isten, s ha kihagyják őt a számításból, ha nem keresik segítségét és tanácsát, akkor valóban reménytelen a föladatuk. Mégis imával, a Biblia kutatásával és buzgó lelkesedéssel nemesen sikert érhetnek el e fontos kötelesség terén, ami százszerosan megfizeti nekik az idejüket és gondoskodásukat. De mi legtöbbször pletykázással és a külső megjelenés felőli aggodalmakkal töltjük el az értékes időt, melyet Istentől származó erőért s bölcsességért elrebegett imával kellett volna eltöltenünk, hogy eleget tehessünk e lehető legszentebb megbízatásnak. A hit által az üdvösségre értelmes szülők úgy rendezik majd környezetüket, hogy kedvező legyen arra, hogy gyermekeikben helyes jellemet alakítson ki. Ez csaknem mindig módjukban áll. Hiszen kezükben a bölcsesség forrása, melyből ki tudják méríteni az összes idevágó, kellő ismeretet.

Legyen a Biblia a tankönyvük, hiszen gazdag a tanításokban. Ha a Szentírás elvei szerint szoktatják gyermekeiket, nemcsak ifjú lábukat helyezik a helyes ösvényre, hanem maguk is fölismerik, miként tegyenek eleget legszentebb kötelességüknek. Nehéz kitörölni a fiatalok értelmére tett benyomásokat. Mily fontos tehát, hogy a helyes benyomások érék őket, a helyes irányba hajlítva a fiatalok hajlékony képességeit.

Egyes szülők gyermekeikkel együtt ...-re költöztek, s a gyülekezet ölébe ej-

tették gyermekeiket, mintha csak elhárítottak volna magukról mindennemű felelősséget a gyermekek erkölcsi és vallásos nevelése felől. C. testvér és testvérnő, D. testvér és testvérnő a leghatározottabban csődöt mondott gyermekeik fegyelmezése, de a maguk helyes igazgatása terén is. Gyermekeik kérkednek szabadságukkal, azzal, hogy azt tesznek, ami nekik tetszik. Fölmentették őket a házi kötelességek alól, a korlátozásokat pedig megvetik. A hasznos élet a gyötrelmes életének tűnik előttük. A laza családi kormányzás alkalmatlanná tette őket bármily foglalkozásra, s ami ennek magától értetődő következménye, az iskolai fegyelem ellen is lázadoznak. Szüleik elhiszik a gyermekek panaszait, s amikor egyetértenek velük képzelt sérelmeikben, helytelenségekre bátorítják gyermekeiket. A szülők sokszor kimondott hazugságoknak adnak hitelt, melyekkel család gyermekeik vezetik félre őket. Néhány ilyen féktelen és színlelő gyermek oda tud hatni, hogy ledöntsenek minden tekintélyt az iskolában, s a gyülekezetben is romlásba vezetik a fiatalokat.

A mennyben tökéletes rend, tökéletes egyetértés és tökéletes összhang uralkodik. Ha a szülők annyira hanyagok, hogy megfelelő kormányzat alatt neveljék föl gyermekeiket a földi életben, hogyan remélhetik, hogy alkalmas társaknak minősítik őket a szent angyaloknak béke és egyetértés világában? A gyermekeik gonoszságait fehérre festő, elnéző szülők, olyan elemet hoznak létre, amely viszályt vezet be a társadalomba, s aláássa a tekintélyt mind az iskolában, mind a gyülekezetben.

A gyermekeknek figyelmesebb gondozásra és irányításra van szükségük, mint valaha. Mert az ellenség mindenáron uralkodni akar gondolkodásukon és szívükön, ki akarja űzni onnan az Isten Lelkét. Korunk ifjúságának félelmetes állapota az egyik legerősebb jelt képezi arra, hogy az utolsó időkben élünk; de sokak romlását közvetlenül vissza lehet vezetni a szülők helytelen kormányzására. Gyökeret vert a megrovás elleni zúgolódás szelleme, ami a tekintély megvetésében termi meg gyümölcsét. Bár a szülők nem örülnek, hogy gyermekeik ilyen jellemet fejlesztenek, mégsem ismerik föl a tévedéseket amelyek azzá tették gyermekeiket, amik.

Éli fölháborodott fiai viselkedésén, mégsem tett sürgősen lépéseket, hogy megfékezze őket. A semmiből gondot nem csináló, engedelkeny apát Isten figyelmeztette, hogy megtorlás követi hanyagságát. De az még akkor sem tartotta elég fontosnak, hogy kiirtsa Izráelből az undorító gonoszsgát. Neki magának kellett volna tüstént lépéseket tennie, de e helyett nagy beletörődéssel mondta: „Ő az Úr, tegyen, amit jónak lát!” Ha akkor rádöbbsent volna hanyagsága teljes bűntudatára, talán még megmenthette volna Izráelt a megalázó vereségtől, s az Isten ládája sem jutott volna az ellenség kezére.

Isten elítélte a hanyagságot, mely félvállról veszi a bűnt és gonoszsgát, s az érthetetlen közönyt, amely nem akarja észrevenni a bűn megrontó jelenlétét a hitvalló keresztény családokban. Az Úr nagymértékben felelősnek tartja a szülőket csemetéik hibáiért és oktan viselkedéséért. Isten nem csak Éli fiait, hanem

magát Élit is átkával látogatta meg, s az elrettentő példa legyen figyelmeztetés a mai szülőknek.

Mikor ifjúságunk vészterhes állapotát láttam, mikor elém tárták, hogy a szülők mennyire semmibe veszik gyermekeik jólétét, akkor keserűség és csüggedés szorította el szívemet; angyalok szomorodtak el és sírtak bánatukban. Fiataljaink a világba, az ördög kezébe sodródnak. Egyre kevésbé fogékonyak Isten kegyelmének édes hatásai iránt, egyre merészebbek és kihívóbbak, s egyre inkább semmibe veszik az örökkévaló dolgokat. Láttam, hogy Sátán kitűzi lobogóját olyanok családi fészkeire, akik Isten választottainak vallják magukat; ám a tényleg világosságban járóknak föl kellene ismerniük a különbséget az ellenfél fekete zászlaja és a Krisztus véráztatta lobogója között;

Tanítsuk gyermekeinket elvekre, és neveljük őket példamutatásunkkal. A szülők félelemmel és rettegéssel tegyenek eleget súlyos felelősségüknek. Szálljanak buzgó imák az égre Istentől származó erőért és irányításért, hogy eleget tudjanak tenni e kötelességnek. Sok családban csaknem a babakortól egyre vetik a hiúság és az önzés magját a gyermekek szívébe. Alattomos kis számító mondásaikat és cselekedeteiket emlegetik, dicsérik a fülük hallatára, sőt eltulozva mesélik másoknak is. A kicsinyek megjegyzik ezt és hízik az önhittségük; szemtelenül belevágnak mások szavába, neveletlenek, arcátlanok. A bókók és elnézés növeli hiúságukat és akaratosságukat, míg csak sok esetben a legfiatalabb uralkodik az egész családon, beleértve az apát és anyát is.

Mikor a gyermek érettebb belátásra jut, akkor sem tud szabadulni az ilyen neveléssel kialakított hajlamoktól. Ez a hajlam vele együtt növekszik, s ami csupán jaj de cukinak látszott a karonülő babánál, aljassá, gonosszá válik a férfiben, nőben. Az ilyenek mindenáron uralkodni akarnak társaikon; s ha a többiek nem tesznek eleget óhajaiknak, sértődötteen magukba zárkoznak. Ez azért van, mert gyermekkorukban, ahelyett hogy megtanították volna őket az – élet nehézségeinek elviseléséhez szükséges maguk megtagadására, a helyett elkényeztették őket.

A szülők gyakran kényeztetik és dédelgetik fiatal gyermekeiket, mert így „könnyebbnek” tűnik bánni velük. Zökkenésmentesebbnek tűnik, ha rájuk hagynak mindent, mintha korlátot szabnak féktelen hajlamaiknak, melyek oly igen erősen támadnak föl a kicsikben. Pedig ez csupán gyávaság. Gonosz dolog így kibújni a kötelesség alól. Mert eljön az idő, mikor e gyermekek, akiknek viszsza nem nyírt hajlamaik teljes méretű gonoszságokká növekedtek, gyalázatot és szégyent hoznak majd magukra, s családjukra is. Úgy lépnek ki a munkás életbe, hogy nincsenek fölkészülve, hogy ellenálljanak a kísértésnek; nem elég erősek, hogy elviseljék a viszontagságokat. Féktelenek, zsarnok hajlamúak, fegyelmeztelenek, inkább másokat igyekeznek akaratuk alá hajlítani, s ha nem sikerül, a világtól mellőzötteknek érzik magukat, s ellene fordulnak.

A gyermekek nem hiába tanulják a gyermekkor leckéit, akár jók, akár rosszak legyenek azok. Fiatalon alakul ki a jellem; vagy jól, vagy rosszul. Otthon talán dicsérik, és hamis hízelgéssel veszik körül őket; hanem kinn a világban minden-

ki érdemei szerint áll vagy bukik. Akiket otthon halálra kényeztettek, akik előtt minden tekintély fejet hajtott, odakünn naponta mély megaláztatásnak vannak kitéve, mikor kénytelenek másoknak engedni. Sokan még ilyenkor is megtanulják, hol a helyük az élet gyakorlati leckéiből. Fölsülések, csalódások által, fölötteseik szókimondó szavától gyakran megtalálják tényleges szintjüket, s megalázkodva megértik, elfogadják helyzetüket. Ez azonban kegyetlen és szükségtelen kínszenvedés, amin nem kellene átesniük: ha fiatalkorukban helyesen nevelték volna őket.

A legtöbb ilyen félrenevelt úgy éli le életét, hogy sehol sem érzi otthon magát, ott is elbukik, ahol sikeresnek kellett volna lennie. Lassan az a meggyőződés alakul ki bennük, hogy a világ ellenük van, mert nem hízeleg nekik, nem kényezteti őket, s ők azzal állnak bosszút, hogy a világ ellen fordulnak és dacolnak vele. A körülmények néha arra kényszerítik őket, hogy tectessék, de ne érezzék az alázatot; a szerénység azonban erőltetett, s előbb vagy utóbb valódi jellemük bújik elő.

Ha családjuk lesz, zsarnokká válnak, a családban tanúsítanak önző s méltánytalan hajlamot, amit a világban kénytelenek legalább részben rejtgetni. Családjaik érzik meg bőrükön gyerekkori nevelésük csaknem valamennyi hibáját. A szülők miért nevelik úgy gyermekeiket, hogy majd örökké harcban fognak állni mindenkivel, akivel érintkeznek?

Vallásos életüket is a gyerekkori nevelés alakítja. A szomorú próbák, melyek oly veszélyesnek bizonyulnak a gyülekezet jólétére, s melyek miatt a hitetlenek megbotlanak és kételkedve, kiábrándultan fordulnak el, rendszerint a féktelen és lázadó szellemből fakadnak, a korai fiatalságban elkövetett szülői kényeztetés gyümölcse. Hány élet törik így össze, hány bűntényt követnek el a gyorsan föllobogó harag hatására, melyet meg lehetett volna fékezni gyerekkorban, mikor még benyomásokra kész az eszük, amikor még könnyen jóra lehetett fordítani a szívet, s szerető apa keze alatt éltek. Az erkölcsi nyomor mérhetetlen mennyiségének helytelen gyereknevelés az alapja.

Boldogtalanok a gyermekek, akinek megengedik, hogy azt tegyék, amit akarnak. A le nem csillapított szívből hiányoznak a megnyugvás és megelégedés elemei. Hogy jellemünk összecsendüljön a lényünket kormányzó bölcs törvényekkel, ahhoz fegyelmezni és helyesen korlátozni kell az értelmet és szívet. A nyugalanság és elégedetlenség a kényeztetés s önzés következménye. A szív talaja, mint a kertté, gyomot, bojtortjánt terem, hacsak nem vetnek bele nemes virágmagot, ha nem gondozzák és művelik azt. Amint a természetben, úgy van ez az ember lelkével is.

Az-i ifjúság megdöbbenő állapotban van. Míg néhányan a gyülekezetben is belekötnek a felelős vezetőkbe, míg hibát találnak és zúgolódnak az intés ellen, kételyeikre célozgatva, s mások dolgairól pletykálva, lelkük sötétségbe borult, s gyermekeiket is olyan lelkület erjeszti kovásszá, mely szüleiket rágja. Ez a hajlam arra jó, hogy aláássa a fegyelmet és a tekintélyt. Isten a szülőket tartja

felelősnek a rájuk bízott fiatalok rosszindulatáért és lázadásáért.

Az ördögnek gyönyörűen sikerült nyélbe ütni terveit. Tapasztalt férfiak, családők, akik makacs konokságot tanúsítanak, ha valaki ellenük tesz, világosan bebizonyítják, hogy nem bírnak vagy nem is akarnak uralkodni magukon. Hogyan lehetnének hát eredményesek, mikor gyermekeiken kellene uralkodniuk, akik nyomdokaikat követve, föllázadnak apjuk tekintélye és minden más korlátozás ellen, épp ahogy a szülők lázadoznak a gyülekezet, és az alkalmazók ellen? Némely hitvalló keresztény Sátán kezére engedte át magát, az ő eszköze lett. Azzal befolyásolnak embereket az igazság ellen, hogy meg tagadják fölötteseiknek az engedelmisséget, s nyugtalan elégedetlenséget tanúsítsanak. Bár vallják az életszentséget, mégis a Mindenható ellen törnek. S mielőtt rádöbbenének bűnük szörnyűségére, addigra már meg is valósították az ellenfél célkitűzését. Megtették a rossz benyomást. sötétséget árasztottak; Sátán nyilai céljukba találtak. Bizony, a morzsányi kovász megkelesztette az egész tésztát. Hitetlenség lopakodik be, s beletapad azok gondolatai közé, akik máskülönben teljesen elfogadták volna az igazságot.

Közben Sátán ezen alkalmi munkásai ártatlan képpel nézik a kételkedésbe tévelyedetteket, akikre nem hat az intés vagy kérése. S amíg mélyebben belemerülnek a hitetlenségbe, mint amennyire ezek el mertek kalandozni, áztatják magukat, hogy ezekhez képest ők erényesek, igazak. Sehogy sem értik, hogy e szomorú esetek az ő féktelen nyelvük és gonosz lázongásuk áldozatai – hogy a megkísértettek az ő rossz hatásuk alatt buktak el. Ők indították útjukra a nehézségeket; ők vetették el a rendbontás és hitetlenség magvait.

Senkinek sem nézhető el olyan gyermekeket hozni -re, akik nem állnak szüleik fölügyelete alatt. Ha szüleik semmibe vették Isten szavát gyermekeik tanítása és nevelése dolgában, akkor semmi helyük -en. Az ilyen gyerekek csak eszközül szolgálnak az ottaniak elzüllesztéséhez, de egyenlenséget is hoznak oda, ahol békének és derűnek kellene uralkodni. Az ilyen szülők lássanak gyermekeik megfélemezéséhez és fegyelmezéséhez, mielőtt azi gyülekezet nyakába varrják őket.

Sokan olyan bűnösek gyermekeik elhanyagolása terén, mint Éli volt, s Isten büntetése oly bizonyosan megnyugszik rajtuk, mint Élin. E testvér esete szembeötlő példa erre. Isten nemcsak gyermekeire nyújtotta ki megtorló haragjának kezét, hanem őrá magára is. Isten szava, bár félreérthetetlen volt, a testvér mégis láb alá taposta intéseit; figyelmeztetéseket kapott, intések érték, de mindet eleresztette a füle mellett, ezért átok sújtott rá. Borzalmas, ha elhanyagoljuk a gyermekek nevelését. Nemcsak, hogy elvesznek emiatt, hanem maguk a szülők is annyira eltávolodtak Istentől, hogy teljesen elvesztették szent felelősségük tudatát, -ők is rémítően veszedelemes helyzetben vannak, ami az örök életet illeti.

Kényeztető és elnéző szülők! Hadd mondjam el tanítással a Biblia utasítását, hogy mint kell bánnunk a lázadó fiúval: „Ha valaki rossz útra tévedt, önfejlő fia van, aki nem hallgat apja és anyja szavára, s még akkor sem hajlik szavukra, mi-

kor megbüntetik, apja és anyja fogja és vezesse a város vénei elé a város kapujához. Jelentsék a város vénjeinek. Ez a mi fiúnk rossz útra tévedt és önfejű, nem hallgat szavunkra, iszik és tékozol. Erre a város férfijai kövezzék agyon. Irtsd ki, ami gonosz, körödből! S tudja meg e dolgot egész Izráel, és féljen!”

A könyvkiadóban gondosan ügyeljünk mind a fiatalokra, mind az öregekre, nehogy olyan legyen a légkörük, mely homlokegyenest a kiadó kitűzött célja ellen hat. Ha Istentől és az igazságtól elvezető légkörű alkalmazottat találunk, pillanatig se habozunk felőlük. Azonnal hagyják ott a kiadót; mert csak tékozzák a Krisztusét, ahelyett hogy vele gyűjtenének. Valójában az ördög szolgálai.

Ha olyan fiatalok vannak a kiadóban, akik nem tartják tiszteletben szüleik szavát, akik fegyelmezetlenek odahaza, megvetve a tanácsot és féken tartást, ezeket Isten átka fogja sújtani. De nemcsak rajtuk nyugszik meg az átok, ha továbbra is alkalmazzuk őket, hanem a kiadón is, és alkalmuk nyílik, hogy a többi – fiatalit megrontsák. A kiadóban a vezetők felelősek az ott uralkodó légkörért. S ha közönyösek az alkalmazásukban levő engedetlenek, s konokok viselkedése iránt, akkor ők is részesek bűnükben.

Egy ideje bűnpártolás folyik-on. Isten más rendszert követel. Válogassuk meg a kiadóba fölvevett fiatalokat – azokat vegyük be, akik az Isten ügyéhez fűződő kapcsolatuk által javulni, finomulni, nemesedni képesek. Hű, megbízható katonákra van szükség a kötelesség őrhelyén, de különösen a mű népes szívében. Az igazság hitvalló; mint éber örök örködjének a kiadóban az ügy érdekei fölött. Szentül óvják magukat és egymást a lelki szennyeződéstől.

Akik tele szívták magukat az önállósodás szellemével, majd ide jöttek -re tanulni az iskolánkba, azt képzelve, hogy azt tehetik, ami tetszik, azokat gyorsan ábrándítsuk ki és helyezzük kellő fegyelem alá. De különösen az -on lakó fiatalokat kell a legszigorúbb szabályok alá fognunk, megőrizni becsületességüket és jó erkölcsüket. Ha nem hajlandók alávetni magukat a fegyelemnek, zárjuk ki őket az iskolából, – különítsük el azoktól, akiket példájuk megront.

A távol élő szülők – ha távoli iskolába küldik gyermekeiket, számítanak rá, hogy ott helyes erkölcsi nevelésben részesülnek, és káros hatásoknak sem lesznek kitéve. Tartozunk annyival iskolánk pártfogóinak, hogy megtisztítsuk iskolánkban az erkölcsi légkört. A helyes erkölcsi magatartás hiánya és az igazi erény semmibevevése üti most föl a fejét egyes ifjak és lányok között ...on. Ezek közül némelyek alacsony erkölcsi szinten állnak, s a távolról ide küldött tanulókra is kihatnak, akik itt híjával vannak a szülői tanács és védelem előnyeinek. Azonnal lépéseket kell tennünk, mert nagyon komoly s fontos ez.

...-n néhány fiatalnak erkölcsromboló a légkör, Dicséretre méltónak tartják, ha függetlenségükkel tüntetnek, ha tiszteletlenek szüleik szava iránt. Pál pontosan leírja az ilyen ifjakat: „Tudd meg, hogy a végső napokban veszedelmes idők következnek, Az emberek önzők lesznek, kapzsiak, kérkedők, kevélyek, szitkozódók, szüleiknek engedetlenek, hálátlanok, istentelenek, szeretetlenek, öszszeférhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, lelketlenek, árulók,

vakmerők, fölfuvalkodottak. Inkább a gyönyört keresik majd, mint Istent.”

Az ilyenek rossz légköre súlyos károkat okoz az ...-j ifjúságban. Beszédjük, magaviseletük és példájuk megvetésre méltóan alantas. A szilárd erkölcsű, s magasröptű gondolkodású fiatalok nem lelnek örömet társaságukban, ezért nem hat rájuk a légkörük. De olyan ifjak és lányok is vannak ott, akik éppen az ilyenek társaságát szeretik. Az ellenfél komoly sikert ér el így, mivel eltompítja azok lelki érzékenységét, akik addig hittek az igazságban, és mert hamis elképzelésekkel ködösíti be az agyukat, míg csak nem tudják többé megkülönböztetni a helyeset a gonosztól. Majd olyat sugall, ami aláássa Isten választott szolgáltaiba vetett bizalmat, s a leghatározottabb hitetlenségre vezeti őket.

Ha a fiatalok azok társaságát választanák, akik becsületére is válnak hitvallásuknak, sok fenyegető veszélytől megmenekülnének. Az ördög arra tör, hogy tönkretegye azokat, akik bár nem ismerik a cseleiteit, mégsem tartják fontosnak, hogy imaéletet éljenek és meghallgassák tapasztalt, istenfélő barátaik tanácsát. Sok fiatal olyan elhatározással jött -re, hogy jóra való keresztény életet él majd, olyanok társaságába esik, akik a barátság álarca alatt az ellenfél csapdájába vezetik őket. Az ellenség nem mindig közelít ordító oroszládként. Gyakorta a világosság angyalaként jelenik meg, barátságot színlel, kísértéseket tereget elénk, melyeket nehéz visszautasítani a tapasztalatlanoknak. Olykor azzal éri el félrevezető célját, hogy a gyanútlanokból sajnálkozást vált ki, s ok nélkül üldözött igaz emberként jelenik meg előttük.

Az ellenfél készséges eszközöket talál aknamunkája végzésére. Hosszú évezredek szerzett tapasztalata van ez irányban, melyet itt latba vet, hogy nyélbe üsse ártó terveit. A járatlan fiatalok Sátán kezére játsszák magukat, hogy eszközül használja őket lelkek romlásba vezetéséhez. Azok engednek hatalmának, nem lesznek boldogok tőle. Sosem elégedettek, sosincs lelki békéjük. Elégedetlenek, civakodók, lobbanékonyak, hálátlanok, konokok. Ilyen az egyik ifjú, akiről most szólok. De ha őszintén megtér és megváltozik, Isten megkönyörül rajta. Jézus elfedező vére még most is tisztára moshatja bűneit.

A világ Megváltója az örökélet ajándékát kínálja a tévelygőnek. Gyöngédebb szánakozással várja, hogy elfogadják szeretete és megbocsátása ajánlatát, mint a földi szülő vágyakozik, hogy megbocsásson csökönyös, megtérő, szenvedő fiának. Utána kiált a tévelygőknek: „Térjete vissza hozzám, s én is visszatérek hozzátok.” Ha a bűnös akkor sem akar hallgatni a kegyelem szavára, mely gyöngéd, szánakozó szeretettel hívja, akkor sötétben marad a lelke. Ha semmibe veszi az ajánlott alkalmat, és folytatja gonosz útját Isten haragja fog váratlan percben rá törni: „Akit sokszor intenek, mégis önfejű marad, az rögtön összetörik, és nincs menekvése.” Ez az ifjú semmibe vette apja te-kintélyét s megveti a korlátozást. Az Úr félelme a bölcsesség kezdete. Ez az alapja a helyes nevelésnek. Azok kedvező lehetőségük dacára sem tanulták meg e fontos leckét, azok nemcsak alkalmatlanná teszik magukat, hogy Isten ügyében szolgáljanak, hanem ártalmasak a közösségre nézve is, ahol élnek.

Salamon inti az ifjúságot: „Hallgass, fiam, atyád intelmére, s ne vedd semmibe anyád tanítását! Hisz díszes koszorú ez a fejedre, ékes aranylánc a nyakadba. Fiam, ha bűnösök rosszra csábítanak, ne egyezz bele. Hangosan kiált az utcán a bölcsesség, és a tereken is fölemeli hangját. Kiabál a lármás utcák elején, a kapuk nyílásánál a városban. Meddig kedvelitek, Ó, ti éretlenek, az éretlenséget, ó ti szemtelenek, a pimasz fecsegést? Meddig gyűlölik az ész az esztelenek? Hallgassatok korholó szavamra! Kiöntöm előttem egész lelkemet, és a szavaimat elétek tárom:

Mert amikor hívtalak benneteket, nem jöttetek, oda sem néztetek, amikor a kezemet nyújtottam, semmibe vettétek minden tanácsomat és a feddésemmel mit sem törődtek. Ezért most én is nevetek bajotokon, gúnyolódok, ha hatalmába kerít titeket a rettegés, ha rátok tör a félelem, mint a zivatar, ha szélvihar módján közeleg romlásatok, ha utolér az inség és a szorongattatás. Akkor hívnak, de nem felelek, akkor keresnek, de nem találnek. Mivel gyűlöletes volt előttük a belátás, és az Úr félelmét kevésre becsülték, mivel elvetették tanácsomat, és a korholásomat megvetették, azért most csak egyék tetteik gyümölcsét, lakjanak jól azzal, amit kiterveltek. A balgákra pusztulást hoz elpártolásuk, jómódjuk tönkre teszi a bolondokat. De aki rám hallgat, biztonságban élhet, nyugodt lehet, nem kell rettegnie a bajtól.”

Rendet kell tartanunk ...-en, különböző intézményeinkben. Nem szabad meg-túrnunk az engedelmisség megtagadását, a fegyelem megsértését. Senkit sem szabad megtartanunk a kiadóban, akiket bár szombattartó szülők neveltek) akiknek noha előjoguk, hogy ismerik az igazságot mégis föllázadnak tanításai ellen. Senkit sem tűrjünk meg az Isten művében, aki lenézően szól szent hitünkről, vagy tiszteletlenül bánik vele. Akik már régen ott dolgoznak, s elég alkalmuk nyílt megismerni hitünket, mégis szembeszegülnek vele, ne tartsuk meg alkalmazásban. Rossz hatásuk az igazság ellen érvényesül, ha továbbra is hanyagul bánnak a világossággal, és ha megvetik az üdvösséget. Ez a közöny lehúti mások hitét, elvonja őket Istentől. Ezek megátalkodott bűnüket nem bánó emberek, akikre lehetetlen mély benyomást tenni; ne foglaljanak el olyan állásokat, melyeket másokkal tölthetnénk be, akik tisztelik az igazságot, s engedelmeskednek Isten Lelke hatásának, mivel ily közeli kapcsolatban állnak szent ügyével.

A kiadóban levő fiatalok légköre nem kielégítő. A. és B. lényegében az ügy ellen dolgozott. Beszédjüknek és viselkedésük hatása megundorította a hitetleneket, elfordította őket hitünktől s Krisztustól. A fiatalok, akik nem engedelmeskednek Isten szava figyelmeztetéseinek, és semmibe veszik Lelkének bizonygatótételét, csak élő átok lehetnek a kiadóban; el kell távolítanunk őket.

Erkölcsmorboló légkörű fiataloknak nincs helyük főiskolánkban. Akiket megszállt a szerelemvágyó érzelgősség, s a főiskolába járást csak jó alkalomnak tartják az udvarolgatásra, és nem helyénvaló figyelem tanúsítására egymás iránt, azokat a legszigorúbb korlátozások alá kell helyezni. Föltétlenül fönn kell tartanunk a tekintélytisztelést. Az igazság és a környéklet édestestvérek, egymás mellett állnak.

Ha nem teszünk határozott lépéseket. helyrehozni az ...-i dolgok állapotát, akkor gyors léptekkel erkölcstelenséget és züllést elősegítő helylé válik. Hát aludni fognak a szülők és az iskola igazgatói, miközben az ördög birtokba veszi a gyerekek értelmét? Isten undorodik a bűnöktől, melyeket a gyülekezet melenget és leplezi melyeket a kiadó elnéz) s melyeknek az atyai ház ad menedéket. A szülők és a vezetők fogják két kézre e kötelességüket, s űzzék ki maguk közül a gonoszt.

Az utolsó időkben élünk. János így kiált: „Jaj, a földnek és a tengernek, mert hozzátok szállt le az ördög nagy haraggal! Tudja, hogy kevés ideje van.” Az ilyen veszélyes időben Krisztus az egyedüli menedék. Az ördög titkon, a sötétben ügködik. Krisztus követőit csalárdan elvonja a kereszttől, s önző maguk kényeztetésébe és gonoszságba tereli őket.

Legfőbb ügyeink-en összpontosulnak, ezért az ellenfél szembeszegül minnennel, ami megerősítené Krisztus ügyét, vagy gyöngítené az ő hatalmát. Szorgosan kovácsolja a terveket, hogy aláássa az Isten művét. Percre sem nyughat mikor látja, hogy a helyénvaló ragadja meg a vezetést. A gonosz angyalok ezredei állnak rendelkezésére, s vezényel ki minden pontra, ahol a menny fénye tündöklök az emberekre. Ide állítja ki őrszemeit, hogy minden elővigyázatlan férfit, nőt, gyermeket elragadjanak, s az ő szolgálatába szervezzenek.

A mű nagy szíve-en dobban. S amint az ember szíve éltető áramlatot áraszt a test mindahány részébe, úgy e hely vezetése is, egyházunk főhadiszállása lévén, a hívők egész testületére kihat. Ha az ember szíve egészséges, a szervezetben szétáramló vér is egészséges lesz. S ha már a forrás is szennyezett, akkor az egész szervezet beteges lesz az éltető nedvbe került méregtől. Így van ez mivelünk is. Ha a mű szíve romlottá züllök, akkor az egész gyülekezet, s a föld színén elszórtan levő ágazatai és érdekeltségei, megsínyli a következményeket.

Az ördög legfőbb célkitűzése tehát hitünk főhadiszállásán található. Nem kímél meg semmi fáradtságot, hogy megrontsa a felelős tisztségeket viselőket, s rávegye őket, legyenek hűtlenek ki-ki a megbízatásához. Burkolt célzásokkal csöpögteti gyanúit és féltékenységeit azokba, akiknek pedig kötelessége hűségesen végezni Isten munkáját. Miközben Isten vizsgáztatja, és próbálja e segítőköt s alkalmassá teszi őket munkájukra, az ördög megmozgat minden követ, hogy félrevezesse, elámítsa őket, hogy így ne csak magukat pusztítsák el, hanem másokat is serkentsenek, hogy helytelenségeket kövessenek el, és ártsanak a nagyszerű műnek. Fűvet-fát megmozgat, hogy megingassa Isten népének bizalmát a figyelmeztetés és az intés hangja ellen, mellyel isten meg akarja tisztítani gyülekezetét, és fölvirágoztatni ügyét.

Az ellenfél terve, hogy gyöngítse Isten népe bizonyágtételekbe vetett hitét. Ezt követi hitünk legfőbb pontjai, álláspontunk oszlopai iránti hitetlenség, majd kételkedés a Szentírásban, s lefelé menetelés a kárhozatba. Amikor kétségbe vonják és földadják a bizonyágtételeket, melyekben azelőtt hittek, az ördög tudja, hogy a magukat megcsalók nem állapodnak meg ennél, ezért megkettőzi

erőlködését, míg csak nyílt lázadásra nem szítja őket, ami azután már gyógyíthatatlanná válik, s a vége pusztulás.

Az ellenfél jelentős eredményre tett szert-en, mert Isten népe nem őrizte a végeket. Épp azok, akinek munkája fölől Isten kijelentette, hogy neki tetsző lenne, ha teljesen neki szentelnék magukat, ezeket vezette félre, hogy ne teljessék kötelességüket, s hogy borzalmas s csüggesztő tehernek bizonyuljanak, ahelyett hogy segítők és áldás lennének, mint lenniük kellett volna. E férfiak, kikre az erőd védelmet bízta, jóformán az ellenség kezére ártultak el azt. Szélesre tárták a kapukat a fortélyos ellenfél előtt, aki igyekezett elpusztítani őket.

E régi hanyagságuk tette szükségessé, hogy másokat bízunk meg a felelős tisztségek betöltésével, melyekkel visszaéltek, melyeket elhanyagoltak. Az új tisztséget viselőikben a virrasztásnak e hiánya mintha mentette volna az előbbieket megbízhatatlanságát, azt bizonyítva, hogy mások is épp olyan hanyagok a kötelességek iránt. Sehogy sem értik meg, hogy Isten őket tartja felelősnek minden ellenség nyerte előnyért – mikor beengedik az ellenfelet az erődbe. Az ennek nyomában járó pusztulást és romlást azon hűtlen örök rovására írják, akik hanyagságukkal az ellenfél ügynökei lettek, hogy az nyerjen meg embereket a pusztulásra. A felelős tisztségeket betöltők Istennél keressenek bölcsességet és irányítást, ne támaszkodjanak a maguk okosságára és belátására. Akár Salamon, buzgón, őszintén esedezzenek hitért és világosságért, s Isten szívesen ad nekik kimeríthetetlen tartalékából.

Isten azt akarja, hogy értelmesen végezzük munkáját, nem pedig csak úgy találok módra. Azt akarja, hogy hittel és gondosan, hogy rá tudja ütni jóváhagyó pecsétjét. Akik szeretik őt, akik félve és alázatosan járnak előtte, azokat megáldja, azoknak meggyógyítja törvénytelenégeit, hogy tökéletesen tudják végezni az Úr munkáját.

Magunkra kell öltönnünk a fegyverzetet, és készen állnunk, hogy sikeresen ellenálljunk az ördög mindennemű támadásainak. Nem ismerjük eléggé az ördög rosszindulatát és könyörtelen hatalmát. Mikor az egyik ponton meghiúsítják a terveit, máris új területekre száll, friss módszerekkel, s újra próbálkozik. Csodákat tesz, hogy félrevezesse és elpusztítsa az embereket. Gondosan figyelmeztessük az ifjúságot a gonosz hatalmára. Türelmesen és imádkozva irányítsuk őket, hogy ragaszkodjanak Isten szavához, figyelmezzenek az igében levő tanácsra és utasításokra.

A megfeszített üdvözítő érdemeibe vetett életerős hit átsegíti őket a nyomorúság és próba tüzes kemencéjén. A negyedik férfi velük lesz a kemence tüzes hőségében, ami így a tűz szagát sem hagyja ruháikon. Bátorítsuk a gyermekeket, hogy kutassák a Bibliát, s oly szilárd vallásos elvekre tegyenek szert, melyek el bírják viselni a veszedelmeket, amiken kétségkívül át kell esni az utolsó napokban, a világ történelmének lezárása idején élőknek.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 9. kötet, 11-18. (Az utolsó válság)

A vég idején élünk. Az idők rohamosan beteljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus eljövetele a küszöbön áll. Komoly és fontos napokat élünk. Isten Lelke lassan, de biztosan elhagyja a földet. Már zúdulnak a csapások Isten kegyelmének megvetőire. Baljós szerencsétlenségek követik egymást szárazon és vízen. A társadalom nyugtalan. Háborús hírek járnak. Mindez főfontosságú események közeledését jósolja.

A gonoszság eszközei összefogják és rendezik seregeiket. Erőt gyűjtenek az utolsó nagy válságra. Rövidesen fontos változások mennek végbe e világban, s a végső mozzanatok sebesen peregnek le.

A világ állapota mutatja, hogy a nyomorúságos idők már ránk is törtek. A napilapok tömve vannak annak jeleivel, hogy hamarosan rémes összezapás következik. Gyakoriak a vakmerő rablások. Mindennaposak a munkabeszüntetések. Mindenfelé lopnak és gyilkolnak. Ördög-megszállta emberek oltják ki férfiak, nők, gyermekek életét. Az emberek belehabarodtak a bűnözésbe, s a gonoszság összes fajtája uralkodóvá vált.

Az ellenségnek sikerült megrontani az igazságszolgáltatást, s az ő gondolkodásával megtölteni az emberek szívét. „Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán és az egyenesség nem juthat be.” (Ézsaiás 59:14.) A városokban tömegek élnek nyomorban és szálnalmas körülmények között, jóformán élelem, hajlék és ruházat nélkül. De a városokban élnek azok is, kiknek több jutott, mint amit a szív megkívánhat, akik fényűzőn élnek, pénzüket gazdagon berendezett házakra költik, cicomázásra, meg még rosszabbra: érzéki vágyaik kielégítésére, itatra, dohányra s más dolgokra, melyek elpusztítják agyuk erejét, kibillentik egyensúlyából az értelmet, és lealacsonyítják a lelket. Az éhezők kiáltásai Isten elé jutnak, miközben az elnyomás és csalás minden eszközével hallatlan vagyonokat harácsolnak össze.

Egyszer New Yorkban jártamkor, éjjel utasítást kaptam, hogy nézzem meg az emelet-emelet hátán tornyosuló, ég felé törő épületeket. Az épületek szavatoltan tűzállók, tulajdonosaik és építőik dicsőségére emelték őket. Magasabbra és még magasabbra emelkednek. Építésükre a legköltségesebb anyagokat használták. Tulajdonosaik nem kérdezték, miként dicsőíthetnék Istent a legmegfelelőbbben. Az Úr nem játszott szerepet számításaikban.

Arra. gondoltam, hogy akik így fektetik be javaikat, bárcsak Isten szemével látnák eljárásukat. Nagyszerű épületeket emelnek, de elgondolásuk balgaság a mindenség fejedelme előtt. Nem tanulmányozzák szívük és eszük teljes erejével, hogyan dicsőíthetnék Istent. Szem elől veszítik a célt, pedig ez az ember legfőbb kötelessége.

Amint az épületek a magasba tornyosulnak, tulajdonosaik büszkén örven-

deznek, mert pénzüket énjük kielégülésére és embertársaik irigységének felköltésére használták. Pénzüik java részét zsarolással és a szegények eltiprásával szerezték. Feledték, hogy a menny számon tart minden üzletkötést, följegyez minden igazságtalan eljárást, minden csaló tettet. Eljön az idő, amikor majd eléri a csalásnak, és kihívó viselkedésnek azt a pontját, melyet az Úr nem enged túllépni, s akkor megtanulják, hogy van határa az Úr türelmének.

A következő látvány, mely elvonult előttem, a tűzriadó volt. Az emberek fölnéztek a hatalmas, állítólag tűzmentes épületekre, s így szóltak: Ezek tökéletesen biztonságosak. Az épületeket mégis tűz emésztette meg, mintha kátrányból lettek volna. A tűzoltók tehetetlenek voltak. Nem tudták megállítani a pusztulást, és fölszerelésüket sem tudták használni.

Az Úr közölte velem, hogy mikor az ő ideje eljön – ha a büszke, nagyravágyó emberek szíve meg nem változik – rájönnek, hogy a kéz, mely erős, mikor védeni akar, akkor is erős, ha pusztítás a szándéka. Isten kezét földi hatalom le nem foghatja. Bármilyen építőanyagot használtak is, amikor Isten kijelölt ideje elérkezik, és megtorlást küld az emberekre törvényei semmibe vételéért és önző nagyravágyásukért, semmi meg nem védi őket a pusztulástól.

Még a tanítók és államférfiak között is alig akad, aki megértené a társadalom jelen állapota mögött meghúzódó okokat. A kormánygyeplőket tartók képtelenek megoldani a romlottság, nyomor, inség, és növekvő bűnözés kérdéseit. Hiába fáradoznak, hogy biztosabb alapokra helyezték az üzleti tevékenységet. Ha az emberek jobban engedelmeskednének Isten szava tanításainak, megoldást találnának a nyugtalanító kérdésekre.

A Szentírás leírja a Krisztus második eljövetele előtti világ állapotát. Azokról ír, akik rablással és zsarolással óriási vagyont halmoznak föl. „Kincset gyűjtöttek az utolsó napokban! Íme a mezőiteket learató munkások bére, amit elfogtak, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füléhez. Dözsöltetek a földön és tobzódtatok; szíveteket legeltettétek, mint áldozás napján. Elkárhoztattatok, megöltétek az igazat; nem állt ellent néktek.” (Jakab 5:3–6)

De ki olvassa a gyorsan beteljesedő idők jeleinek figyelmeztetéseit? A jelek milyen benyomást tesznek a világiakra? Milyen változást látunk viselkedésükben? Nem nagyobbat, mint amilyen az özönvíz előttié viselkedésén látszott. Belemerültek világi ügyeikbe és élvezeteikbe „és nem vesznek észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz, és mindnyájukat elragadá”. (Máté 24:39.) A menny üzeneteket küldött, de nem hallgatták meg. A világ ma is teljesen figyelmen kívül hagyja Isten intő hangját, és rohan örök veszébe.

Háborús szellem kavarja föl a világot. Dániel tizenegyedik fejezetének: jövendölései kis híján mind beteljesedtek. Rövidesen a jövendölésekben említett vészek jelenetei fognak lejátszódni.

„Íme, az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét s elszelшти lakóit... Mert áthágták a törvényeket, a rendelést megváltoztatták, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emésztí meg a földet és lakolnak a rajta

lakók... Megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendezők zajgása, a citerának vidámsága megszűnt.” (Ézsaiás 24:1–8.)

„Jaj, az a nap: Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás úgy jön el a mindenhatótól... Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedültek a csűrök; mert kiaszott a gabona. Mint nyög a barom! Megháborodtak a marhacsordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is.” „Elszáradt a szőlő; a fügefa elhervadt, a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradt az öröm az emberek közül.” (Jóel 1:15–18,12.)

„Óh én belsőm, óh én belsőm! Alélldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harci riadót! Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak sátraim, kárpitjaim egy pillantás alatt!” (Jeremiás 4:19–20.)

„Nézek a földre, de íme kietlen és pusztá; és az égre, de nincs világossága! Nézek a hegyekre is, íme reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek, és íme egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és íme a bő termőföld pusztává lőn; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt!” (23–26. vers.)

„Jaj! Mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákobon; de megszabadul abból.” (Jeremiás 30:7)

Nem mindenki állt Isten ellenségei mellé. Nem mindenki lett áruló. Néhányan hűségesek maradnak Istenhez, mert János ezt írja: „Itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jelenés 14:12.) Nemsokára heves csata dől Isten szolgálói, s azok között, akik nem szolgálják őt. Az Úr rövidesen mindent megráz, ami megingatható, hogy megmaradjon, ami változtathatatlan.

Sátán szorgalmasan tanulmányozza a Bibliát. Tudja, hogy kevés ideje van, s minden ponton igyekszik lerombolni az Úr munkáját. Lehetetlen leírni Isten népének élményét, akik akkor élnek, amikor a mennyei dicsőség és a múlt üldözéseinek ismétlődése keveredni fog. Az Isten trónjáról előtörő fényben fognak járni. A menny és a föld között állandó lesz az érintkezés. A Sátán gonosz angyalaitól körülvéve, azt állítja majd, hogy ő az Isten, és mindenféle csodákat művel, hogy ha lehet, elhitessék a választottakat is. Isten népe nem talál biztonságot a csodatevésben, mert Sátán utánozni fogja csodáikat. Isten kipróbált és megvizsgált népe 2Mózes 31:12–18 jelében leli erejét. Az élő Igén kell állást foglaljanak; „írva van”. Az Ige az egyedüli alap, melyen biztonsággal megállhatunk. Akik megszegették Istennel kötött szövetségüket, Isten és remény nélkül állnak azon a napon.

Isten imádoit különösen az fogja elválasztani a többi embertől, hogy tiszteletben tartják a negyedik parancsot, mert ez Isten teremő hatalmának a jele, s ez jelenti ki Istennek az ember tiszteletére és hódolatára tartott igényeit. A gonoszok a Teremő emlékművének megdöntésére irányuló erőfeszítéseikkel, és Róma intézményének, a vasárnapünneplésnek magasztalásával fognak kitűnni.

Az e körül a kérdés körüli összecsapás az egész kereszténységet két nagy táborra fogja osztani. Azokra, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, s azokra, akik a fenevadat és képmását imádják, s magukra veszik bélyegét. Noha az egyház s az állam összefog, hogy kényszerítsen mindenkit, „kicsit, nagyot, szegényt-gazdagot, szabadot és szolgát”, hogy fölvegyék a fenevad bélyegét, Isten népe mégsem veszi azt föl. (Jelenés 3:16.) A pátmoszi látnok látja azokat „akik legyőzték a fenevadat, és az ő képmását és nevének számát, ott állnak Isten hárfáival az üvegtengernél. Mózesnek, Isten szolgájának és a Báránynak énekét” éneklük. (Jelenés 15:2.)

Isten népére félelmetes próbák várnak. Háború szelleme kavargatja föl a nemzeteket, a föld egyik végétől a másikig. E nyomorúság idején – amelyet még nem látott a világ, mióta nemzet él a földön – Isten választott népe mégis rendületlenül fog állni. Sátán seregei nem tudják elpusztítani őket, mert erejükkel kitűnő angyalok védelme alatt állnak majd.

Isten így szól népéhez: „Menjetek ki közülük, szakadjatok el tőlük, ezt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; s én magamhoz fogadlak titeket. Leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és lányaimmá.” „Ti pedig választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdesétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (2Korintus 6:17,18; 1Péter 2:9.) Isten népe abban különbözzön másoktól, hogy teljesen, egész szívvel őt szolgálják, nem igényelnek maguknak megtiszteltetést, s nem feledik, hogy a legünnepélyesebb szövetség kötelezi őket az Úr, és csakis az Úr szolgálatára.

„Szól az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izrael fiainak, mondván: Az én szombatjaimat bizony megtartsátok; mert jel ez én közötttem és ti közöttetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot, mert szent az tinektek. Aki azt megrontja, halállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül. Hat napon munkálkodjanak, a hetedikén pedig a nyugalomnak szombatja, az Úrnak szentelt nap: valaki szombaton munkálkodik, megöletessék. Megtartsák azért Izrael fiai a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. Legyen közötttem és az Izrael fiai között örök jel ez, mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, heted napon pedig megszűnt és megnyugodott.”

Ezek a szavak ránk mutatnak, mint Isten kijelölt népére. Kijelentik, hogy míg az idő tart, ápolnunk kell a ránk ruházott szent felekezeti megkülönböztetést. Izrael gyermekeinek meg kellett szentelniük a szombatot nemzedékről nemzedékre örök szövetségül. A szombat semmit se veszített jelentőségéből. Most is jel az Isten és az ő népe között, s ez így is lesz mindörökké.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 8. kötet, 329-335. (Amire a legnagyobb szükségünk van)

Isten jellemet átalakító ismerete – erre van oly igen szükségünk. Ha betöltjük Isten szándékát, Istennek kell megjelennie életünkben, éspedig Igéje tanításai-
val összhangban. {8T 329.1}

Énok és keresztlő János élete mutatja, milyen legyen az életünk. Tanulmányozunk sokkal alaposabban a két férfi életét. Azét, akit a mennybe ragadtak, mielőtt halált látott volna, és azét, akit Isten Krisztus első eljövetele előtt hívott el, hogy előkészítse az Úr útját, egyenesse ösvényeit.

ÉNOK ÉLETE

Énokról olvassuk, hogy hatvanöt éves volt, mikor fia született. Ezután háromszáz évig Istennel járt. Énok fiatalabb korában is félte és szerette Istent, s megtartotta parancsait, de fia születése után magasztosabb tapasztalatot ért el. Közelebbi kapcsolatba került Istennel. Mikor látta fiának apja iránti szeretetét, apja védelmébe vetett egyszerű bizalmát, mikor a maga szívében is érezte a mély vágyakozó gyöngédséget elsőszülött fia után, értékes leckéket tanult meg Istentől. Fia odaajándékozásában megnyilvánuló csodálatos szeretetéről. Leckéket tanult meg a bizalomról is, mellyel Isten gyermekei megpihenhetnek mennyi Atyjukban. Isten Krisztusban kifejezett végtelen, kikutathatatlan szeretete lett el-mélkedésének tárgya nappal és éjjel. Lelke teljes buzgalmával igyekezett hirdetni ezt a szeretetet környezetének.

Énok nem önkívületben, látomásban járt Istennel, hanem kötelességeinek végzése közben. Nem lett remete, nem zárkózott el teljesen a világtól, mert munkát kellett végeznie Istenért. Családjában, mindennapi dolgaiban, mint férj, apa, jó barát és polgár, Isten megbízható, rendíthetetlen szolgája volt. A századok múlásával hite egyre erősödött, szeretete egyre lángolóbb lett. Az ima volt lelkének lélegzetvétele. A menny légkörében élt.

A századok múlásával hite egyre erősödött, szeretete egyre lángolóbb lett. Az ima volt lelkének lélegzétvétele. A menny légkörében élt.

Mikor feltáruultak előtte a jövő képei, az igazság hirdetője lett. Isten üzenetét vitte mindenkire, aki kész volt meghallgatni a figyelmeztetést. Azon a földön, ahonnan Kain Isten jelenléte elől akart megszökni, Istene látnokaként hirdette a szeme előtt elvonult csodálatos jeleneteket. „Íme, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével. Hogy ítéletet tartson mindenkinek felett, és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségük minden cselekedetéért.” (Júdás 14,15)

Akik hallották, rádöbbsentek Isten hatalmára, mely szolgájával járt. Volt, aki

engedelmeskedett a figyelmeztetésnek, s hátat fordított a bűnnek. Az emberek túlnyomó része azonban csak csúfolta a komoly, ünnepélyes üzenetet. Isten szolgáinak ma is hasonló üzenetet kell átadniuk az utolsó napjait élő világnak, s ezt is kételkedéssel és gúnnal fogadják.

Amint az évek egymásra tornyosultak, a bűn hullámai egyre magasabbra csaptak, és Isten ítéletének fellegei egyre sötétebben gyülekeztek. Énok, a hit tanítója mégsem tért le útjáról. Figyelmeztetett, kérlelt, tanított, s minden erejével vissza igyekezett fordítani a bűnök árját, és visszatartani a bosszú hullámain.

Énokot mint bolondot gúnyolta nemzedéke, amiért nem akart aranyat, ezüstöt gyűjteni, kincset harácsolni. Az ő szíve örök kincsekre vágyott. A mennyei városra függesztette tekintetét. Láta Sionban a dicsőség királyát. Minél magasabbra hágott körülötte a vétek, annál jobban vágyott Isten után. Noha a földön élt, hit által a világosság birodalmában lakott.

„Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meg-látják.” (Máté 5:8) Énok háromszáz évig törekedett a tiszta-szívűsége, hogy összhangban álljon a mennyyel. Három századon át Istennel járt. Napról napra vágyott a szorosabb egységre. Egyre meghittebb kapcsolatban állt Istennel, míg az Úr magához nem vette. Eddig is az örökkévalóság küszöbén állt, alig lépésnyire az áldottak föld-jétől. Most kitárult előtte a kapu, s mikor belépett a szent városba, folytatta Istennel való járását, melyet oly hosszú időn át gyakorolt a földön. Ő lett az első ember, aki belépett oda.

„Hit által vitetett fel Énok, hogy ne lásson halált... Felvite-tetése előtt bizony-ságot nyert, hogy kedves volt Istennek.” (Zsidók 11:5)

Isten ilyen közösségre hív minket. Akiket az Úr második eljövetelekor élő emberek közül Isten üdvözíteni fog, Énokhoz hasonlóan el kell érniük jellemük megszentelődését.

KERESZTELŐ JÁNOS ÉLETE

Mikor Keresztelő János a pusztában élt, Isten tanította őt. Tanulmányozta Isten természetben való megnyilvánulásait. Isten Lelkének irányítása mellett kutatta a látnokok könyvtekercseit. Éjjel és nappal Krisztus volt tanulmányának, elmélkedésének tárgya, míg csak a dicső látomás be nem töltötte gondolatait, egész szívét és lelkét.

A király szépségét szemlélve, szem elől veszítette magát. A megszentelődés felséges voltát csodálva alkalmatlannak és méltatlannak tartotta magát. Isten üzenetét kellett hirdetnie. Készen állt, hogy a menny hírnöke legyen. Nem félt az emberektől, mert Istenre tekintett. Rettegés nélkül állt földi uralkodók elé, mert reszketve hajolt meg a királyok Királya előtt.

János bonyolult érvelések és finoman kidolgozott elméletek nélkül hirdette üzenetét. Riasztón és szigorúan, mégis reményteljesen hangzott szava a pusztából: „Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.” Hangjának új és

különös ereje megindította az embereket. Az egész nemzet megmozdult. Sokaságok sereglettek hozzá.

A környező vidék tanulatlan parasztjai és halászhajók, Heródes laktanyáinak római katonái, fejedelmek, kardjukkal az oldalukon, készen leverni bármit, ami lázadásnak tűnik; pénzéhes vámszedők vámházaiukból, s imaszalagos papok a főpapok tanácsából, valamennyien álmélkodva hallgatták, s valamennyien, még a hideg és érzéketlen farizeusok és sadduceus gúnyolódók is elcsöndesedve távoztak. Bűneik tudata szívükig hatolt. Heródes a palotájában hallotta az üzenetet, s a büszke, bűnökben megkeményedett uralkodó reszketett a bűnbánatra hívó felszólítástól.

A mi korunkban, közvetlen mielőtt Krisztus eljönne az ég felhőiben, Jánoséhoz hasonló munka vár elvégzésre. Isten embereket hív népet készíteni elő, megállni az Úr nagy napján. A Krisztus nyilvános szolgálatát megelőző üzenet így szólt: „Tartsatok bűnbánatot, adószedők és bűnösök. Tartsatok bűnbánatot, farizeusok és sadduceusok, mert közel a mennyek országa.” Nekünk, a Krisztus közeli megjelenésében hívő népnek is, üzenetet kell közvetítenünk: „Készülj Istened elé.” Az üzenet legyen olyan közvetlen, mint Jánosé volt. János királyokat dorgált meg bűneik miatt. Életét veszélyeztette bár, mégsem habozott hirdetni Isten szavát. Ma is ilyen bátran kell hirdetnünk az üzenetet.

A Jánoséhoz fogható üzenet hirdetéséhez az övéhez fogható lelki tapasztalattal kell rendelkezünk. Nekünk is azt kell elvégeznünk magunkban, amit neki kellett. Istenre kell néznünk, s Őt szemlélve szem elől veszíteni magunkat.

Jánosnak természettől fogva ugyanolyan hibái és gyarlóságai voltak, mint az embereknek általában, de az isteni szeretet érintése átalakította őt. Krisztus szolgálatának kezdetén, János tanítványai panasszal mentek hozzá, hogy mindenki az új tanítót követi. János ekkor bebizonyította, hogy világos előtte, hogy Jézus nagyobb nála, és örömmel üdvözölte Őt, hiszen az ő útját készítette elő. Így felelt:

„Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből ada-tott neki. Ti magatok vagytok biznyságaim, hogy megmond-tam: Nem vagyok én a felkent, hanem hogy őelőtte küldettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. Annak növekednie kell, nékem alábbszállnom.” (János 3:27–30)

János hittel szemlélte a Megváltót, és a lemondás magaslatára emelkedett. Senkit sem igyekezett magához vonzani, hanem magasabbra, és még magasabbra törekedett emelni gondolataikat, míg csak tekintetük meg nem nyugszik Isten Bárányán. Maga csak hang volt, kiáltó szó a pusztában. Most örömmel fogadta a csöndet és az ismeretlenséget, hogy mindenki szeme az élet világosságára fordulhasson.

A hivatásukhoz hú Isten hírnökei nem keresnek maguknak megtiszteltetést. A Krisztus iránti szeretet elnyeli az önszeretetet. Ráébrednek, hogy hivatásuk azt

hirdetni, amit János hirdetett. „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűnét!” (János 1:20) Jézust dicsőítik, s vele az egész emberiség fölemelkedik. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és az alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ésaiás 57:15)

Isten világossága töltötte be a látnok lelkét, ahonnan kilakoltatta az önzést. Olyan szavakkal tett bizonyosságot az Üdvözítő dicsőségéről, melyek csaknem felérnek Krisztus szavaival. Ezt mondta: „Aki felülről jött, feljebbvaló mindenkinél. Aki a földről való, földi az, és földieket szól. Aki a mennyből jön, felülmúl mindenkit... Mert akit Isten küldött, az Isten beszédeit szólja: mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Szentlelkét.” (János 3:31–34)

Krisztus dicsőségében követőinek is részesülniük kell. Az Üdvözítő elmondhatta: „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5:30) „Isten nem adja szűkösen (Jézusnak) a Lelket” –mondta János. Így van ez követőivel is. Csak annyiban tudjuk befogadni Őt, amennyiben hajlandóak vagyunk kilakoltatni énünket, önzésünket. Csak annyira tudjuk felismerni Isten jellemét, és hit által elfogadni Krisztust, amennyire engedjük, hogy minden gondolatunk a Krisztus iránti engedelmesség fogságába essék. Aki ezt teszi, bőven részesül a Szentlélekben. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg. Őbenne vagytok beteljesedve.” (Kolossé 2:9,10)

ISTEN ÍGÉRETEI

Isten ígéretei mindannak szólnak, aki kész megalázni magát.

„Megteszem, hogy az én jóságom orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét.” (2Mózes 33:19)

„Kiáltls hozzám, és megfelelek, és nagy dolgokat mondok neked, megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz.” (Jer 33:3)

„Mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogy nem mint kérjük vagy elgondoljuk”, s Ő adja nekünk a „bölcsségnek és kijelentésnek Lelkét”, „hogy megérthessétek minden szent-tekkal egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának... a Krisztusnak minden ismeret felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” (Efézus 3:20; 1:17; 3:18,19)

Ez az a tudás, amelynek befogadására Isten meghív bennünket, és ami mellett minden más hiábavalóság és semmiség csupán.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Tapasztalatok Látomások, 157-160. (A rostálás)

Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívet tépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt és oly mélységes aggodalmat mutatott, hogy elárulta belső küzdelmüket. Arcuk állhatatosságot és komolyságot fejezett ki. Homlokukról hatalmas verejtékcseppek hullottak alá. Csak néha derítette fel vonásaikat Isten jóváhagyó tetszése, de ismét azonnal visszatért arcukra a régi ünnepélyes, komoly és nyugodt kifejezés.

Rossz angyalok tolongtak körülöttük és sötétséget árasztottak rájuk, hogy Jézust eltakarják előlük, és hogy tekintetük állandóan az őket körülvevő sötétségre irányuljon, hogy bizalmatlanok legyenek Isten iránt és zúgolódjanak ellene. Egyedüli biztonságuk az volt, ha szemeiket állandóan felfelé irányították. Isten angyalai őrködtek népe felett, és ha a gonosz angyalok mérgezett légköre ránehezedett e meggyötört lelkekre, a mennyei angyalok körüllebegték őket szárnyaikkal, hogy tovaűzzék a sűrű sötétséget.

Miközben az imádkozók tovább folytatták komoly kiáltásaikat, Jézustól egy-egy fénysugár hullott rájuk, hogy szívüket erősítse, és arcukat felderítse. Láttam azt is, hogy egyesek nem vettek részt ezen fohászkodásban, tusakodásokban. Gondtalanoknak és közömböseknek látszottak. Az őket körülzáró sötétségnek nem álltak ellene, és az sűrű felhőként borult rájuk. Isten angyalai elhagyták ezen lelkeket, és inkább a komoly imádkozók segítségére siettek. Láttam, hogy Isten angyalai azon lelkek segítségére siettek, kik minden erejükkel ellenálltak a gonosz angyaloknak, és akik úgy igyekeztek magukon segíteni, hogy szüntelenül Istenhez kiáltottak. De az angyalok elhagyták azokat, akik nem törekedtek önmagukon segíteni, és e lelkeket nem is láttam többé.

Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hú tanúbizonyásznak laodiceáról szóló határozott bizonyossága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, s arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze ki, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyosságot elviselni. Ezek majd szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.

Láttam, hogy a hú tanúbizonyosság bizonyágtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyágtételt, melytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyásznak mély megbánást kell előidézni az emberekben. Aki azt igazságban elfogadják, engedelmeskednek annak és megtisztíttatnak.

Az angyal így szólott: „Figyelj!” Nemsokára mintha több hangszer hangját hallottam volna; édes, összhangzó zenét. Messze túlszárnyalt minden zenét, melyet valaha is hallottam, s irgalmasság, részvét és felemelő, megszentelő öröm áradt belőle. Egész lényemet átjárta. Az angyal így szólt: „Nézd!” Figyelmem

most arra a csapatra irányult, amelyet oly nagy megrázkództatás ért. Azok állottak ismét előttem, akiket az imént sírni, és lelkük fájdalmában imádkozni láttam. Az őket oltalmazó angyalok száma megkettőződött, s láttam, hogy tetőtől-talpig erős vértetben voltak. Úgy mozogtak, mint egy katonacsapat. Arcuk kifejezte azt a nagy küzdelmet és végtelen lelki gyötrelmet, amelyen keresztülmentek. De vonásaikon, melyeken a kiállott lelki aggodalmak ugyan még láthatók voltak, már a dicsőségnek és világosságnak sugarai is ragyogtak. Ők már kivívták a teljes győzelmet, ami Isten iránti mélységes hálára és szent öröme hangolta őket.

Ennek a csapatnak a száma megcsökkent. Egyesek kirostáltattak s elmaradtak az úton. A gondtalanok és közömbösek, akik nem csatlakoztak azokhoz, akik oly nagyra becsülték a győzelmet és lelkük üdvösségét, hogy állandóan könyörögtek és küzdöttek érte, nem nyerhették el a győzelmet, elmaradtak a többiek-től s helyüket azonnal mások foglalták el, akik sorainkba jöttek, és lelkesedéssel ragadták meg az igazságot. A gonosz angyalok még mindig körülvették őket, de többé semmi hatalmuk sem volt felettük.

Hallottam, hogy azok, akik vértetben és fegyveresen álltak, nagy erővel hirdették az igazságot. Meg is volt az eredménye. Sokan voltak lekötve; egyeseket férjeik kötötték le, másokat gyermekeik és szüleik. Azok az őszinte lelkek, akik eddig akadályozva voltak az igazság megismerésében, most végtelen örömmel ragadták meg. Most már semmit sem féltek többé rokonaiktól és mindennél többre becsülték az igazságot. Éheztek, szomjúhozták az igazságot. Drágább és értékesebb volt az számukra még életüknél is. Kérdeztem, hogy mi okozta ezt a nagy változást. Egy angyal felelt: „A késői eső a felüdülés az Úr színe előtt s a második angyal hangos kiáltása.”

Nagy erő és hatalom kísérte a kiválasztottakat. Az angyal így szólt: „Nézd!” Figyelmem most az istentelenekre, vagyis a gonoszokra irányult. A legnagyobb izgalomban voltak. Isten népének ereje és buzgalma nagy haragra lobbantotta őket. Mindenütt a legnagyobb zavar és izgalom uralkodott. Azután láttam, mint akarták megrendszabályozni azt a sereget, amely Isten erejét és világosságát bírta. Sötétség vette őket körül, de mégis szilárdan álltak, mert Isten elismerte őket és állandóan az Úrban bíztak. Láttam, hogy megdöbbentek; azután hallottam, hogy komolyan kiáltanak az Úrhoz. Éjjel-nappal szüntelenül hangzott szavuk: „Uram, a Te akaratod legyen meg. Ha neved megdicsőül ezáltal, akkor készíts ösvényt néped szabadítására. Szabadíts meg minket a körülöttünk levő pogányoktól. Ők halálra adnak minket; de a Te karod megsegíthet.” Szavaikból mindössze ezek maradtak meg élénk emlékezetemben. Láttam, hogy mindnyájan tudatában voltak méltatlanságuknak s teljesen alávetették magukat Isten akaratának. De azért Jákobhoz hasonlóan, kivétel nélkül minden egyes lélek komolyan küzdött szabadulásáért.

Közvetlenül azután hogy Istenhez kezdtek kiáltani, a részvétől megatott angyalok azonnal hozzájuk akartak sietni, kiszabadításukra, de a hatalmas parancsnokló angyal ezt nem engedte meg. Ezt mondta. „Istennek akarata még mindig

nem teljesült. Ki kell inniuk a poharat. Keresztséggel meg kell keresztelkedniük.”

Csakhamar hallottam Isten szavát, mely az eget és földet megremegtette. Hatalmas földrengés támadt. Mindenfelé épületek dőltek össze, de ugyanekkor tisztán csengő diadalkiáltást is hallottam. Arra a csapatra tekintettem, amely kevéssel előbb még a legnagyobb lelki gyötrelmeket és rabságot szenvedte. Fogságuk megváltozott. Ragyogó fényesség áradt rájuk. Óh, mily dicsőséges volt megjelenésük! A gond és fájdalom nyoma teljesen eltűnt s helyette az egészség és szépség mosolygott le minden arcra. Ellenségeik, az őket körülvevő pogányok, mint hullák estek a földre; nem viselhették el azt a fényt, amely a megszabadult szenteket beragyogta. A hívők kipróbált csapata egyetlen szempillantás alatt átváltozott dicsőségből dicsőségbe. A sírok megnyiták, előjöttek a szentek halhatatlanságba öltözve s így kiáltottak: „Győzelem a halál és sír felett!” S együttesen az élő szentekkel az Úr elé ragadtatták a levegőbe, mialatt a halhatatlan ajkak a dicsőség és győzelem édes dallamait zengték.

Bizonyságtételek, 5. kötet, 51-66. (A bizonyságtételek megvetése)

Kedves Battle Creek-i fivéreim és nővéreim!

Úgy hallottam, hogy C. atyafi néhány hétig visszatartotta a bizonyságtételemet, amit azzal a kéréssel küldtem neki, hogy olvassa fel a gyülekezetben. Amíg nem küldtem el, annyira hatott rám Isten Lelke, hogy nem volt nyugtom sem éjjel, sem nappal, míg nem írtam nektek. Nem olyan kötelesség volt ez, amit magam választottam. Férjem halála után arra a következtetésre jutottam, hogy nem az én kötelességem megróni az embereket, ha rosszat tesznek, sem igazolni a jót, mert kihasználják, amit írok, és túlzott szigorral járnak el a tévelygőkkel, vagy pedig elhamarkodottan felmentik azokat, akiknek az eljárását a legkisebb mértékben sem támogattam. Sokan a saját szájuk íze szerint értékelik a szavaimat. Pedig Isten igazsága nem alkalmazkodik az emberek nézeteihez. A bizonyságtétel, akárcsak a szerzője: Isten, tegnap és ma és mindörökké ugyanaz marad. Akik eltávolodtak Istentől, azok világosságnak nevezik a sötétséget és igazságnak a tévelygést. Pedig a sötétség sohasem bizonyul világosságnak, és a tévelygésből sem lesz soha igazság.

A világi szokások elsötétítették sokak gondolkodását, s úgy látszik, emiatt elveszítették a képességüket, hogy különbséget tegyenek a világosság és a sötétség, az igazság és a hamisság között. Nem sok reményt fűztem ahhoz, hogy megértik majd a szavaimat, de amikor az Úr annyira határozottan indított, nem állhattam ellen Szentlelkének. Tudtam, hogy előbb-utóbb belesznek Sátán csapdáiba, ezért arra gondoltam, hogy túl nagy a veszély ahhoz, hogy hallgassak.

Az Úr évek óta folyamatosan feltárja előttem a gyülekezet állapotát. Újra meg újra elküldte hozzánk figyelmeztetéseit. 1879. október 23-án Isten a leghatározottabb üzenetet adta nekem a Battle Creek-i gyülekezet számára. Az utolsó

veletek töltött hónapok alatt súlyos felelősség nehezedett rám a gyülekezet miatt. Ezzel szemben azok, akiknek a lelkük legmélyéből kellett volna aggódniuk, félvállról és közömbösen vették a dolgokat. Nem tudtam, mit tegyek, mit mondjak. Nem volt bizalmam az úthoz, amelyen jártak, mert pontosan azt tették, amit az Úr megtiltott.

Isten ismeri lelkiállapotukat, ezért kijelentette: Gonoszságot melengetnek, elkülönülnek tőlem. Eltévelyedtek, egyikük sem ártatlan. Elhagytak engem, az „élő vizek forrását”, azért, hogy kutakat ássanak maguknak, kutakat, amelyek megrepedeznek, tehát nem tartják meg a vizet. Sokan megrontották útjaikat. Egymás irigylése és gyűlölete, a féltékenység, a rosszhiszemű gyanúsítás, torzsalkodás, veszekedés és keserű lelkület ápolása – ezek a gyümölcsök teremnek rajtuk. Nem hajlandók engedelmeskedni a bizonyágtételeknek, amit küldtem számukra. Nem ismerik fel útjaik romlottságát, és nem akarnak megtérni, hogy meggyógyuljanak.

Sokan önelégülten tekintenek vissza azokra az évekre, amikor kiálltak az igazság mellett. Véleményük szerint jutalom jár az egykori megpróbáltatásokért és engedelmességért. De az Isten ügye melletti hajdani kiállásuk csak bűnösebbé teszi őket az Úr szemében, amiért nem tartottak ki és nem haladtak előre a tökéletesség felé. A tavalyi hűség sohasem teszi jóvá az idén elkövetett hanyagságunkat, a tegnapi igazmondás nem teszi jóvá a mai hazugságot.

Sokan azzal mentegették a bizonyágtételek semmibevételét, hogy White testvérnő a férje hatása alatt áll, ezért férjének lelkülete és véleménye alakítja a bizonyágtételeket. Mások olyasmit szerettek volna kihúzni belőlem, amit eljárásuk igazolására vagy tekintélyük növelésére használhattak volna fel. Akkor határoztam el, hogy semmit sem írok, amíg Isten átalakító hatalma meg nem látszik a gyülekezeten. De az Úr a felelősségérzet terhét helyezte rám. Buzgón fáradoztam hát értetek. Csak az örökkévalóságban derül majd ki, mekkora munkába került ez mind férjemnek, mind nekem. Ne ismerném a gyülekezet állapotát, amikor az Úr évről évre tudomásomra hozza? Ismételt figyelmeztetéseket küldött, mégsem állt be határozott változás.

Láttam, hogy Isten rosszállással tekint népére, amiért beolvadnak a világba. Láttam, hogy az egyik testvérünk gyermekei csapdát jelentenek apjuk számára. Ötleteik, véleményük és kijelentéseik nagyon is hatnak rá, és elvakítják ítélőképességét. Ezek a fiatalok hajlanak a hitetlenségre. Anyjukból is hiányzik a hit, az Istenben bízás, s ezt adta át gyermekeinek. Jobban szereti őket, mint Istent. Apjuk pedig elhanyagolta a kötelességét. Mindkettőjük útjának helytelen következménye látszik meg a gyermekeiken.

Amikor a gyülekezethez szóltam, igyekeztem a szülők elméjébe vésni a gyermekeik iránti komoly kötelességeiket, mert ismertem a fiatalok állapotát és hajlamaikat. Mégsem fogadták meg a szavamat. Tudom, hogy milyen terheket hordoztam értetek. Sohasem feszítettem volna meg erőmet így, ha nem ismertem volna fel a rátok leselkedő veszedelmeket. Fel akartalak rázni benneteket,

hogy alázzátok meg szíveteket Isten előtt, és bűnbánattal, hittel térjete vissza Őhozá.

Most mégis, amikor figyelmeztető bizonyásgtételt küldök nektek, sokan csupán White testvérnő véleményének tartják azokat. Pedig ezzel Isten Lelkét bántják meg. Nagyon jól tudjátok, hogyan jelentette ki magát Isten a jövődőlés Lelkén keresztül. Elvonult előttem a múlt, a jelen, a jövő. Arcokat mutatott meg nekem, akiket soha nem láttam, s csak évekkel később ismertem rájuk, amikor találkoztam velük. Az előzőleg tudomásomra hozott információk élénk képzetei gyakran álomból ébresztettek fel. Éjszakákon át írtam a leveleket, amelyek országunk másik felébe a válság idejére érkeztek meg és súlyos veszedelemtől óvták meg Isten ügyét. Évek óta ez volt a kötelességem. Hatalom készítetett, hogy megpróbáljak gonoszságokat, amelyeket azelőtt elképzelni sem tudtam. Felül-ről vagy alulról származik-e hát az elmúlt harminc év munkássága?

Tételezzük fel – ahogyan némelyek, bár pontatlanul, be szeretnék állítani –, hogy az készítetett az írásra, hogy leveleket kaptam a gyülekezet tagjaitól. Hogyan is történt ez Pál apostol életében? A gyülekezet állapotát érintő, Kloe házanépétől kapott hírek készítették arra, hogy megírja első korinthusi levelét. Magánleveleket kapott, amelyek pontosan leírták a tényeket, s amikor Pál válaszolt rájuk, általános elveket fektetett le, amelyek segítségével, ha engedelmeskednek nekik, legyőzhetnék a köztük lábra kapott rosszat. Nagyon gyengéden és bölcsen intette a korinthusbelieket, hogy forrjanak össze egyazon hitben.

Pál ihletett apostol volt, az Úr mégsem jelentette ki neki pontosan Isten népének állapotát. Akik szívükön viselték a gyülekezet sorsát, s látták a betolakodó gonoszsgát, Pál elé tárták a tényeket, s ő az előzőleg nyert világosság szerint ítélte meg a történeteket. Mivel az Úr nem adott neki új kijelentést erre az alkalomra, azok, akik igazán törekedtek a világosságra, mégsem vetették el közönséges levélként az üzenetét. Az Úr már előzőleg közölte Pállal, milyen nehézségek és veszedelmek ütnek majd fel fejüket a gyülekezetben, hogy az apostol pontosan tudja, mi lesz a teendő, amikor majd fellépnek ezek a jelenségek.

Pál fel volt készülve a gyülekezet védelmére. Úgy kellett őrködnie az emberek fölött, mint akikkel el kell számolnia Istennek. Figyelmet kellett szentelnie a fejetlenségről és viszálykodásról szóló híreknek, s az intést, amelyet a gyülekezetnek küldött, ugyanúgy Isten Lelkének ihletésére írta, mint bármelyik más levelét. Amikor azonban ezek a feddések megérkeztek, némelyek nem engedelmeskedtek azoknak. Arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem Isten szól Pálon keresztül, hanem csak a saját emberi véleményét fejtette ki. Ezért ugyanolyan jónak tartották a saját nézeteiket, mint Pálét.

Így van ez most is Isten népe között sok emberrel, akik eltávolodtak a régi tájékozódási pontokról és a maguk feje után mennek. Milyen megkönnyebbülés lenne számukra, ha azzal hallgattathatnék el a lelkiismeretüket, hogy a tevékenységem nem Istentől származik. Hitetlenségetek mit sem változtat a tényeken. Hibás a jellemetek, erkölcsötök és lelki életeetek. Hunyjatok szemet efölött,

ha úgy tetszik, de ez szemernyit sem változtat az igazságon. Az egyedüli gyógyszer, ha megmossátok magatokat a Bárány vérében.

Ha igyekeztek elvetni Isten tanácsát, ha aláássátok Isten népének a bizonyágtételekbe vetett hitét, akkor ugyanúgy Isten ellen lázadtok, mint Kóré, Dátán és Abirám. Ismeritek a történetüket, tudjátok, milyen csökönyösen ragaszkodtak nézeteikhez. Jobbnak tartották az ítélőképességüket, mint Mózesét, s szerintük Mózes csak ártott Izraelnek. A hozzájuk csatlakozott emberek is annyira ragaszkodtak e véleményhez, hogy amikor Isten a nép szeme láttára elpusztította a vezetőket és a fejedelmeket, azok, akik túléltek a büntetést, másnap mégis rá támadtak Mózesre: „Megölted az Úr népét!” Ebből láthatjuk, milyen félelmetesen megcsalhatja az embert az értelme. Milyen nehéz meggyőzni azokat, akiket olyan lélek itatott át, amely nem Istentől származik. Mint Krisztus követé szölok hozzátok: gondoljátok meg jól, milyen álláspontra helyezkedtek! Isten ügyéről van szó, s el kell majd számolnotok vele, hogyan fogadtátok üzenetét.

Amikor férjem halálos ágyánál álltam, tudtam, hogy ha mások vállalták volna a rájuk eső terhet, még nem kellett volna meghalnia. Gyötrődő lélekkel könyörgtem, hogy a jelenlevők ne szomorítsák meg szívük keménységével Isten Lelkét. Néhány nap múlva magam is farkasszemet néztem a halállal. Akkor a lehető legvilágosabb kijelentéseket kaptam Istentől magamról és a gyülekezet felől. Gyöngeségem ellenére közöltem veletek bizonyágtételemet, tudva, hogy talán ez lesz az utolsó lehetőség. Elfelejtettétek volna ezt a komoly alkalmat? Én soha nem tudnám elfelejteni, mert olyan volt, mintha Krisztus ítélőszéke elé állítottak volna. Istentől való elpártolásotokat, szívetek keménységét, a szeretetteljes összhang hiányát, elszakadásotokat az egyszerűségtől és a tisztaságtól, amit pedig Isten meg akar veletek őriztetni – tudtam mindent, és mélyen átéreztem. Gánccsozkodás, bírálgatás, irigység, az elsőségért való tülekedés élt köztetek. Láttam és tudtam is, hogy mire vezet mindez. Attól féltem, hogy belehalok, de mégis szóltam, mert szívemen viseltem sorsotokat. Azon a napon Isten szólt hozzátok. Tartós hatást tett-e rátok?

Amikor Coloradóba utaztam, annyira átéreztem felelősségemet, hogy gyengeségem ellenére is jó néhány oldalt vetettem papírra a tábori összejegyzetel számára. Reszketegen, mégis hajnali háromkor keltem, hogy írjak nektek. Isten szólt rajtam keresztül. Igen, levél volt csupán, de Isten Lelke ihlette, hogy közöljem veletek, amit a tudtomra adott. Egyetlen cikket sem írok a folyóiratba csak azért, hogy a saját nézeteimet kifejtsem. Azt írom meg a cikkekben, amit látomásban mutatott meg nekem az Úr – a trónról ragyogó fény értékes sugarait.

Amikor Oaklandbe érkeztem, súlyosan nehezedett rám a Battle Creek-i ügyek állapota, de még gyenge voltam, nem segíthettem rajtatok. Tudtam, hogy terjed köztetek a hitetlenség. A bizonyágtételeket is semmibe vették, amelyek arra sarkalltak, hogy engedelmeskedjete az Igének. Az elmúlt télen, amikor Healdsburgban jártam, sokat imádkoztam. Bánat és aggodalom nehezedett rám. De egyszer, ima közben az Úr visszaszorította a sötétséget, s ragyogó fény töltötte

be a szobát. Isten angyala állt mellettem, s mintha Battle Creekben lettem volna. Tanácskozásaitokon vettem részt, szavakat hallottam. Láttam és hallottam dolgokat, amiket, ha Isten is akarná, örökre ki szeretnék törölni az emlékezetemből. A hallottak megsebeztek lelkemet. Tanácstalan voltam: mit tegyek, vagy mit mondjak? Néhány ügyet nem említhetek, megtiltották, hogy bárkinek is szóljak ezekről, mert még sok mindennek csak ezután kell kialakulnia.

Az Úr rám parancsolt, hogy gyűjtssem össze a kapott világosság sugarait, s ragyogtassam népére. Ezt végzem a folyóiratokban írt cikkekkkel. Hónapokon át hajnali háromkor keltem, s összegyűjtöttem a különböző cikkeket, amelyeket a Battle Creekben kapott két utolsó bizonyágtevés után írtam. Papírra vetettem, majd sietve továbbítottam hozzátok, de nem ügyeltem eléggé magamra, összerogytam a teher alatt. Mindeddig nem jegyeztem le mindent, azért, hogy időben odaérjen a tanácskozára.

Az Úr ima közben újra kijelentette magát számomra, s látomásban ismét Battle Creekben jártam. Ott voltam sok családban, hallottam az asztal körül kiejtett szavaitokat. Nem szabad most felsorolnom a részleteket, s remélem, soha nem kapok erre utasítást. Láttam néhány megdöbbentő álmot is.

Miféle hangot ismernétek hát el Isten hangjának? Milyen erőt tart az Úr tartalékban hibáitok kijavítására, és arra, hogy valódi fényben lássátok meg útjaitokat? Milyen hatalmat, hogy munkálkodjék a gyülekezetben? Ha nem vagytok hajlandók hinni, míg csak el nem tűnik a bizonytalanság valamennyi árnyéka, a kétség minden lehetősége, akkor soha nem is fogtok hinni. Az a kételkedés, amely százszázalékos bizonyítékot követel, sohasem enged utat a hitnek. A hit bizonyágon alapszik, nem bebizonyításon. Az Úr elvárja, hogy eleget tegyünk a kötelesség hívásának, még ha más hangok elszólítanak is, hogy az ellenkező irányba tántorítsanak. Komoly figyelmet követel tőlünk az, hogy felismerjük, melyik hang származik Istentől. Álljunk ellen a hajlandóságunknak, és győzzük le. Engedelmeskedjünk a lelkiismeret szavának halogatás és megalkuvás nélkül, nehogy elhaljon az ösztökélése, nehogy önző akaratunk és ösztönünk kerekedjék felül. Az Úr szava eljut mindannyiunkhoz, akik nem állunk ellent a Szentléleknek. Ez a hang hallatszik a figyelmeztetésekben, tanácsokban és feddéseken, ez az Úr világosságának üzenete népéhez. Ha még hangosabb hívásokra várunk, még jobb alkalmakra, akkor visszavonhatja tőlünk a világosságot, és a sötétben hagyhat minket.

Sokan egyszer már elengedték a fülük mellett Isten Lelkének és igéjének hívását, amikor az engedelmesség kereszthordozással járt, s ezért súlyos veszteség érte őket. Hogy mennyire súlyos veszteség, azt csak az utolsó napon tudják meg. Ha ma mellőzzük a Lélek kéréseit, mert az élvezetek vagy a hajlandóságaink másfelé csalogatnak, holnapra már elveszítik erejüket, hogy meggyőzenek. Csak úgy tudunk növekedni a kegyességben és az igazság ismeretében, ha készséges és engedelmes szívvel használjuk ki a jelen alkalmait. Ápolnunk kell magunkban a tudatot, hogy soha sincs olyan pillanat, amikor ne a seregek

Ura előtt állnánk. Ne szóljunk, ne tegyünk, még csak ne is gondoljunk semmit, ami sérthetné az Örökkévalót. Akkor majd nem kell félnünk az emberektől, sem földi hatalmaktól, mert a világegyetem Ura tartja kezében jelenlegi és örök sorunkat, s Ő felügyeli minden munkánkat. Ha annak tudatában élünk, hogy a Magasságos szolgálai vagyunk, bármerre járunk is, akkor körültekintőbbek, megfontoltabbak lennénk. Tartalmasabban élünk életünket, amely szentebb volna mindennél, amit bármiféle földi tisztesség nyújthatna számunkra.

Tudatosítsuk, hogy Isten jelenlétében élünk, s így gondolataink, szavaink, minden tettünk nemes jellemről tesznek majd bizonyosságot. Ez legyen szívünk szava: „Lássátok, Isten jár itt!” Akkor életünk tiszta, jellemünk szeplőtlen lesz, és lélekben szüntelenül az Úrhoz emelkedünk. Ti azonban nem ezt az utat járjátok, Battle Creek-iek! Tudtomra adták, hogy fájdalmas és ragályos betegség uralkodik rajtatok, amelyből ha ki nem gyógyítjátok magatokat, lelki halált okoz.

Sokakat romlásba dönt a könnyű élet és az élvezetek kívánása. Nem tetszik nekik az egyszerűség. Szüntelenül menekülnek a próbák elől, amelyek pedig elkerülhetetlenek az Isten iránti hűség ösvényén haladva. Az élet kellemes oldalai után áhítoznak. Sikeresek lehetnek e világon, de az örökkévaló dolgok elvesztése árán. Az az élet fő célja, hogy Isten igaz szolgálainak bizonyuljunk, akik kedvelik az igazság cselekvését és gyűlölik a bűnt. Fogadjuk hát el hálásan azt a boldogságot és sikerességet, amely a kötelesség ösvényén nyílik. Akkor vagyunk a legerősebbek, amikor ismerjük és elismerjük gyengeségünket. Az a legnagyobb veszteség – amely Battle Creekben most bárkit érhet –, ha elveszítitek komoly, kitartó törekvéseteket, hogy helyesen cselekedjete, vagy erőtetek, hogy ellenálljatok a kísértéseknek, avagy elveszítitek az igazság és a kötelességteljesítés elveibe vetett hiteteket.

Senki ne hízelegjen magának azzal, hogy sikeres, csak akkor, ha megőrzi lelkiismeretének szeplőtlenességét, ha teljesen az igazságnak és Istennek szenteli magát. Haladjunk állhatatosan előre, sohase veszítsük el reményünket vagy kedvünket a jótettek mezején, bármilyen próbák szorongatnak, bármekkora erkölcsi sötétség borít is el mindent körülöttünk. Meg kell tanulnunk a türelem, a hit és a kötelességszeretet leckéit. Fékezzük meg magunkat, tekintsünk Jézusra! Ez a kötelességünk minden napon. Az Úr soha nem hagyja el azt, aki bízik Őbenne és a segítségét kéri. Csak annak homlokára kerül az élet koronája, aki győz a gonoszság elleni küzdelemben. Mindenre komoly, magasztos, Istenért végzett munka vár, amíg él. Ahogyan Sátán hatalma növekszik, s megsokasodnak csapdái, növekedni kell azok rátermettségének és éleslátásának, vezetői képességének, akikre Isten a nyáját bízta. Nemcsak a saját lelkünkért vár ránk tennivaló, hanem kötelességünk másokat is felrázni, hogy ők is törekedjenek az örök élet elérésére.

Rosszulesik látnom, testvéreim, hogy a világosságban járást elvető bűnös hanyagságokat sötétséggel vett körül titeket. Lehet, hogy nem szándékosan nem ismeritek fel és nem engedelmeskedtek a világosságnak. A melengetett

kételkedéseitek és hanyagságotok az okai, hogy annyira elvakultatok, hogy már a sötétség is világosság számotokra, a világosság pedig sötétség. Isten felszólított és újra felszólít, hogy fejlődjétek, amíg el nem éritek a tökéletességet. A kereszténység a haladás vallása. Az Istentől áradó világosság teljes és elégséges, csak tartsunk igényt rá. Bármennyi áldást ad is az Úr, végtelen raktára van még azon felül is, kimeríthetetlen forrása, ahonnt meríthetünk. A hitetlenség gúnyolhatja és tagadhatja az örömhír szent követelményeit. A világiasság lelkülete sokakat beszenyneyezhet, sőt némelyeket uralma alá is vonhat. Isten ügye, bár komoly erőfeszítéseknek és szüntelen áldozatoknak köszönhetően, végül mégis diadalmaskodni fog.

Az a parancs, hogy menjetek előre, végezzétek hűségesen egyéni kötelességeiteket, a többi pedig bízátok Istenre. Ha arra haladunk, amerre Jézus vezet, akkor elérjük a célt, osztozunk majd örömeiben. Ha viselni akarjuk a győzelem koronáját, ki kell vennünk részünket a küzdelemből is. Amint Jézusnak, nekünk is a szenvedés által kell tökéletessé válnunk. Ha Krisztusnak könnyű lett volna az élete, akkor veszély nélkül engedhetnék a tunyaságnak. De mert élete telve volt lemondással, szenvedéssel és önfeláldozással, nekünk sem kell panaszkodni, ha részt veszünk ezekben. Ha a világ Világossága a vezetőnk, akkor biztonságjárhatunk akár a legsötétebb ösvényen is.

Az Úr most vizsgáztat és megpróbál titeket. Mindeddig tanácsolt, intett és kért. Ezek a komoly intelmek vagy javítanak a gyülekezeten, vagy nagyot rontanak. Minél gyakrabban szól az Úr, hogy tanácsoljon, helyreigazítson, annál hajlamosabbak lesztek, hogy újra meg újra elvessetek szavát, míg csak így nem szól majd: „Mert amikor hívtalak benneteket, nem jöttetek, oda sem néztetek, amikor a kezemet nyújtottam, semmibe vettétek tanácsaimat, és feddésemmel mit sem törődtek. Ezért most én is nevetek bajotokon, gúnyolódom, ha hatalmába kerít titeket a rettegés, ha rátok tör a félelem, mint a zivatar, ha szélvihar módjára közeleg romlásotok, ha utolér az ínség és a szorongatás. Akkor hívnak, de én nem felelek, akkor keresnek, de nem találják. Mivel gyűlöletes volt előttük a bölcsesség, és az Úr félelmét kevésre becsülték, mivel elvetették a tanácsomat, és korholásomat megvetették, ezért most csak egyék tetteik gyűmölcset, lakjanak jól azzal, amit kiterveltek.” (Péld. 1:24–31)

Miért sántikáltok kétfel? Miért nem engedelmeskedtek az Istentől kapott világosságnak? Vigyázzatok, hogy egyikőtökben se legyen hitetlenségre hajló gonosz szív, s el ne szakadjatok az élő Istentől! Nem tudjátok, mikor jön el a pusztulás napja. A zsidók bűne az volt, hogy nem használták ki szabott idejük lehetőségeit. Ha Jézus ma szemügyre veszi hitvalló követőinek állapotát, hálátlan-ságot, alakoskodást, kétszínűséget, büszkeséget és hitehagyást lát.

Krisztus az Olajfák hegyén mindazokért ontotta könnyeit, akik megátalkodottan és hálátlanul élnek. Előre látta, hogy sokan megvetik majd szeretetét, s lelkük templomából szentségtelen zsbivásárt csinálnak. Az emberek önzést, a pénz istenítését, rosszakaratot, irigységet, büszkeséget, szenvedélyeket táplál-

nak szívükben. Isten figyelmeztetéseit pedig elvetik és kinevetik, közömbösen bánnak követőivel, üres mesének tekintik szavukat. Jézus könnyőrelesen szól, de elengeditek a fületek mellett. Komoly figyelmeztetéseket küldött, de azokat is elvetettétek.

Kérlek titeket, akik régóta valljátok hitünket s a külsőségekben még mindig tisztelitek Krisztust, hogy ne csaljátok meg magatokat! Jézus csak a teljesen neki szentelt szívet becsüli meg. Csak a hűség értékes Isten szemében. „Bárcsak felismernéd te is ezen a napon, ami békességedre szolgál.” (Lk. 19:42) Krisztus e percben személyesen hozzád szól, lehajolva trónjáról, szánakozó gyengédséggel vágyakozva azok után, akik nem látják a rájuk leselkedő veszedelmet, akik nem szánják oda magukat Őneki.

Sokan gondolják úgy, hogy élnek, pedig lelki halottak. Ők mondják majd azon a napon: „Uram, Uram! Nem a te nevedben jövendöltünk? Nem a te nevedben üztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát? És akkor kijelentem: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt. 7:22–23) „Jaj”-t mondanak ki ellenetek, ha addig vártok, ha addig lopjátok a napot, amíg az igazság fénye kialszik, s az örök éjszaka sötétsége lesz az osztályrészetek. Ó, bárcsak megolvadna hideg, világias szívetek! Krisztus nemcsak könnyeit ontotta értetek, hanem a vérét is. Hát nem vezetnek benneteket mély alázatra szeretetének ezek a megnyilvánulásai? Alázat és a magunk kevésre tartása szükséges ahhoz, hogy Isten elfogadhasson.

Akit Isten vezet, az elégedetlen lesz önmagával, mert annak fénye ragyog rá, aki mint ember tökéletes volt. De akik szem elől veszítik Jézust, a példát, s a kelleténél többre becsülik magukat, azok ítéletre méltó hibákat fedeznek fel másokban, és kegyetlenek, gyanakvók, becsmérlők lesznek, hogy ezzel is önmagukat tolják előtérbe.

Amikor az Úr legutóbb elém tárta az eseteket, tudomásomra adta, hogy nem becsülitek meg a nektek adott világosságot. Felszólított, hogy félreérthetetlenül szóljak hozzátok a nevében, mert feltámadt ellenetek a haragja. Így szólt hozzám: Istentől kaptad küldetésedet. Bár sokan nem hallgatnak majd rád, mert nem akarják hallani a nagy Tanító hangját, s bár sokan nem javulnak meg, mert igazak a saját szemükben, mégis közöld velük a rád bízott feddéseket, akár hallgatnak rá, akár nem.

Az Úr bizonyágtételét hozom nektek. Aki hajlandó megjavulni, meghallja az Ő hangját. Akiket azonban az ellenség félrevezet, azok most nem akarnak a világossághoz járulni, nehogy megrója tetteiket. Sokan nem ismerték fel az Úr kezét és jelenlétét. Nem tudtátok, hogy Ő az. Isten mégis mindig kegyelmes, hajlandó megbocsátani, ha valaki bűnbánattal és hittel fordul hozzá. Így szól az Úr: Maguk sem tudják, miben botlanak meg. Nem engedelmeskednek Isten szavának, hanem a saját belátásuk szerint élnek, a maguk feje után mennek. Kétely és hitetlenség foglalta el a hit helyét. Elhagytak engem.

Tudtomra adták, hogy az anyák és apák eltávolodtak az egyenes úttól, és el-

hanyagolják az örömhír átadásának szent hivatását. Az Úr intette őket, hogy ne szennyezzék be magukat a világ szokásainak és elveinek elfogadásával. Krisztus ingyen és bőségesen akarta nekik adni kegyelmének gazdagságát, de méltatlannak bizonyultak.

Sokan hajlanak a hiúságra. Aki azt képzei, hogy hiányt pótol Isten művében a képessége, az túlbecsüli a szerepét, s „a gyülekezet oszlopaként” túl nagyra tartja magát. Amit Istennek tetsző módon elvégezhetett volna, olyan emberre hagyja, akit magánál tehetségtelenebbnek tart. Emlegeti a magasztosabb hivatást, hogy fénylenie kell az emberek előtt. Mégis, ahelyett, hogy az irgalom, szelídség, alázatosság, nyájasság, gyengédség és szeretet ragyogna át az életén, csak önzés és saját fontosságának tudata bukkan elő mindenünnen.

Krisztus lelkületének kellene uralnia jellemünket és viselkedésünket, olyannyira, hogy mindig áldás, bátorítás legyünk mások számára. Gondolatainknak, szavainknak és tetteinknek mindig arról kell tanúskodniuk, hogy Istentől születünk és Krisztus békéje uralkodik a szívünkben. Ezzel szépséges ragyogást árasztunk magunk körül. Erről szól a Megváltó, amikor int, hogy fényljék a világosságunk az emberek előtt. Így ragyogó, mennybe vezető ösvényt hagyunk magunk után. A Krisztussal közösségben élő emberek így az igazság hatásosabb hirdetői lehetnek, mint a szószékről elhangzó legkitűnőbb szónoklat, amelyből hiányzik a menny kenete. A fényesség azon hordozói világítanak a legtisztább ragyogással, akik a legkevésbé élnek a saját világosságuk tudatában, mint ahogyan a legsze-
rényebb virágok a legillatosabbak.

Népünk veszélyes hibákat követ el. Nem dicsérhetünk senkit anélkül, hogy ne lennénk komolyan ártalmára. Akik ilyet tesznek, nagyon csalódni fognak. Túlságosan bíznak az esendő emberben, s nem eléggé Istenben, aki pedig sohasem téved. Az a mohó kívánság, hogy emberekre tereljük a nagyközönség figyelmét, nem más, mint az Istentől való eltávozás és a világgal való barátság jele. Ez a lelkület jellemzi korunkat. Azt bizonyítja, hogy nem Jézus gondolatvilága él a hívőkben, elhatalmasodott rajtuk a lelki vakság és a lelki nyomor. Gyakran a kifecamodott gondolkodású emberek Jézus helyett emberi mértéket vesznek alapul, ami nem tudatosítja bennük semmiségüket. Emiatt becsülik nagyra képességeiket és adottságaikat. Népünk soraiban lábra kapott az emberi eszközök bálványozása. Feltétlenül meg kell halnia az énünknek, és fenn kell tartanunk az alázatos, gyermeki hitet. Isten népe eltávolodott az egyenességtől, s nem Istent ismerik el erejük forrásaként, ezért gyengék és erőtlenek.

Tudtomra adták, hogy a világi lelkület gyors ütemben erjeszti a gyülekezetet. Ugyanazt az ösvényt járjátok, amelyen a régi Izrael járt. Ugyanúgy eltávolodtok szent hivatásotoktól, mint Isten választott népe. A sötétség meddő cselekedeteivel fogtok össze. A hitetlenekkel való egyetértések az Úr rosszallását váltotta ki. Nem ismeritek fel, ami a békességekre szolgál. Mivel hanyagok voltatok és vagytok a világosság követésében, kedvezőtlenebb helyzetbe kerültetek, mint a zsidók, akikre Jézus kimondta a szomorú ítéletet.

Tudtomra adták, hogy népünk, amint egyre távolodik Istentől, egyre kevésbé hisz a bizonyágtételekben is. Kevesen tudják azonban, mi vár a gyülekezetre. Láttam, hogy most még Isten hosszútűrése idején élünk, de senki sem tudja, meddig tart ez az idő. Senki sem tudja, mekkora kegyelemmel van az Úr irántunk. Alig néhányan szolgálják odaadóan Istent. Akár a viharos éjszakán a csillagok, csak kevés ragyog itt-ott a felhők között.

Sokan önelégülten hallgatják ugyan Isten beszédéből az igazságokat, lelkiileg azonban halottak, bár élőknek mondják magukat. Évek óta élnek a közösségünkben, de mintha egyre kevésbé becsülnék meg a kijelentett igazságot. Nem éheznek és nem szomjazzák az igazság cselekedeteit. Nem vágnak a lelki, az isteni dolgok után. Egyetértenek ugyan vele, mégsem szenteli meg őket az igazság. Sem Isten szava, sem Isten Lelkének bizonyágtétele nem hat rájuk tartósan. Pedig pontosan a megvetett világosság, a kiváltságaik és lehetőségeik szerint ítélik majd meg őket. Sokan hirdetik másoknak az igazságot, magukban azonban bűnöket melengetnek. Isten Lelkének kérlelései, igéjének gazdag és bőséges ígéretei, a bálványimádás és engedetlenség ellen szóló figyelmeztetései – mindez nem olvasztja meg a világ szeretete miatt megkeményedett szívét.

Népünk soraiban sokan sem nem melegek, sem nem hidegek. Méroz álláspontjára helyezkedtek: se vele, se ellene. Felemásak. Meghallgatják ugyan Krisztus szavát, de mégsem cselekszik. Ha nem változnak meg, Jézus elveti majd őket. Sokaknak nagy világosság, komoly lehetőségek, s minden lehetséges lelki előny jutott osztályrészül, mégis egyazon lélegzettel dicsőítik Krisztust és a világot. Meghajolnak Isten előtt, de a pénz bálványa előtt is. A világ gyermekeivel vigadnak, mégis azt tartják magukról, hogy Krisztus gyermekeivel együtt boldogok. Szeretnék, ha Krisztus lenne a Megváltójuk, de nem hordozzák a keresztyét, nem veszik fel igáját. Az Úr legyen irgalmas hozzátok, mert ha továbbra is ezen az úton jártok, csak rossz jövődölhető felőletek.

Isten hosszútűrésének célja van, de ti semmissé teszitek azt. Olyan állapotokat enged meg, amelyeket később szívesen látnátok megszüntetve, de akkor már késő lesz. Isten megparancsolta Elizeusnak, hogy kenje fel a kegyetlen és csalárd Hazáelt Szíria királyává, hogy a bálványimádó Izrael ostora legyen. Ki tudja, nem ad-e át titeket is kedvelt csalásaitoknak? Ki tudja, talán a mai hűséges, szilárd és igaz igehirdetők az utolsók, akik még felajánlják hálátlan gyülekezeteinknek a béke örömhírét! Lehet, hogy a pusztítók máris nevelkednek Sátán keze alatt, s csak a kevés maradék zászlóvivő távozására várnak, hogy elfoglalják helyüket és a hamis próféta hangján kiáltsák: „Békesség, békesség!”, noha az Úr nem hirdetett békét. Ritkán sírok, de most megtelt a szemem könnyel – cseppjei a papírra hullanak. Nincs kizárva, hogy rövidesen megszűnik köztünk a prófétálás, s a hang, amely felrázta népünket, nem háborgatja többé szunyadásukat.

Amikor Isten elvégzi különleges művét a Földön, s a megszentelt kezek nem hordozzák többé a frigyládát, akkor jaj lesz népünknek. Bárcsak felismernéd te is, legalább ezen a napon, ami a békességedre szolgál! Ó, bárcsak népünk teljes

erejével bűnbánatot tartana, mint Ninive, és teljes szívükkel hinnének, hogy elfordítsa tőlük tüzes haragját az Úr!

Fájdalom és gyötrelem tölt el, amikor látom, hogy a szülők a világhoz szabják magukat, s ezekben a rendkívüli időkben megengedik gyermekeiknek, hogy a világhoz igazodjanak. Rémület tölt el, amikor tudomásomra juttatják, hogy a fiatalok, még a gyermekek is mennyire erkölcstelenek. A szülők nem is tudják, hogy titkos bűn pusztítja és törli el gyermekeikben Isten képmását. Olyan bűnök találhatók bennük, amelyek a szodomitákat jellemezték. A szülők felelősek ezért, mivel nem nevelték gyermekeiket Isten szeretetére, és arra, hogy engedelmeskedjenek neki. Nem fékeztek meg kicsinyeiket és nem tanították őket kitartóan az Úr útjára. Megengedték nekik, hogy természetük szerint járjanak és világiakkal barátkozzanak. Ezek a világi áramlatok lerontják a szülők tanítását, tekintélyét, és többnyire az úgynevezett műveltebb körökben lelhetők fel. Öltözködésükkel, időtöltéseikkel Krisztussal ellenkező légkört teremtenek maguk körül.

Egyedüli biztonságunk, ha Isten választott népeként elkülönülünk. Egy jótányit se engedjünk e romlott kor szokásainak, hanem legyünk erkölcsileg függetlenek, ne alkudjunk meg a romlottsággal és bálványimádással.

Bátorságot és függetlenséget követel meg, ha felül akarunk emelkedni a keresztény világ vallásos színvonalán. A mai keresztények nem követik az Üdvözítő példamutatását a lemondásban, az áldozathozatalban, hanem igyekeznek kibújni a kereszt alól, amelyről pedig Krisztus kijelentette, hogy az tanítványainak az ismertetőjele.

Mit is mondhatnék, hogy felrázzam népünket? Közlöm veletek, hogy jó néhány igehirdetőnk, akik pedig emberek elé állnak a Szentírás kifejtésével, maguk is tisztátalanok. Romlott a szívük, szennyes a kezük. Mégis kiáltják: Béke, békeség! S a gonoszság munkásai nem nyugtalankodnak. Az Úr keze nem rövidült meg, hogy ne tudna megmenteni, nem süket a füle, hogy ne hallana, bűneink azonban távolra taszítottak Tőle. A gyülekezet megromlott a tagjai miatt, akik tisztátalanná teszik testüket és lelküket.

Ha a hálaadás és ima óráira eljárókat igaz imádkozóknak lehetne tekinteni, akkor reménykedhetnénk. De hiába csalnánk meg magunkat. Távolról sincs úgy, ahogyan a látszat mutatja. Messziről sok minden szépségesnek látszhat, de ha közelebbről vesszük szemügyre, hibákkal telinek találjuk. Napjaink uralkodó szelleme a hitelenség és a hitehagyás, a képzelt felvilágosultság szelleme, mert ismerik ugyan az igazságot, de a valóságban ez az elvakult magabizás lelkülete. Sorainkban tenyészik az Isten világos szavának és Lelke bizonyosságtételének való ellenállás. Emberi érveléseket Isten kijelentett bölcsessége fölé magasztalnak, akár a bálványimádók.

Felelős testvéreink közül néhányan úgy tartják, hogy többet adhatunk némi öntelt bölcs véleményére, mint a Biblia igazságaira vagy a Szentlélek bizonyosságtételeire. Manapság idejétmúlnak és elviselhetetlennek minősítik

Pál, Péter vagy János hitét. Kijelentik róla, hogy képtelen és rejtelmes az értelmes ember számára.

Isten tudtomra adta, hogy ezek az emberek Hazáelek, akik majd népünk osztorának bizonyulnak. Bölcsőbbeknek tartják magukat a Szentírásnál. Az ember értelme azért képtelen felfogni Isten művének titkait, mert kételkedik Isten szavának nyilvánvaló igazságaiban. Ezt találjuk mindenfelé, a társadalom minden szintjén. Ezt tanítják a legtöbb iskolában, de még az óvodákban is. Hitvalló keresztények ezrei hagyják, hogy a hazug lelkek félrevezessék őket. Mindenfelé a sötétség vallási köntösbe bújtatott szellemével találjuk magunkat szemben.

Ha mindaz, ami istenfélő életnek látszik, az is lenne a valóságban, s ha mindazok, akik állítólag a jelenvaló igazságot hirdetik a világnak, valóban az igazság mellett szólnának, és nem ellene, s ha ők valóban Isten emberei lennének, akiket az Ő Lelke vezet, akkor szívderítő látvány tárulna elénk az uralkodó erkölcsi sötétség közepette. Az Antikrisztus ma szilárdabban ül trónján, mint valaha. Jogosan mondhatjuk: Jöjj, segíts, Uram, az igazak eltűnnek, az emberek közt megszűnt a hűség! Tudom, hogy sokan túlságosan kedvelik a mostani állapotot. Ezeket a kényelemszerető embereket el fogja nyelni az általános romlás. Mégse essünk kétségbe. Szeretjük ugyan azt gondolni, hogy ahol nincs megbízható igehirdető, ott megbízható keresztény sincs, ez azonban nem fedi a valóságot. Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg a helyüket, Ő veszi át a nyáj vezetését. Isten sohasem tette a nyáját teljesen függővé az emberi eszközöktől. De sebesen közeledik a gyülekezet megtisztulásának napja, s Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe. A rövidesen bekövetkező alapos rostálásban majd jobban lemérhetjük Isten erejét. A jelek arra mutatnak, hogy közel az idő, amikor az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy kezében a szórólapát, s alaposan kitakarítja majd szérűjét.

Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejtelenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele. Akkor nem azok lesznek a vezetőink, akik többre becsülik az áltudományokat. Nem azok állnak majd soraink élén, akik a műveltségben, a pallérozott értelemben és a tehetségben bíztak, s nem tartottak lépést a világossággal. Akik megbízhatatlannak bizonyultak, azokra nem bízzák rá többé a nyáját. Kevés „kiváló” ember vesz majd részt az utolsó, komoly munkában. Mivel önhittek és Istentől függetlenek, az Úr nem tudja felhasználni őket. Vannak az Úrnak megbízható szolgálói, akik a rostálás idején tűnnek elő. Akadnak értékes emberek, akiket most nem látunk ugyan, mégsem hajtottak térdet a Baálnak. Bár nekik nem jutott akkora világosság, amely rátok összpontosult, azonban lehet, hogy nem túl vonzó külsejük alól előtűnik majd a valódi keresztény jellem tiszta ragyogása. Nézegethetjük az eget, amikor nappal van, mégsem látjuk a csillagokat, pedig ott vannak az égen. Éjjel azonban jól látható valódi ragyogásuk.

Nincs messze az idő, amikor minden embernek szembe kell néznie a megpró-

bálatással. Ránk akarják majd erőszakolni a fenevad bélyegét. Akik lépten-nyomon beadják derekukat a világ követelményeinek és a világi szokásokhoz szabják magukat, azok könnyebben behódolnak a földi hatalmaknak, mintsem hogy kitegyék magukat a gúnynak, sértegetésnek, a börtönnel és halállal való fenyegetésnek. Küzdelem dúl majd Isten és az emberek parancsai között, s ekkor különítik el a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól. Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord majd a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta bűzát látunk. Mindazok, akik magukra öltik ugyan a szenthely díseit, de nem öltöznak Krisztus igazságos tetteibe, szégyenteljes mezítelenségükben mutatkoznak majd meg.

Amikor kivágják a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet, amikor a hamis atyafiak sokaságát meg tudjuk különböztetni az igazaktól, akkor elő fognak tűnni az elrejtettek, és dicsérettel sorakoznak fel Krisztus lobogója alá. Akik addig félénkek voltak, és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyöngébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid – tette kész, bátor és határozott. Minél sűrűbb lesz Isten népének éjjele, annál ragyogóbbak lesznek a csillagok. Bár Sátán dühödten üldözi majd a hűségeseket, Jézus segítségével diadalmaskodni fognak. Akkor majd szép lesz Krisztus egyháza, mint a telihold, világos, mint a nap, és félelmetes, mint a zászlós tábor.

Akkor majd kikel az igazság magja, amit most az evangélium hirdetői nagy igyekezettel vetnek. Felnővekedik és gyümölcsöt terem. Olyan emberek fogadják majd el az igazságot, akik elviselik a megpróbáltatásokat, és dicsőítik Istent, amiért részt vehetnek Jézus szenvedéseiben. „A világban üldözést szenvedtek, de biztatok, én legyőztem a világot.” (Jn. 16:33) Amikor a félelmetes csapás végigsújt a Földön, amikor a szórólapát tisztogatja majd az Úr szérűjét, akkor Isten lesz népének segítője. Magasra emelhetik Sátán diadaljelvényeit, mégsem rémítik meg a tiszta és szent emberek hitét.

Illés az eke mellől hívta el Elizeust, majd a köpenyét vetette rá, hogy fölszen- telje. Nagy tudású és magas állású embereknek ajánlották fel ezt a fontos és komoly munkát. Ha kicsinyek lettek volna a saját szemükben és teljesen az Úrban bíznak, akkor azzal tisztelte volna meg őket, hogy diadalmasan vigyék zászlóit a győzelemre. Azonban eltávolodtak Istentől, engedtek a világ szokásainak, ezért az Úr elvetette őket.

Sokan nagyra tartják a tudományt, de szem elől tévesztik a tudomány Istenét. Nem így volt ez a gyülekezettel a kezdeti ártatlan napokban.

Isten úgy fog munkálkodni napjainkban, ahogyan kevesen feltételezik. Olyan embereket nevel majd, akiket Lelkének kenetével tanít és magasztal fel, nem pedig a tudományos intézetek külsőséges oktatásával. Nem szabad megvetnünk vagy elítélnünk ezeket a lehetőségeket. Isten nyilvánvalóvá teszi majd, hogy nem függ a művelt, önhitt halandóktól.

Kevés közöttünk a megszentelt életű ember. Kevesen harcoltak és győztek az önzésükkel vívott tusában. Az igazi megtérés a gondolkodásmód és az indítékok teljes megváltozása, valóságos elkülönülés a világi kapcsolatoktól, eltávozás és visszahúzódás a gondolatainkat, nézeteinket uralni akaró hatalom lelki légkörétől. Az elválás fájdalmat és keserűséget vált ki mindkét félből. Ez az az ellenségeskedés, amelyről Jézus kijelentette, hogy megjelenésével ki fogja váltani a földön. A megtért ember azonban szüntelenül vágyva várja, hogy barátai mindent elhagyjanak Krisztusért, mert tudja, hogy ha nem teszik, akkor majd végleg és örökre el kell válniuk. Az igazi keresztény nem lehet könnyelmű és komolytalan, amíg hitetlen barátaival van. Túlságosan is nagy ehhez azok értéke, akikért Krisztus meghalt.

„Aki nem mond le arról, amiye csak van, nem lehet az én tanítványom” – mondja Jézus (Lk. 14:33). Le kell mondanunk mindenről, ami elvonja szeretetünket Istentől. Sokak bálványa az aranyborjú, a pénz istene – aranylánccal köti őket Sátánhoz. Mások a hírnevüket és a világi elismerést hajszolják. Ismét másoknak az önző, könnyű és felelőtlen élet a bálványa. E csapdákat Sátán mind óvatlan lábaknak állította. Ezt a rabszolgaságot mégis meg kell törni. Meg kell feszítenünk magunkat a testi vágyaknak és bűnös kívánságoknak. Nem lehetünk félig az Úr, félig pedig a világé. Félre kell tennünk minden koloncot, minden belénk rögződött bűnt. Isten őrei nem fognak „békességet” kiáltani addig, amíg az Úr nem szól békességről. A megbízható örök így szólak: „Gyertek ki onnan, s ne érintsetek semmi tisztátalant! Vonuljatok ki közülük, s tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (Ésa. 52:11)

A gyülekezet nem mérheti magát a világhoz, sem emberek véleményéhez, sem pedig ahhoz, amilyen valamikor volt. Ahhoz kell mérnie hitét és a világban elfoglalt helyét, amilyen lehetett volna, ha szüntelenül előre és fölfelé haladt volna. A szenthely mérlegén mérik majd le a gyülekezetet, s ha jelleme és lelkiállapota nem felel meg azoknak az áldásoknak és kiváltságoknak, amelyeket Isten rájuk árasztott, akkor híjával találják. A fény tisztán és határozottan ragyogott az ösvényére, s az 1882-ben kapott világosság elszámolásra kötelezi a közösséget. Ha nem használja ki képességeit, ha gyümölcsei nem tökéletesek Isten előtt, ha világossága sötétséggé változott, akkor valóban keveset mutat majd a mérleg. Nyilvánvaló, hogy nem úgy tekintünk állapotunkra, ahogyan Isten látja. Látunk, de nem érzékelünk, hallunk, de nem értjük meg. Nemtörődömök vagyunk. Úgy vesszük, mintha nappal felhő, éjjel pedig tűzszlop lebegne szenthelyünk fölött. Valljuk, hogy ismerjük Istent és hiszünk az igazságban, tetteinkkel mégis megtagadjuk Őt. Cselekedeteink homlokegyenest ellenkeznek az igazság elveivel, pedig állítjuk, hogy azok igazgatnak bennünket.

[<<<vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

A Nagy Küzdelem, 230-241. (A kései angol reformátorok- részlet)

Száz évvel később, a mélységes lelki sötétség idején Whitefield és a két Wesley jelent meg Isten világosságának hordozójaként. Az államegyház uralma alatt Anglia lakóinak vallási élete olyan mélypontra jutott, hogy alig lehetett megkülönböztetni a pogányságtól. A természetvallás a papság kedvenc kutatási témája volt, és ez egész teológiájukra kihatott. A magasabb osztályok megmosolyogták a kegyességet, és azzal büszkélkedtek, hogy felette állnak annak, mert szerintük az fanatizmus. Az alsóbb osztályok mérhetetlenül tudatlanok voltak, és gátlástalanul bűnöztek. Az egyháznak pedig többé már nem volt bátorsága, sem hite arra, hogy perbe szálljon a meggyalázott igazsáért.

A hit általi megigazulás nagy jelentőségű tana, amelyet Luther oly világosan tanított, majdnem feledésbe ment, és a katolikusoknak az a dogmája foglalta el a helyét, amely szerint a jó cselekedetek üdvösségszerző voltában kell bízni. Whitefield és a két Wesley, akik az államegyház tagjai voltak, őszintén vágytak arra, hogy Isten tetszését elnyerjék. Azt tanulták, hogy ezt erényes étellel és a vallási előírások betartásával érhetik csak el.

Wesley Károly egyszer súlyos beteg lett, és úgy érezte, meg fog halni. Ekkor valaki megkérdezte tőle, hogy mire alapozza az örök életbe vetett reményét. Wesley így válaszolt: „Legjobb igyekezetemmel szolgáltam Istent.” Úgy tűnt, hogy barátja, aki ezt a kérdést feltette, nincs egészen megelégedve a válasszal. Wesley ezt gondolta: „Hát erőfeszítésem nem elegendő alap a reményre? Megfosztana igyekezetemtől? Semmi másban nem bízhatok!” Ilyen sűrű sötétség borult arra az egyházra, amely elrejtette az engesztelést, megfosztotta Krisztust a dicsőségtől, és elfordította az emberek figyelmét üdvösségük egyedüli reményétől – a keresztre feszített Megváltó vérértől.

Wesley és társai felismerték, hogy az igaz vallás székhelye a szívben van. Láták, hogy Isten törvénye kiterjed a gondolatokra éppúgy, mint a szavakra és tettekre. Meggyőződtek arról, hogy a szív szentségére éppúgy szükség van, mint a helyes magatartásra, és buzgón új életet kezdtek. Nagy kitartással és imádkozó étellel igyekeztek szívük bűneit legyőzni. Önmegtagadó, könyörületes, alázatos életet éltek, nagyon szigorúan és pontosan betartva minden olyan szabályt, ami véleményük szerint hozzásegítette őket az Isten tetszését kiérdemlő, hön óhajtott szentséghez. De nem érték el azt a célt, amire törekedtek. Hiába próbáltak megszabadulni a bűn kárhóztatásától, és hiába igyekeztek megtörni a bűn hatalmát. Épp olyan küzdelem volt ez, mint amelyet Luther vívott erfurti cellájában. Ugyanazt kérdezték ők is, mint amit Luther: „Hogyan is lehet igaz a halandó ember Istennél?” (Jób 9:2).

Isten igazságának tüze, amely már majdnem kialudt a protestantizmus oltárain, újra fellobbant az ősi fáklýától, amelyet századokon át a cseh keresztények

örökítettek tovább. A reformáció után a protestantizmust Csehországban Róma hordái eltaposták. Mindazok, akik síkra szálltak az igazság mellett, menekülni kényszerültek. Némelyek közülük Szászországban találtak menedéket, és ott megőrizték az ősi hitet. E keresztények leszármazottaitól jutott el a világhíresség Wesleyhez és társaihoz.

Wesley Jánost és Károlyt lelkésszé szentelésük után az egyház egy megbízatással Amerikába küldte. A hajó fedélzetén egy morva társaság is volt. Útközben nagy vihar tört ki. A halállal szembe kerülve Wesley János érezte, hogy szívéből hiányzik az Istennel való megbékélés bizonyossága. A németek viszont nyugodtak és bizakodók voltak. Wesleynek mindez idegen volt.

„Már régen észrevettem mélységes buzgóságukat. Alázatosságuk állandó bizonyosságát adták azzal, hogy elvégezték a többi utas helyett azokat a szolgai munkákat, amelyekre egyetlen angol sem vállalkozna. Nem vártak és nem fogadtak el fizetséget, mondván, hogy az a szolgálat jót tett büszke szívüknek, és szeretett Megváltójuk többet cselekedett értük. Nap mint nap olyan szelídséget tanúsítottak, amelyen semmilyen bántás nem változtatott. Ha meglökték, megütötték vagy földre taszították őket, felkeltek és tovább mentek, de panasz nem hagyta el ajkukat. Mindennap próbára tették magukat, hogy megszabaduljanak a félelemtől, büszkeségtől, haragtól és bosszúállástól. Zsoltáreklés közben, amellyel munkájukat kezdték, a hullám felcsapott a hajóra, darabokra szaggatta a fővitorlát, elborította a hajót, beömlött a fedélzetek közé. Mintha a hatalmas mélység máris elnyelte volna a hajót. Az angolok irtózatossá kezdtek. A németek nyugodtan tovább énekeltek. Egyiküket később megkérdeztem: Nem féltetek? Így válaszolt: Istennek hála, nem! Asszonyaitok és gyermekeitek sem féltetek? – kérdeztem. Szelíden válaszolt: Asszonyaink és gyermekeink nem félnek a haláltól.”

Savannahba érkezve, Wesley egy rövid ideig a morva testvéreknél maradt. Keresztény magatartásuk mélyen hatott rá. Egyik istentiszteletükről, amely az anglikán egyház formalizmusának éles ellentéte volt, Wesley ezt írta: „Annak a mélységes egyszerűségnek és komolyságnak láttán szinte elfelejtettem az eltelt tizenhét évszázadot, és egy olyan gyülekezetbe képzeltem magam, amelyben nem volt sem formáság, sem pompa, hanem Pál, a sátorkészítő és Péter, a halász elnökkölt, és a Lélek ereje megmutatkozott.”

Amikor Wesley visszatért Angliába, egy morva prédikátor tanítása nyomán jobban megértette a Biblia vallását. Meggyőződött arról, hogy saját cselekedetei alapján egyáltalán nem számíthat az üdvösségre. Teljesen rá kell magát bíznia Isten Bárányára, „aki elveszi a világ bűneit.” Londonban egy morva társaság összejövetelén felolvasták Luther egyik kijelentését, amely azt ecsetelte, hogy Isten Lelke milyen változást hoz létre a hívő szívében. Ezt hallva, Wesley szívében hit ébredt: „Különös melegséget éreztem a szívemben – mondta. – Éreztem, hogy Krisztustól várom az üdvösséget, egyedül Tőle. Biztos lettem abban, hogy elvette bűneimet, még az enyémet is, és megváltott engem a bűn és a halál törvényétől.”

Ezt megelőzően Wesley hosszú éveken át keményen és vigasztalanul küszködött. A szigorú önmegtagadás, a szegény és megalázottság évei voltak ezek. De Wesley rendületlenül hú maradt egyetlen szándékához: kereste Istent. És most megtalálta. Ráébredt arra, hogy a kegyelem, amelynek elnyeréséért imával és böjttel, jótettekkel és lemondással küzdött, ajándék, „pénz nélkül és ingyen”.

Amikor Krisztusba vetett hite megerősödött, egész lelkében égett a vágy, hogy mindenütt hirdesse Isten ingyen kegyelmének dicsőséges evangéliumát. „Az egész világot parókiámnak tartom – mondta –; bárhol vagyok is, illőnek, helyesnek és kötelességemnek érzem, hogy mindenkinek, aki kész meghallgatni, hirdessem a megváltás örömhírét.”

Wesley továbbra is lelkiismeretes és önmegtagadó életet élt, de most már nem hite alapjaként, hanem eredményeként; nem a szentség gyökereként, hanem gyümölcseként. Isten Krisztusban nyújtott kegyelme a keresztyén reménységének alapja, és ez a kegyelem engedelmességben ölt testet. Wesley azoknak a nagy jelentőségű igazságoknak a prédikálására szentelte életét, amelyeket megismert – a megigazulást, amely a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által érhető el; a Szentlélek erejét, amely megújítja a szívet, és olyan életre buzdít, amelyet Krisztus élt.

Whitefieldet és a Wesley fivéreket elveszett voltak gondolata – amely sokáig mardosta lelküket – készítette fel szolgálatukra. Hogy Krisztus jó katonáiként el tudják viselni a nehézségeket, súlyos próbáknak: megvetésnek, gúnynak és üldözésnek voltak kitéve, mind az egyetemen, mind a szolgálatba lépéskor. Hitetlen iskolatársaik metodistáknak csúfolták őket és azokat is, akik szimpatizáltak velük. Ma ezt a nevet Anglia és Amerika egyik legnagyobb felekezete megtisztelőnek tartja.

Az anglikán egyház tagjai voltak, és nagyon kötődtek ennek az egyháznak istentiszteleti formáihoz. Az Úr azonban Igéje által magasabb normát mutatott nekik. A Szentlélek arra indította őket, hogy a megfeszített Krisztust prédikálják. Munkájukat a Magasságos Isten ereje kísérte. Ezrek győződtek meg az igazságról, és őszintén megtértek. Ezeket a juhokat meg kellett védeni a ragadozó farkasoktól. Wesley jóllehet nem akart új vallást alapítani, de „metodista közösség” néven gyülekezetet szervezte őket.

Érthetetlen és fájdalmas volt az a támadás, amit ezek a prédikátorok az álmegyházról elszenvedtek. A bölcs Isten azonban úgy irányította az eseményeket, hogy a reform az egyházon belül kezdődjék el. Ha teljesen kívülről indult volna, nem jutott volna el oda, ahol oly nagy szükség volt rá. Mivel azonban a reformáló prédikátorok az egyház tagjai voltak, és az egyházon belül mindenütt dolgoztak, ahol csak alkalom kínálkozott rá, az igazság utat talált ott, ahol máskülönben az ajtók zárva maradtak volna. A papok közül néhányan felébredtek erkölcsi tespedtségükből, és saját parókiájukban buzgó prédikátorok lettek. A formalizmustól megkövesedett gyülekezetek életre keltek.

Wesley korában, miként az egyház történelmének minden korszakában, a

különböző adományokkal megáldott emberek végezték a maguk feladatát. Nem voltak mindenben közös nevezőn, de mindnyájukat Isten Lelke ösztönözte, és közös volt mindennél fontosabb céljuk: lelkeket nyerni Krisztusnak. Egy időben félő volt, hogy Whitefield és a Wesley fivérek a köztük levő nézetkülönbségek miatt elhidegülnek egymástól. De amikor Krisztus iskolájában megtanulták a szelídséget, a kölcsönös megbocsátás és jóindulat megbéküléshez vezette őket. Miközben mindenütt oly sokan tévelyegtek, vétkeztek, és bűnösök rohantak a pusztulásba, nem volt idejük a vitára.

Isten szolgálói rögs úton jártak. Befolyásos és művelt emberek felhasználták hatalmukat ellenük. Egy idő után sok pap ádáz harcot indított Isten szolgálói ellen és a gyülekezetek ajtaját bezárták a tiszta igazság és hirdetői előtt. A papság a szószékről bélyegezte meg őket, táplálva a sötétség, a tudatlanság és a gonoszság lelkiületét. Az irgalmas Isten Wesley Jánost újra meg újra csoda útján mentette meg a haláltól. Amikor a csőcselék dühe feltámadt ellene, és nem látszott semmi út a menekvésre, egy emberi formát öltött angyal lépett mellé. A csőcselék meghátrált, és Krisztus szolgálója épségben került ki a veszélyből.

Wesley ezt mondta egyik alkalommal, amikor megszabadult a felbőszült csőcseléktől: „Sokan megpróbáltak letaszítani, amikor a csúszós hegyi ösvényen a város felé igyekeztünk. Jól tudták, hogy ha egyszer már a földön vagyok, aligha állok fel újból. De egyáltalán nem botlottam meg, még csak meg sem csúsztam, míg teljesen ki nem kerültem a kezük közül... Bár sokan szerettek volna a galériomat vagy ruhámat megragadva lerántani, de meg sem tudtak fogni. Csak egyetlen ember tudta a mellényem végét megragadni, amely csakhamar a kezében maradt; a másik végének, amelynek a zsebében egy bankjegy volt, csak a fele szakadt le... Egy erős, izmos férfi, aki teljesen mögém került, többször felém csapott egy nagy tölgyfa bottal, amellyel ha csak egyszer is a tarkómra sújt, minden további bajomtól megóv. De minden alkalommal mellé talált. Nem tudom hogyan, mert sem jobbra, sem balra nem tudtam kitérni... Egy másik rohanva közelített a tömegben keresztül, s amikor ütésre emelte a karját, hirtelen leejtette, s miközben csak megsimogatta a fejem, így szólt: »Milyen puha a haja«... Az elsők, kiknek az érzései megváltoztak, minden alkalommal a város hősei voltak, a csőcselék vezérei, akik közül az egyik díjnyertes birkózó volt a szibvásáron...

Milyen apró fokanként készít fel Isten bennünket akaratának teljesítésére! Két évvel ezelőtt egy tégladarab horzsolta fel a vállamat. Egy év múlva pedig egy kő ütött meg a két szemem között. A múlt hónapban egy ütést kaptam, ma este pedig kettőt; az egyiket, mielőtt a városba jöttünk, a másikat, miután elhagytuk a várost. De egyik sem számított. Jóllehet, egy ember teljes erejéből mellbe vágott, a másik pedig szájon, olyan erővel, hogy azonnal kiserkent a vérem, de egyiktől sem éreztem nagyobb fájdalmat, mintha csak egy szalmaszállal érintettek volna.”

Azokban az első időkben a metodistákat – a népet éppúgy, mint a prédikátorokat – az egyház tagjai gúnyolták és üldözték. De üldözték őket a köztudottan

hitetlenek is, akiket haragra lobbantott a metodistákról festett hamis kép. Az igazságszolgáltatás elé állították őket, amelynek csak a neve volt ez, mert annak a kornak a törvényszékei csak ritkán szolgáltatnak igazságot. Üldözőik sokszor bántalmazták őket. A csőcselék házról házra járva megrongálta bútorait és egyéb tárgyaikat. Meglopta őket, és durván bántalmazta a férfiakat, nőket és gyermekeket. Egyszer-mászor ilyen hirdetményekkel szólították fel az embereket: „Akik vállalkoznak a metodisták ablakainak betörésére és házuk kifosztására, gyűljenek össze a megadott időben és helyen!” – Az emberi és isteni törvénynek ez a nyílt megsértése büntetlen maradt. Rendszeresen üldözték azokat, akiknek csak az volt a vétkük, hogy a bűnösöket a pusztulás útjáról a szentség útjára akarták vezetni.

Wesley János ezt mondta az ellene és társai ellen emelt vádakról: „Egyesek azt állítják, hogy ezeknek az embereknek a tanai hamisak, tévesek és vakbuzgók; hogy újak és mostanáig ismeretlenek voltak; hogy kvékerek, fanatikusok, pápisták. De ezt a fondorlatos állítást már a gyökerénél elvágtuk, részletesen kimutatva, hogy ennek a tannak minden ága a Szentírás világos tanítása, miként azt egyházunk magyarázza. Ezért nem lehet sem valótlan, sem téves, feltéve, hogy a Szentírás igaz.” „Mások viszont azt állítják: »tanaik túl szigorúak; túl szűkre szabják a mennybe vezető utat«. És valójában ez az eredeti kifogás (minthogy egy ideig szinte csak ez volt az egyetlen), és titokban ez az, ami ezer más, különböző formában megjelenő kifogás mögött húzódik. De vajon jobban leszűkítjük a mennybe vezető utat, mint Urunk és az apostolok? Szigorúbbak-e tanításaink, mint a Bibliáé? Vizsgálj csak meg néhány világos igehelyet: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és minden erődből és teljes elméd-ből!« »Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.« »Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljetek.«

Ha tanításaink szigorúbbak, mint ez, akkor lehet minket hibáztatni, de a lelkek mélyén tudjátok, hogy ez nem így van. És ki lehet egyetlen jótával is kevésbé szigorú Isten Igéjének megrontása nélkül? Isten titkainak bármelyik sáfára hűségesebbnek nyilvánítható-e, ha szent megbízatásának bármely pontját megváltoztatja? Nem! Nem kisebbíthet semmit, nem tompíthat semmit, köteles minden embernek kijelenteni: »Nem sülyeszthetem a Szentírást a ti ízlésetekhez. Nektek kell hozzá felemelkednetek, vagy örökre elvesztek!« Ez az elv annak a másik népszerű sirámnak az alapja, hogy ezek az emberek szeretetlenek. Szeretetlenek? Mennyiben? Talán nem táplálják az éhezőket, vagy nem ruházzák fel a mezíteleneket? Nem, ez nem így van; ebben nincs hiány, hanem nagyon szeretetlenül ítélnék! Azt gondolják, senki sem üdvözülhet, csak azok, akik az ő útjukon járnak.”

Az a lelki hanyatlás, amely közvetlen Wesley kora előtt Angliában mutatkozott, nagymértékben az ellentmondásos tanítás következménye volt. Sokan azt állították, hogy Krisztus eltörölte az erkölcsi törvényt, ezért a keresztényeknek

nem kötelező betartani; hogy a hívő megszabadult „a jó cselekedetek szolgálából”. Mások, akik jóllehet elismerik a törvény örökérvényűségét, kijelentették, hogy sürgősségű a lelkeseknek a népet arra buzdítani, hogy engedelmeskedjék a törvénynek, mivel akiket Isten üdvösségre kiválasztott, azok „az isteni kegyelem ellenállhatatlan sugallatára gyakorolni fogják a kegyességet és az erényt”, míg azok, akiket örök kárhozatra ítélt, „nem tudnak Isten törvényének engedelmeskedni”.

Mások, akik szintén azt vallották, hogy „a választottak nem eshetnek ki a kegyelemből, és nem veszthetik el Isten kegyét”, arra a még megdöbbenőbb következtetésre jutottak, hogy „a gonosz cselekedetek, amelyeket elkövetnek, valójában nem bűnösök, és nem kell őket Isten törvénye áthágásának tekinteni; következésképpen a választottaknak nincs okuk arra, hogy megvallják bűneiket, sem pedig arra, hogy megtérés útján szakítsanak velük”. Ezért kijelentették, hogy még a legsúlyosabb bűn „sem bűn Isten szemében, amely különben az isteni törvény áthágásának minősül”, ha a választottak egyike követte el, „mert a választottak egyik lényeges és jellegzetes tulajdonsága, hogy semmi olyat nem tudnak csinálni, ami nem tetszik Istennek, vagy amit a törvény tilt”.

Lényegében ugyanezeket az ellenszenves dogmákat tanították a későbbi közkedvelt tanítók és teológusok is – azaz, hogy Istennek nincs változhatatlan törvénye, amely meghatározza az igazságot, hanem maga a társadalom határozza meg az erkölcsi normát, és ez a norma állandó változásnak van kitéve. Ezt az elgondolást ugyanaz a mesteri szellem sugallja, aki már a menny büntelen lakói között elkezdte munkáját, mert meg akarta dönteni az isteni törvény jogos korlátozásait.

Az a tanítás, hogy Isten minden embernek megváltoztathatatlan jellemet adott, sok embert arra indított, hogy megtagadja Isten törvényét. Wesley határozottan tiltakozott e következtelen tanítók tévedései ellen, és kimutatta, hogy ez a tanítás, amely ellentmondásokhoz vezet, ellentétben áll a Szentírással. „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” „Ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenkért” (Tit. 2:11; I. Tim. 2: 3–6). Isten korlátlanul adja Lelkét, hogy minden ember megtalálhassa az üdvösség útját. Tehát Krisztus, „az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Jn. 1:9). Az az ember veszti el üdvösségét, a ki szándékkal elutasítja az élet ajándékát.

Wesley arra az állításra, hogy Krisztus halálakor a Tízparancsolat előírásai a ceremonális törvénnyel együtt érvényüket veszítették, ezt válaszolta: „Krisztus nem törölte el a Tízparancsolatban lefektetett erkölcsi törvényt, amelyre a próféták is nagy súlyt helyeztek. Nem azért jött, hogy bármelyik pontját is hatálytalanítsa. Ez olyan törvény, amely sohasem változtatható meg: »megáll örökké, mint a felhőben levő bizonyosság«... A világ kezdete óta megvan, »nem kőtáb-

lákra», hanem az emberek szívébe lett írva, amikor a Teremtő kezéből kikerültek. És bár az egykor Isten ujjával írt betűket jórészt eltorzította a bűn, mégsem törölhetők ki teljesen, amíg némi fogalmunk is van arról, hogy mi a jó, és mi a rossz. Ez a törvény minden korban az egész emberiségre vonatkozik, mivel nem függvénye sem időnek, sem helynek, sem a változásnak kitett egyéb körülménynek, csak Isten természetének, az ember természetének, és az Isten és ember közti változhatatlan kapcsolatnak.

»Nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltssem«... Jézus itt kétségkívül azt mondja – következetesen mindahhoz, amit előtte és utána mondott –: azért jöttem, hogy megszilárdítsam a maga teljességében az emberi magyarázatokkal szemben; azért jöttem, hogy megvilágítsam azt, ami sötét, vagy homályos; azért jöttem, hogy feltárjam minden részének igazi és teljes horderejét, hogy megmutassam a benne levő összes parancsolat hosszúságát, szélességét és teljes nagyságát, minden ágának a magasságát és mélységét, felfoghatatlan tisztaságát és lelkeségét.”

Wesley a törvény és az evangélium tökéletes harmóniáját hirdette: „A törvény és az evangélium között tehát olyan szoros kapcsolat van, amilyen csak elképzelhető. A törvény egyrészt állandóan utat készít az evangéliumnak, és figyelmünket reá irányítja; másrészt az evangélium állandóan a törvény tökéletesebb betöltésére befolyásol bennünket. A törvény például azt kívánja, hogy szeressük Istent, szeressük felebarátainkat, legyünk szelídek, alázatosak és szentek. Mi pedig érezzük, hogy erre nem vagyunk képesek. Igen, »ez embereknél lehetetlen«, de ismerjük azt az isteni ígéretet, hogy Ő ad nekünk ilyen szeretetet, és alázatossá, szelíddé és szentté tesz minket. Ragadjuk meg az evangéliumot, ezt az örömezenetet, és hitünk szerint »a törvénynek igazsága beteljesül bennünk« a Jézus Krisztusba vetett hit által!...

Krisztus evangéliumának legtekintélyesebb ellenségei között vannak azok – mondta Wesley – akik nyíltan és kifejezetten magát a törvényt kárhozzatják, és a törvény ellen szólnak; akik arra biztatják az embereket, hogy szegjék meg a törvényt, hígítsák fel, lazítsák fel, bontsák meg parancsait, és ne csak egyet, a legkisebbet vagy a legnagyobbat, hanem az összes parancsolatot... E nagy csalást kísérő körülményekben az a legmeglepőbb, hogy azok, akik ennek áldozatul esnek, valóban azt hiszik, hogy Krisztust dicsőítik, ha megváltoztatják törvényét, és hogy Őt magasztalják fel, miközben megcsorbítják tanításait. Igen, úgy tisztelek, miként Júdas, amikor így szólt: Üdvöz légy, Mester, és megcsókolta Őt. Jézus jogosan válaszolhatná bármelyiküknek: Csókkal árulod-e el az embernek Fiát? Ez nem más, mint csókkal elárulni Őt: beszélni véréről, és elvenni koronáját; tüzet gyújtani a törvény valamely részével az evangélium előbbrevitelének ürügyén. Nem, valóban nem lehet senki sem mentes e vád alól, aki úgy prédikál a hitről, hogy megpróbálja közvetlenül vagy közvetve félretenni a törvény bármely részét; aki úgy prédikálja Krisztust, hogy semmibe veszi vagy valamiképpen gyengíti Isten legkisebb parancsolatát.”

Azoknak, akik azt hangoztatták, hogy „az evangélium prédikálása a törvény minden rendeltetését betölti”, Wesley így válaszolt: „Ezt teljes mértékben tagadjuk. Ez nem tölti be a törvény legfontosabb rendeltetését – nevezetesen az emberek bűntudatra ébresztését, és azoknak a fölébresztését, akik még mindig a pokol határán alszanak.” Pál apostol kijelenti, hogy „a bűn ismerete a törvény által vagy”, „és ameddig az ember nem ébred tudatára annak, hogy bűnös, nem érzi igazán, hogy szüksége van Krisztus engesztelő vérére... Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra – miként maga az Úr mondja –, hanem a betegeknek. Ezért orvost ajánlani az egészségeseknek, vagy legalábbis a magukat egészségesnek képzelőknek, nevetséges dolog. Először meg kell győzni őket arról, hogy betegek, máskülönben nem köszönik meg fáradozásaitokat. Éppen ilyen nevetséges dolog Krisztust ajánlani azoknak, akiknek a szíve ép, mert még sosem tört össze.”

Tehát miközben Wesley Isten kegyelmének evangéliumát prédikálta, Mesteréhez hasonlóan igyekezett „nagyra tenni a törvényt és dicsőségessé”. Híven végezte azt a munkát, amit Isten bízott reá, és dicső volt az az eredmény, amelyet megláthatott. Hosszú, több mint nyolcvan évig tartó életének végén, amelyből fél évszázadnál többet vándorlelkésként töltött, nyilvántartott követőinek száma meghaladta a félmilliót. De hogy mekkora volt az a tömeg, amely munkája nyomán a bűn rontásából és mélységéből magasztosabb és tisztább életre jutott, és mennyi volt azoknak a száma, akik tanítása által mélységesebb és gazdagabb tapasztalatokat szereztek, azt csak akkor fogjuk megtudni, amikor az egész üdvözült család Isten országában lesz. Wesley élete felbecsülhetetlenül értékes tanulságot kínál minden kereszténynek. Bárcsak tükröznék a ma gyülekezetei Krisztus e szolgájának hitét és alázatosságát, lankadatlan buzgalmát, önfeláldozását és odaadását!

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 4. kötet, 306-313. (Felkészülés Krisztus eljövetelére)

Legutóbbi látomásomban, melyet a battle creeki összejövetelen nyertem, az Úr elém tárta a népünket fenyegető veszélyt, hogy a Krisztus képére elváltozás helyett a világhoz válunk hasonlónak. Közvetlenül az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk, s az üdvösség ellenségének az a célja, hogy távolra halasszuk el az idők lezárását. Az ellenfél minden elképzelhető módon támadja azokat, akik vallják, hogy Isten parancsolattartó népe lennének, s hogy arra várnak, hogy az Üdvözítő jelenjék meg az ég felhőiben hatalommal és nagy dicsőséggel. Ahányat tud, rávesz, hogy halogassa el e végzetes napot, s lélekben a világhoz válják hasonlónak, a világ szokásait követve. Megriadtam, mikor láttam, hogy akik bár magasz-

tos hitvallást tesznek az igazságról, sokak szíven és gondolkodásán mégis a világ szelleme uralkodik. Önzést s bűnös kielégüléseket melengetnek, viszont a valódi istenfélelmet, a megvesztegethetetlen becsületességet nem ápolják.

Isten angyala az igazságot vallókra mutatott, és komolyan elismételte a szavakat: „Vigyázzatok magatokra, hogy meg ne nehezdedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul lepjen meg titeket az a nap. Mint csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik a föld színén laknak. Virrasszatok tehát, szüntelenül, és imádkozzatok; így lesztek méltók arra, hogy megmeneküljete mindattól, ami következik, s hogy megálljatok az Emberfia előtt.”

Mivel ilyen rövid idő áll már csak rendelkezésre, népünk imádkozzék, örködjék, és semmi esetre sem hagyja elterelni magát az előttünk álló hallatlanul fontos eseményre való előkészületről. Mivel látszólag megnyúlt az idő, sokan hanyagga és közönyössé váltak, ami szavaikat és cselekedeteiket illeti. Nem veszik eszükbe veszedelmüket, nem látják, nem is értik meg, hogy Istenük kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy idejük legyen megfelelő jellemet alakítani az eljövendő halhatatlan életre. Minden perc a lehető legértékesebb. Nem azért kapnak időhalasztást, hogy kényelmüket párnázzák, nem, hogy a világ polgáraivá zülljenek, hanem hogy legyőzzenek jellemükben minden hibát, s másoknak is segítsenek, hogy példamutatásukkal, és velük való személyes foglalkozással föltárják előttük a szentség szépségeit. Istennek népe van a földön, akik hittel és szent reménységgel, figyelmesen nyomon követik a jövendölések gyors beteljesedését, s akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket, nehogy amikor Krisztus megjelenik, menyegzős ruha nélkül találja őket.

Sok, magukat adventistának nevező egyre újabb időpontokat tűz ki. Egyik időpontot a másik után jelölték meg Krisztus eljövételére, de csupán ismétlődő csalódás lett a vége. Isten a halandók tudását meghaladónak jelentette ki Urunk eljövételének pontos időpontját. Még az üdvösség örököseit szolgáló angyalok sem ismerik a napot és az órát. Mivel újra meg újra elmúlt a kijelölt óra, a világ még inkább a kételkedés állapotában rögződött meg, mint azelőtt, a Krisztus közeli eljövetelét illetően. A világiak undorodva nézik az időpontok kijelölőinek tévedéseit; s mivel félrevezették őket, hátat fordítanak az Isten szava által alátámasztott igazságnak, hogy minden dolgok vége elközelített.

Akik így önhitten hirdetnek határozott időpontot, ezzel csak az üdvösség el-lenségének okoznak örömet, hiszen nem a keresztyénséget, hanem a kételkedést növelik. Bibliaszöveget vesznek elő, és hamis értelmezéssel érvek láncolatát állítják föl, mely látszólag alátámasztja álláspontjukat. Tévedéseik mégis azt bizonyítják, hogy helytelenül értelmezik az ihletés nyelvét. Isten ígéje igazság és bizonyosság, de az emberek megrontják a jelentését. Ezek a tévedések rossz hír-be hozták Istennek utolsó időkre szóló igazságát. Az összes felekezet lelkésze a vasárnapünneplő adventistákon (később Jehova tanúi) mulat. Isten szolgálai mégsem maradhatnak csöndben. A jövendölésben előre meghatározott jelek gyors

ütemben beteljesednek körülöttünk. A beteljesedéseknek buzgó tevékenységre kellene serkentenie a Krisztus igaz követőit.

Akik azt képzelik, hogy határozott időpontot kell hirdetni, hogy mély benyomást tudjanak tenni az emberekre, nem a helyes álláspontból indulnak ki. Lehet, hogy fölkorbácsolják az érzéseket, lehet, hogy félelmet is keltenek, mégsem elvből cselekszenek. Izgalmat keltenek ugyan, de amire az időpont elmúlik, amint ismételten el is múlt, az időpont miatt cselekvők visszaesnek a hidegségbe, sötétségben bűnbe, s fölkorbácsolt izgalom nélkül csaknem lehetetlen újra fölrajzni lelkiismeretüket.

Noé napjaiban a régi világ lakosai gúnyosan kacagták, amit az igazságosság hirdetője babonás félelmének és előérzeteinek mondtak. Képzeltgőnek, vakbuzgónak, rémüldözőnek bélyegezték meg. „Amint a Noé napjaiban történt, ugyanúgy lesz az Ember fiának napjaiban is.” Az emberek napjainkban is el fogják vetni a komoly figyelmeztetést, mint Noé napjaiban. Azokra a hamis tanítókra fognak hivatkozni, akik határozott időpontot tűztek ki, s azokat hozzák föl kifogásul, amiért a mi figyelmeztetésünkben sem bíznak jobban, mint amazokéban. Ilyen manapság a világ hozzáállása. Elharapózott a kételkedés, ezért gúnyolják a Krisztus eljövételének hirdetését. Ezért csak még fontosabb, hogy akik hisznek a jelen igazságban, viselkedésükkel bizonyítsák be hitüket. Szentelődjenek meg az igazság által, melyet hirdetnek, hiszen ők életre élető illat vagy pedig halált jelentő halotti szag.

Noé azt hirdette, hogy Isten százhusz évet szabott ki, hogy megtérjenek bűneikből, és bemeneküljenek a bárkába, de ők visszautasították a kegyelmes hívást. Holott sok időt kaptak a bűneiktől elfordulásra, rossz szokásaik legyőzésére, és igaz jellem fejlesztésére. De a bűnre való hajlam, bár kezdetben sokakban gyöngye volt, ismételt bemerülés által megerősödött bennük, és siettette őket a visszavonhatatlan romlásba. Gúnyolódva utasították el Isten kegyelmes figyelmeztetését, s az Úr magukra hagyta őket, hogy kövessék a bűnös szívük választotta ösvényt. S kételkedésük nem késleltette a megjövendőlt eseményt. Bekövetkezett, s nagy volt Isten haragja, mely az általános pusztulásból meglátszott.

Krisztus következő szavai vésődjenek a jelen igazságban hívők szívébe: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul leljen meg titeket az a nap.” Maga Krisztus tárja itt elénk veszedelmünket. Ismerte a kockázatokat melyekkel szembe kell majd néznünk a mai utolsó időkben, azért föl akar készíteni minket. „Amint Noé napjaiban történt, ugyanúgy lesz az Emberfiának napjaiban is.” Ettek és ittak, ültettek és építettek, házasodtak és félhez mentek, és nem ébredtek föl, amíg Noé a bárkába nem ment, míg az özönvíz meg nem jött s el nem söpörte valamennyit. Isten napja így mindennapi dolgaikba és élvezeteikbe merülve találja majd az embereket. Lakmározásban, ingyenkedésben s a megromlott ízlés bűnös kielégítésében, mikor szeszes italokat és bódító dohányt élveznek. Már mostan ez a világ állapota, s e bűnös kielégüléseket ott találjuk Isten hitval-

ló népe közt is, hisz némelyek a világi szokásokat követik, részt vesznek a világ bűneiben, ügyvédek, gépészek, gazdák, üzletemberek, sőt a szószékről az igehirdetők is ezt hirdetik: „Béke és biztonság”, miközben a pusztulás gyors léptekkel közeledik feléjük.

Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készíti a keresztényt hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövételére várakozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és becsúszva munkájukat hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Azt képzelik, hogy az evilági dolgokban való hanyag figyelmetlenségük lelkiismeretüket, s azt bizonyítja, hogy elkülönültek a világtól, azok súlyos csalódás áldozatai. Szavahihetőségük, megbízhatóságuk és becsületességük a mindennapi dolgokban kerül próbára, ott vizsgálják. Ha hűségesek itt a kicsinyben, megbízhatók lesznek majdan a nagyban is.

Az Úr elém tárta, hogy sokan ezen a ponton fognak megbukni a vizsgán. Az emberek ideiglenes ügyeik intézése közben mutatják ki igaz jellemüket. Embertársaikkal való bánásmódjukban megbízhatatlanok, ügyeskedők, áskálódók, becsúszva. Nem veszik észükbe, hogy a jövő, halhatatlan életnek a megtartása függ attól, hogy most hogyan viselkednek az élet dolgaiban, és a legszigorúbb becsületesség elengedhetetlen a szent jellem kialakításához. Becsületességet gyakorolnak sorainkban, ez az oka a langymelegségnek sokaknál, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Nincsenek kapcsolatban Krisztussal, s tulajdon lelküket csalják meg. Fáj, de ki kell jelentenem, hogy a szombattartók közt is riasztó a hiánya becsületesség terén.

Krisztus hegyi beszédére hívták föl a figyelmemet. Itt találjuk az Isten tanító utasítását: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek; ez a törvény és a próféták.” Krisztusnak e parancsa igen fontos, tehát szigorúan engedelmeskedjünk neki. Olyan ez a parancs; mint aranyalma, ezüst tányéron. Hányan viszik át életükbe e Krisztustól lelkükre kötött elvet, hányan bánnak úgy embertársaikkal, ahogy ők szeretnék, hogy velük bánjanak hasonló körülmények között? Olvasó, felelj e kérdésre!

Krisztus mértéke szerint az a becsületes ember, aki hajlíthatatlan becsületességet tanúsít. A csaló mértékek és hamis mérlegek, mellyel érdekeiket előremozdítják a világban – utálatosságok az Isten szemében. Mégis sokan, akik állítólag megtartják az Isten parancsait, csaló mértéket és hamis mérleget használnak. Mikor valaki valóban összeköttetésben áll Istennel, mikor igazán megtartja Isten parancsait, élete fölfedi ezt; hiszen minden cselekedete egyezik Krisztus tanításaival. Az ilyen nem fogja eladni nyereségért a becsületét. Elvei a biztos alapra épülnek, így világi üzletkötései és dolgai is elveinek gyakorlati megnyilvánulásai lesznek. A szigorúan vett becsületesség úgy tündöklék elő a világ salakja és szemetje között, mint az arany. Csalás, félrevezetés, megbízhatatlanság elrejtethető ugyan az emberek előtt, de soha Isten szeme előtt. Isten angyalai, akik figyelemmel követik a jellem alakulását, akik lemérik az erkölcsi

értéket, följegyzik a menny könyveibe a kicsiny ügyleteket, melyek kimutatják a jellem minőségét. Ha a munkás mindennapi hivatása folyamán megbízhatatlan, s megveti munkáját, a világ nem téved, ha a vallásos mértékét is munkájához való viszonya szerint ítéli meg.

„Aki a kicsinyben hű, hű lesz a nagyban is.” Nem az ügy nagysága tesz igazzá vagy becsületessé. Amint az ember embertársaival bánik, úgy bánik majd Isten-nel is. Aki becstelen a földi dolgokban, arra nem fogjak rábízni, ami igazi érték. Isten gyermekei ne feledjék, hogy minden anyagi ügyükben folyvást vizsgát tesznek, egyre mérlegelik őket a szenthely mérlegén.

Krisztus mondja: „A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Ezért gyümölcsseikről ismeritek föl őket.” Az ember cselekedetei a gyümölcssei, melyet terem. Ha valaki megbízhatatlan és becstelen a mindennapi dolgokban, úgy bogáncsot, tövist terem; akkor megbízhatatlan a vallásos életben; akkor Istent is meg fogja lopni a tizeddel és az áldozatokkal.

A Biblia a legerősebb szavakkal ítél el minden hazugságot, csaló tettet hamis-ságot. Félreérthetetlenül megmondja, mi helyes, mi helytelen. Nekem mégis azt mutatták meg, hogy Isten népe az ellenség területére lépett, engedett kísértéseinek, követte az ellenség csalásait, míg félelmetesen el nem tompult az érzékenységük. Az igazságtól való enyhe eltérést, Isten követelményeitől való csekély eltántorodást nem tartják oly igen vétkesnek, mikor pénzügyi nyereségről vagy veszteségről van szó. Pedig bűn, a bűn, akár milliomos, akár utcai koldus követi is el. Akik hamissággal szereznek pénzt, azok kárhoztatást hoznak lelkük-re. Amit félrevezetéssel vagy csalással szerzünk, átok lesz csupán számunkra.

Ádám és Éva borzalmas következményeket viselt el, amiért engedetlenek lettek Isten parancsa iránt. Talán így érveltek: Igen jelentéktelen bűn ez, Isten nem fogja számításba venni. Isten mégis úgy vette a dolgot, mint félelmetes rosszat, s bűnük nyomorúságos következménye minden időkben érződni fog. Manapság gyakran követnek el sokkal súlyosabb bűnt, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Isten hitvalló népe anyagiakban olyan hamis-ságot cselekszik, ami Isten helytelenítését hozza rájuk, s gyalázatot az Úr ügyére is. Az igazmondástól és az igaz tettektől való legparányibb eltérés Isten törvényének megrontása. A bűnben való folyamatos részvétel hozzászoktat a helytelen tettekhez, mégsem csökkent a véték súlyosságát. Isten megmásíthatatlan elveket fektetett le, amin nem változtathat, csak ha ő is teljesen megváltozik. Ha akik vallják, hogy hisznek az igazságban, következetesen kutatnák Isten szavát, nem lennének csenevész a lelkiekben. Akik itt semmibe veszik Isten kívánalmait, akkor sem tisztelnék Isten tekintélyét, ha üdvözlőnének.

Isten szava az erkölcstelenség összes válfaját élénk tárja, s a következményeit is. Az alantas szenvedélyeknek hódolást a legvisszataszítóbbként tárja élénk. Senkinek sem kell tévednie ebben, ha mégannyira homályos lenne is a szellemi képessége. Ennek ellenére az ég azt tárta elém, hogy sokan melengetik ezt a bűnt, noha állítják, hogy Isten parancsai szerint élnek, Isten minden

embert igéje szerint ítél meg.

Krisztus mondta: „Kutassátok az írásokat, hiszen azt hiszitek, hogy azokban van örök életetek; ezek tanúskodnak rólam.” A Biblia tévedhetetlen vezető. Teljes, tökéletes tisztaságot követel meg szóban, gondolatban, cselekedetben. Csakis erőnyes és folt nélküli jellemeket engednek majd a tiszta és szent Isten jelenlétébe. Ha kutatnánk az Igét, és engedelmeskednénk is neki, akkor az úgy vezetné az embereket, amint az izraelitákat vezette éjjel a tűz, nappal a felhőoszlop. A Biblia Isten akaratának kifejezése az ember számára. Ez az egyetlen tökéletes jellem-mérték; pontosan megjelöli az ember kötelességét az élet bármely helyzetében. Sokféle felelősség nyugszik rajtunk az életben, melyek elhanyagolása nemcsak nekünk okoz szenvedést, hanem mások számára is veszteség a következménye.

Férfiak és nők, akik bár vallják, hogy tisztelik a Bibliát és követik a tanításait, mégis sok szempontból nem tesznek eleget a Szentírás nézeteinek. Gyermekeik nevelésében is Isten kijelentett akarata helyett romlott természetüket követik. A kötelességnek elhanyagolása a lelkek ezreinek elvesztését jelenti. A Biblia szabályokat állít föl a gyermek helyes fegyelmezésére. Ha a szülők hallgatnának Istennek e követelményeire, ma egészen más ifjúságot látnánk a tettek mezejére lépni. De olyan szülők, akik bár hitvalló bibliaolvasók, bibliakövetők, mégis a Biblia tanításaival ellenkező irányban haladnak. A gyötrelem kiáltásait halljuk apáktól és anyáktól, akik panaszkodnak gyermekeik viselkedése miatt. Nem értik meg, hogy ők zúdítkák magukra a gyötrelmet és gyászt; hogy ők teszik tönkre gyermekeiket helytelen szeretetükkel. Nem értik meg az Istentől rájuk hárított kötelességüket, hogy babakoruktól helyes szokásokra neveljék gyermekeiket.

Szülők, jórészt ti vagytok felelősek gyermekeitek üdvösségéért. Sokan elhanyagolják kötelességüket gyermekeik első pár évében, azt gondolva, hogy majd ha kicsinyeik nagyobbacskák lesznek, akkor nagyon gondosak lesznek, hogy elnyomják gyermekeikben a helytelent; akkor majd a helyesre nevelik őket. Holott pontosan akkor kell eleget tenniük e kötelességüknek, mikor gyermekeik még karonülő babák. Nem helyes, ha a szülők kényeztetik gyermekeiket és elnézők irántuk; az sem helyes, ha nem hagyják élni őket. Határozott, szilárd, egyenes viselkedés termi meg a legkitűnőbb eredményeket.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 5. kötet, 358-365. (Hogyan viselkedjünk Isten házában)

Az alázatos, hívő embernek Isten földi háza a menny kapuja. A dicsőítő énekek, az imádság, Krisztus képviselőinek szavai – mind Isten kijelölt eszközei arra,

hogy felkészítsék népét a mennyei templom fenségesebb istentiszteletére, ahová semmi szentségtelen nem léphet be.

Az a szentség, amelyet régen a földi szenthelynek tulajdonítottak, megtaníthatja a keresztényeket arra, hogyan tiszteljék a helyet, ahol Isten találkozik népével. Nagy változás történt az istentiszteleti viselkedésben és szokásokban – de a rossz irányba. A becses és szent dolgok, amelyek Istennel összekötnek, gyors ütemben veszítik el a szívünkre és gondolkodásunkra tett hatásukat. A közönséges dolgok színvonalára süllyednek, s eltűnik a tisztelet, amellyel Isten adta meg a szolgálat rendjét, felmagasztalva azt minden földi dolog fölé.

A család szenthelye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbensőségesebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezeti szenthelye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét, lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik. Ahhoz, hogy az ember a legmegfelelőbb módon dicsőíthesse Istent, gondolkodásának olyannak kell lennie, hogy éles különbséget tehessen szent és közönséges között. Akiknek nemes terveik, gondolataik és törekvéseik vannak, megerősítenek magukban minden gondolatot, amely Istenhez kapcsolódik. Boldogok, akiknek van szenthelyük, akár kicsiny, akár nagy, akár a hegyek barlangjában, akár a pusztában, akár pedig egyszerű faházban. Ha az a hely a legmegfelelőbb, legjobb, amit fel tudunk ajánlani az Úrnak, akkor jelenlétével szenteli meg, és szent lesz az a seregek Urának szemében.

Amikor az istentiszteletre gyülekezők belépnek az imaházba, tegyék azt illendően, csendben elfoglalva helyüket. Ha kályha van a teremben, ne gyülekezzünk köré, tiszteletlen, hanyag módon. Nem megengedett dolog itt a közönséges beszéd, suttogás, nevetgélés. Isten házában, akár a szolgálat előtt, akár utána, jellemezze buzgó, tevékeny áhítatosság a résztvevőket.

Ha néhány percig várunk kell, amíg az összejövetel elkezdődik, tegyük az áhítat igaz lelkiületével: várjuk csendes elmélkedéssel az istentisztelet kezdetét. Az Úrhoz emelt szívvel, imában kérjük, hogy javunkra válják a szolgálat, és hogy másokat is meggyőzzön, megtérítsen. Ne feledjük, hogy mennyei hírnökök vannak jelen. Nyugtalanágunk miatt és mert elhalasztjuk az elmélkedés és az ima alkalmait, sok édes, Istennel való közösséget elveszítünk. Lelkiállapotunk gyakori önvizsgálatot igényel, és azt, hogy értelmünket és szívünket Istenhez emeljük. Ha az imaházba lépve igazi tisztelettel adózunk az Úrnak, ha nem feledkezünk meg arról, hogy az Ő jelenlétében vagyunk, akkor a csend ékesen szól majd hozzánk. A suttogás, nevetgélés és beszélgetés, amely ártatlan lehet valamely közönséges helyen, ne találjon menedéket abban a házban, ahol Istent imádják. Készítsük elő gondolatainkat Isten szavának hallására, hogy az ígének kellő súlya és megfelelő hatása legyen a szívünkre.

Az igehirdető ünnepélyes arckifejezéssel lépjen a terembe. A szószékhez érve boruljon le csöndes imára, és buzgón kérje Isten segítségét. Ha ezt teszi,

mély benyomást tesz a gyülekezetre. Ünnepléses tisztelet ébred az emberekben: az igehirdető Istennel beszél. Istennek ajánlja magát, mielőtt a gyülekezet elé merne lépni. Komolyság száll így mindenkire, Isten angyalai pedig nagyon közel jönnek. Aki féli Istent, hajtja le fejét az igehirdető csendes imája alatt, és egyesüljön vele buzgó könyörgésben, hogy Isten tisztelje meg az összejövetelt jelenlétével, és kísérje erő az igazság emberi ajkáról szóló hirdetését. Amikor az összejövetel közös imával elkezdődik, mindenki hajtson térdet a szent Isten jelenlétében, és minden szív csendes áhítattal emelkedjék Őhozzá. Isten meghallja a hívek imáját, és az igeszolgálat gyümölcsöző lesz. A résztvevők élettelen magatartása az egyik nyomós oka annak, hogy miért nem áldásosabb a szolgálat. Az ének, amely világos mondanivalójával sok szívből árad, Isten egyik eszköze a lélekmentés munkájában. Vezessük az egész szolgálatot ünneplésesen és komolyan, mintha Mesterünk láthatóan is jelen volna.

Az igehirdetés közben a testvérek ne feledjék, hogy Isten szavát hallják szolgájának szájából. Hallgassák figyelmesen! Egyetlen pillanatra se aludjatok el, mert azokat a szavakat szalasztjátok el, amelyekre a legnagyobb szükségetek van – a szavakat, amelyeket ha megfogadnátok, megőriznék lépteiteket az eltévedéstől. Sátán és angyalai arra törekszenek, hogy elzsongítsák érzékeiteket, nehogy meghalljátok az intést, figyelmeztetést és feddést; vagy ha meg is halljátok, ne verjen gyökeret szívetekben és ne újítsa meg életeteket. Néha egy kisgyermek vonja magára a figyelmet, hogy az értékes mag ne hulljon jó földbe s ne teremjen gyümölcsöt. Néha fiatal férfiak és nők oly kevésbé tisztelik Isten házát és az áhítatot, hogy a szentbeszéd alatt állandóan társalognak egymással. Ha látnák a viselkedésüket jegyző angyalokat, szégyellnék és szigorúan megrónák magukat. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Sátán akkor vetette a konkolyt, amikor az emberek aludtak.

Ha az áldás elhangzott, maradjunk csendben, mintha attól félnénk, hogy elvesztjük Krisztus jelenlétét. Mindenki tolongás és hangos szó nélkül távozzék, annak tudatában, hogy Isten jelenlétében vagyunk, s tekintete rajtunk nyugszik. Viselkedjünk úgy, mintha láthatóan is köztünk lenne. Ne álljon meg senki az üléshelyek közötti átjárókban társalogni, elállva mások elől az utat. A gyülekezet területére tekintsünk tisztelettel. Ne tegyük azt régi barátok találkozóhelyévé, ne beszéljük meg a hétköznapi gondolatainkat, és ne intézzük ott világi ügyeinket. Hagyjuk ezeket a gyülekezeten kívülre. Néhol nemtörődöm, hangos nevetéssel, járkálással hoznak szégyent Istenre és angyalaira.

Szülők, segítsetek gyermekeiteknek Jézust beleszólni az élményeikbe, tanítsátok meg őket Isten házában legmélyebb tiszteletére! Értessétek meg velük, hogy amikor az Úr házába lépnek, ilyen gondolatokkal lágyítsák meg és fegyelmezzék szívüket: „Isten jelenlétébe lépünk. Gondolataink és indítékaink is legyenek tiszták. Ne legyünk büszkéek, irigyek, féltékenyek, gonoszul gyanúsítók, gyűlölködők vagy álnok szívűek, mert a szent Isten jelenlétébe érkezünk. Ez az a hely, ahol Isten találkozik népével. Itt áldja meg őket. A magasságos és szent, aki

az örökkévalóságban lakik, Ő vizsgálja most szívemet, Ő olvas titkos gondolataimban, és látja tetteimet.”

Testvéreim, nem akartok-e elgondolkozni ezeken a dolgokon? Figyeljétek meg, hogyan viselkedtek Isten házában, és milyen erőfeszítésekkel igyekeztek tanítani és példát mutatni gyermekeiteknek, hogy ápolják az Isten háza iránti tiszteletet. Lelkészeiteket tartjátok felelősnek gyermekeitek üdvösségéért, de saját felelősségeketek nem érzitek. Pedig szülők vagytok és tanítók, s mint Ábrahámnak, meg kell parancsolnotok házatok népének magatok után, hogy tartsák meg az Úr rendeléseit (1. Móz. 18:19). Rossz példátokkal és laza felfogásokkal elrontjátok fiaitokat és leányaitokat. Az otthoni nevelés hiánya ellenére elvárjátok a prédikátortól, hogy ellensúlyozza a ti mindennapos tetteiteket és csodát tegyen gyermekeitek erkölcsi oktatásával. Ha a lelkész mindent megtesz a gyülekezetért, hűséges, gyengéd intésekkel, türelmes fegyelmezéssel és odaadó imával, hogy lelkeket szabadítson meg, de mégsem sikeres, akkor a szülők gyakran őt hibáztatják, amiért gyermekeik megtéretlenek maradnak, pedig ez talán az ő hanyagságuk következménye. A felelősség a szülők vállán nyugszik. Vállalják-e a munkát, amelyet Isten rájuk bízott, elvégzik-e azt hűségesen? Előrehaladnak-e, mindig magasabbra, alázatosan, türelmesen és kitartóan, hogy magas lelki szintre jussanak és gyermekeiket is magukkal emeljék? Nem csoda, hogy gyengék a gyülekezeteink és nem virágzik a szívekben odaadó, buzgó istenfélelem. Ellenünk dolgoznak szokásaink és viselkedésünk, amelyek szégyent hoznak Istenre, és a közönséges dolgok szintjére süllyeszti azt, ami szent és mennyei. Próbára tevő, megszentelő igazságnak vagyunk birtokában, de ha szokásaink és viselkedésünk nem állnak összhangban az igazsággal, akkor nagy világosság ellen vétkezünk, ezért a bűnünk is nagy. Isten igazságszolgáltatásának napján könnyebb lesz a pogányok sorsa, mint a miénk.

Sokkal jobban tükrözhetnénk az igazság világosságát, mint tesszük. Isten sok gyümölcsöt vár tőlünk, komolyabb buzgalmat, és hűséget. Több odaadó, szertetteltjes igyekezetet kíván a gyülekezet tagjaitól embertársaikért, mindazokért, akik távol vannak Krisztustól. A szülők ébredjenek rá a kötelességteljesítés fontosságára! Akiket Krisztus nevééről neveznek, öltsek fel teljes fegyverzetüket, és intsenek, kérleljenek, igyekezzenek lelkeket menteni a bűnből. Sokkal többet kell tennünk, mint most, hogy a lelkeket kiragadhassuk a tűzből.

Isten házának tisztelete csaknem teljesen kiveszett közülünk. Nem különítjük el a szentet és a közönségest. Mi az oka annak, hogy családjainkból hiányzik az odaadó áhítat? Nem azért van-e így, mert a porban húzzuk magunk után a vallás lobogóját? Isten tökéletes, pontos rendet parancsolt ősi népének. Az Úr jelleme változott volna meg? Talán Ő nem a nagy és hatalmas Isten többé, aki a mennyek országából kormányoz? Nem volna-e jó, ha gyakran olvasnánk azokat a parancsolatokat, amelyeket Isten adott a hébereknél, hogy mi, akikre dicsőséges igazság ragyog, követhessük Isten háza iránti tiszteletüket? Bőségesen van okunk arra, hogy buzgó és odaadó lelketet ápoljunk Isten imáadásában. Több

okunk van, mint az ószövetség népének, hogy figyelmesek és odaadók legyünk istentiszteletünkben. Ám Sátán azon munkálkodik, hogy elpusztítsa a kereszteny istentisztelet szentségébe vetett hitünket.

Válasszunk Isten számára olyan helyiséget, ahol nem foglalkozunk világi ügyekkel. Ha például a gyermekek olyan helyen gyűlnek istentiszteletre, amelyet hét közben tanteremnek vagy raktárnak használnak, akkor emberfeletti erőfeszítést kellene tenniük ahhoz, hogy áhítatukba ne keveredjenek a tanúlással vagy egyéb hétköznapi eseményekkel kapcsolatos gondolatok. Az ifjúság nevelése magasztalja azt, ami szent, és segítse a zavartalan istentiszteletet az Úr házában. Sokakból hiányzik az örökkévaló dolgok szentsége iránti érzék, pedig a mennyei király gyermekeinek vallják magukat. Az Isten házában tanúsított viselkedés terén csaknem mindenki oktatásra szorul. A szülő ne csak tanítsák, de parancsolják is meg gyermekeiknek, hogy komolyan és tisztelettel lépjenek Isten házába.

Fejleszteni kell, finomítani és megszentelni az Urat tisztelők erkölcsi érzékét. Nem vettünk tudomást az istentisztelet fontosságáról, aminek következményeként rendetlenség és tiszteletlenség uralkodik. Gyalázatot hoztunk Istenre. Ha a lelkészeknek és a gyülekezeti tagoknak, az apáknak és anyáknak hibás az istentiszteletről alkotott felfogásuk, mit várhatunk a tapasztalatlan gyermekektől? Túl gyakran csoportokban látjuk őket, szüleiktől távol, akiknek pedig ügyelniük kellene rájuk. Tudniuk kell, hogy Isten látja őket, ennek ellenére könnyelműek és komolytalanok, sutognak és nevetgélnek, tiszteletlenek és figyelmetlenek. Szomorúan elhanyagolt terület ez. Ritkán tanítjuk a gyermekeket arra, hogy a lelkész Isten követe, az elhangzó üzenet Isten egyik eszköze a lelkek megmentésére, s akiknek az ige hallása jutott kiváltságul, azoknak vagy élet illata lesz az életre, vagy pedig a halál lehelete.

A fiatalok érzékeny és alakítható gondolkodása aszerint értékeli Isten szolgáinak munkáját, ahogyan a szüleiktől látják. Sok családfő bírálhatja az igeszolgálatot, egyes dolgokat dicsérve, más részeket kárhóztatva. Így az emberhez küldött isteni üzenetet gáncsolják, megkérdőjelezik és komolytalanná teszik. Hogy milyen benyomást tesznek a fiatalokra ezekkel a meggondolatlan, tiszteletlen megjegyzésekkel, az majd csak a mennyei könyvekből derül ki. A gyermekek sokkal gyorsabban meghallják és megértik az ilyen beszédet, mint a szülők gondolják. Így erkölcsi érzékük rossz irányba fejlődik, amit az idő sohasem fog teljesen helyrehozni. A szülők gyászolnak gyermekeik szívének keménysége miatt, és a nehézségek miatt, amelyekbe az erkölcsi érzékenység felélesztése közben ütköznek. De a mennyei feljegyzések csatláthatatlanul mutatnak rá az igazi okra: a szülők voltak megtéretlenek. Nem éltek összhangban a mennyyel, sem a mennyei munkával. Beleszótték gyermekeik nevelésébe a lelkészi hivatás szentségéről és Isten szent helyéről kialakult közönséges felfogásukat. Kérdéses, hogy aki évekig ki volt téve az otthoni nevelés romboló hatásának, valaha is tisztelettel és nagyrabecsüléssel tekint-e majd Isten szolgájára és a lelkek megmentésére hi-

vatott eszközökre. Ezekről a dolgokról tisztelettel kellene beszélnünk, helyénvaló, illendő szavakkal, hogy mindazok láthassák megbecsülésünket, akikkel csak érintkezünk. Úgy kell becsülnünk Isten szolgáinak üzenetét, mintha az magától Istentől jönne.

Szülők, vigyázatok, milyen példát mutattok, és milyen gondolatokat ültetek gyermekeitek szívébe! Gondolkodásuk érzékeny és könnyen alakítható. Ha a szónok hibázik, féljete az azt még csak megemlíteni is! Beszéljete jó munkájáról, az elhangzott jó gondolatokról, amelyek engedelmességet követelnek, mert Isten megbízottjától jöttek. A gyermekek azért tiszteletlenek Isten házában, s azért nem tisztelik jobban az ige hirdetőjét, mert nevelésük hibás ezen a területen. Szüleiknek mindennap összeköttetésben kellene lenniük Istennel. A szülők gondolkodásának van szüksége megtisztulásra és nemesbítésre, az ő ajkukat kell megérinteni az oltár tűzéből vett parázssal. Akkor majd otthoni szokásaik és tetteik jó benyomást tesznek a gyermekek gondolkodására és jellemére. A vallásos élet mércéje akkor sokkal magasabbra emelkedik, s az ilyen szülők hatalmas munkát végezhetnek Istenért. Kevésbé lesznek világiasak és a vágyaik szolgái, de sokkal inkább tiszták és hűségesek az otthonukban. Életükben olyan komolyság uralkodik majd, amilyenről most fogalmuk sincs. Semmit sem tesznek közönségesse, ami Isten szolgálatával és imádatával függ össze.

Amikor Isten háza lépek, sokszor bántó számomra a férfiak és nők rendetlen ruházata. Ha a külsejükből ítéljük meg szívüket és jellemüket, akkor egészen bizonyos, hogy semmi mennyei vonás nincs bennük. Nincs helyes fogalmuk a rendről, tisztaságról, ápoltságról, és a helyhez illő magatartásról, amit Isten vár azoktól, akik jelenlétébe jönnek. Milyen benyomásokat kapnak így a hitetlen vendégek és a fiatalok, akik pontos megfigyelők és gyorsan levonják a következtetéseket?

Sokak gondolkodásában nem fűződik szentebb gondolat Isten házához, mint a legközségesebb helyhez. Van, aki kalappal a fején, gyűrött, piszkos ruhában lép be az istentisztelet helyére. Nem gondol arra, hogy Istennel és a szent angyalokkal találkozik itt. Alapos változásra van szükség a gyülekezetekben ezen a téren. Szükséges, hogy a lelkeszek gondolkodása magasabb rendű legyen, és mutassanak példát. Elhanyagoltuk ezeket a kötelességeinket, s a nem megfelelő lelki hozzáállás, az áhítatos gondolkodás hiánya, a ruházat, a magaviselet miatt Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűltek össze.

Tanítsunk meg mindenkit takarosán, tisztán és rendesen öltözni, de arra is, hogy ne viseljenek külső díszeket, mert azok sem megfelelőek a szent helyen. Ne rendezzünk divatbemutatót, mert ez táplálja a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmét gyakran felkeltik a különböző ruházati cikkek, s olyan gondolatokat ébresztenek bennük, amelyeknek semmi keresnivalójuk a hívők szívében. Istentről gondolkodjunk, Őt keressük imádságainkban. Bármilyen, ami eltereli a figyelmet az ünnepélyes, szent szolgálatról, sérti Istent. A szalagok és csokrok, a csipkék és tollak, az arany és ezüst ékszerek felvonulása a bálványimádás

egyik formája, és teljességgel alkalmatlanok Isten szent szolgálatához, ahol egyedül az Ő dicsőségére kellene irányulnia minden tekintetnek. Szigorúan öröködnünk kell a ruházatot érintő minden kérdése felett, követnünk kell a Biblia utasításait. A divat, a világ istennője, odakinn uralkodik, de gyakran befurakodik a gyülekezetbe is. A hívők azonban vegyék mértékül Isten igéjét. A szülők gondolkodjanak erről értelmesen. Ha látják, hogy gyermekeik hajlanak a világi divat utánzására, határozottan tiltsák meg ezt, akár csak Ábrahám, aki szigorúan „parancsolt házanépének maga után” (I. Móz. 18:19). A világ helyett kapcsolják őket Istenhez. Senki se gyalázza meg hivalkodó ruházattal Isten szent helyét, hiszen az Úr és angyalai vannak ott jelen. Izrael Szentje így szólt az apostol által: „Ékességeitek ne legyen külsőséges: fonott haj, arany karperec vagy fényes öltözet. Isten előtt a rejtett, belső ember értékes, a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmában.” (I. Pt. 3:3)

Ha gyülekezet alakul, és nem kap tanítást minderről, akkor a lelkész hanyagul végezte kötelességét, és majd Istennek kell számot adnia a rosszul lerakott alapokról. Ha nem vessük a testvérek gondolkodásába az áhitat és az istentisztelet helyes felfogását, akkor az a hajlandóság növekszik majd bennük, hogy egy szintre helyezzék a szent és örökkévaló dolgokat a közönségesekkel, s ezzel megsértik Istent, és szégyent hoznak hitükre. Közönséges felfogásukkal nem becsülik meg a mennyet. Nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a mennyei udvarok istentiszteletein, ahol minden tiszta és szent, s ahol minden lény tökéletesen tiszteli Istent és az Ő szentségét.

Pál úgy írja le Isten követjeinek munkáját, amely által minden ember tökéletessé válhat Krisztus Jézusban. Akik elfogadták a mennyből származó igazságot, azok az igazság által válnak nemesebbé, megszenteltté. Sok aprólékos munkát követel, hogy elérjük az érett férfiúság isteni színvonalát. A faragatlan követ előbb vésni kell, s egyenetlen oldalait simára csiszolni. Korunk híres a felületes munkáról, a könnyű módszerek kedveléséről, a hivalkodó szentségről, s arról, hogy eltér a jellem Isten által megszabott mértékétől. Azonban hamis minden lerövidített út, minden átvágott ösvény, minden olyan tanítás, amely elmulasztja felmagasztalni Isten törvényét mint a hívő jellem mértékét. A jellem tökéletesítése élethosszig tartó munka. Elérhetetlen azok számára, akik nem hajlandók az Isten által kijelölt úton küzdeni, lassú, fáradságos munkával törekedni a jellemfejlődésre. Nem engedhetjük meg, hogy tévedjünk ezen a téren, hanem igyekezzünk napról napra növekedni Krisztusban, aki a mi élő vezetőnk.

[**<<< vissza a 10. tanulmányhoz**](#)

11. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Bizonyságtételek, 9. kötet, 92-96. (Nagyvárosi állapotok-részlet)

ISTEN BÜNTETÉSEI NAGYVÁROSAINKON

1906 áprilisában Loma Lindán a legcsodálatraméltóbb jelenet vonult el előttem. Éjszakai látásban magaslaton álltam. Házakat láttam rázkódni, mint mennyi szélfúttá nádszálát. Nagy és kis épületek zuhantak a földre. Szórakozóhelyek, színházak, szállodák, a gazdagok otthonai rázkódtak meg s dőltek össze. Sokan életüket vesztették. A levegőt a sérültek és rémültek sikolya töltötte be.

Isten pusztító angyalai. tevékenykedtek. Egyetlen érintés, és romhalmazzá váltak az épületek, melyeket oly erőssé építettek, hogy kizártak tartottak mindennemű veszedelmet. Sehol sem volt biztonság. Nem éreztem veszélynek kitéve magamat, de az előttem lejátszódó jelenet oly rettenetes volt, hogy nem tudom szavakkal kifejezni. Olybá tűnt, mintha Isten türelme véget ért volna, mintha csak az ítélet napja érkezett volna el.

A mellettem álló angyal elmondta, hogy alig akad, akinek világos fogalma lenne a világon burjánzó gonoszságról, különösen a nagyvárosokban. Kijelentette, hogy az Úr időpontot jelölt ki, mikor meglátogatja a vétkezőket, amiért konokul semmibe veszik törvényét.

Borzalmas volt az előttem lejátszódó jelenet, mégis az angyal utasítása vésődött be legélelnekben emlékezetembe. Kijelentette, hogy hirdetnünk kell Isten legfelsőbb kormányzóságát és törvényeinek szentségét azoknak, akik oly következetesen visszautasítják a királyok királya iránti engedelmességet. Akik azt válsztják, hogy hűtlenek maradnak, azokat kegyelemből csapásokkal kénytelen meglátogatni, hogy ha lehet, bűnös voltuk fölismerésére döbbsentse őket.

Másnap eltűnődtem a látott jeleneteken s a hozzájuk fűzött magyarázaton. Délután Glendale-be, Los Angeles közelébe utaztunk, s éjjel az Úr ismét fölhívta figyelmemet Isten törvényének szent és kötelező voltára, s Istennek a világ uralkodói fölötti felsőbbségére.

Mintha összejövetelen lettem volna, a hallgatóság elé tártam Isten törvényének követelményeit. A Szentírásból olvastam föl, a szombat beiktatását az Édenben a teremtés hetének végén, és a törvényadásról a Sínai-hegynél, majd kijelentettem, hogy örök szövetségül kell megtartanunk a szombatot, örök jelként Isten és ember között, hogy megtudják, hogy az Úr, az ő teremőjük, szenteli meg őket.

Majd azon időztem, hogy az Úr a legfőbb uralkodó. A föld összes uralkodója fölött áll. Az ő törvénye legyen tetteink mértéke. Az embernek nem szabad megrontani érzékeit mértéktelenséggel vagy értelmének Sátán befolyása iránti behódolásával, mert ez lehetetlenné teszi, hogy megtartsa Isten törvényeit. S bár Isten, az uralkodó, hosszan tűri a romlottságot, mégsem lehet félrevezetni, s

nem hallgat örökre. Végül el kell ismernünk a mindenség uralkodójának felsőbb-ségét és tekintélyét, s igazolnunk törvényének jogos követelményeit.

Sokáig beszéltem még Isten hosszútűréséről s annak szükségességéről, hogy a vétkezőket rádöbbsentsük Isten szemében veszélyes helyzetükre, amint azt oktatómtól hallottam.

Április tizennyolcadikán, két nappal az után, hogy az összeomló épületek jelenete elvonult előttem, előbbi megállapodásnak eleget téve, elutaztam Los Angelesbe. Amikor utunk céljához, a Carr utcai gyülekezethez közeledtünk, újságáros kiáltását hallottuk: „Földrengés pusztította el San Franciskót!” Nehéz szívvel olvastam a borzalmas szerencsétlenségről kiadott különszámot.

Két héttel később hazafelé utaztunkban, San Franciskón mentünk át. Kocsit béreltünk, s másfél órát töltöttünk a pusztulás megtekintésével. Olyan épületek heverték romokban, melyeket minden veszedelem ellen biztonságosnak tartottak. Néhány épület részben elsüllyedt. A város az emberi találékonyság csődjének legfélelmetesebb képét mutatta. Nem tudnak tűz és földrengés biztos épületeket emelni.

Az Úr Sofóniás próféta által nevezi meg a büntetéseket, melyeket a gonosz-ság cselekvőire fog hozni:

„Bizony, elpusztítok mindent a föld színéről – mondja az Úr. Elpusztítok embert, állatot, elpusztítom az ég madarait, a tenger halait, elbuktatom a gonoszokat, eltörlöm az embert a föld színéről – mondja az Úr.”

„Az Úr áldozatának napján meglátogatom a vezetőket, a király háznépét, azokat, akik idegen ruhába öltöznek. Meglátogatom azon a napon mind, akik átlépik a küszöböt, akik Uruk házát erőszakkal és csalással töltik tele.”

„Abban az időben lámpással átkutatom majd Jeruzsálemet, s megbüntetem az embereket, akik poshadnak, mint a bor seprője. Akik azt mondják szívükben: Az Úr nem tehet sem jót, sem rosszat. Akkor majd prédává lesz kincsük, házuk meg pusztasággá. Házat építettek? Nem fogják lakni! Szőlőt ültettek? Nem fogják inni borát!

Közel van már az Úr napja, közel bizony, hamarosan elérkezik. Mily szörnyű kiáltozás az Úr napján! Mintha harcos hallatná csatakiáltását. Az a nap a haragnak napja, a szorongatásnak és a gyötoremnek napja, a pusztításnak és a fosztogatásnak napja, a sötétségnek és a homálynak napja, a felhőknek és a komor fellegeknek a napja. Olyan nap, melyen harsog a kürt és felhangzik a csatakiáltás a megerősített városok és a magas bástyák ellen. Veszedelmet hozok az emberekre, botorkálnak majd, mint a vakok (mert vétkeztek az Úr ellen). Vérük kiloccsan, mintha por volna – holttestük, mint a szemét. Ezüstjük, aranyuk nem mentheti meg őket. Az Úr haragjának napján, féltékenysége tüzeiben elpusztul az egész föld, mert megsemmisíti, kiirtja a föld minden lakóját.” (Sofóniás 1:2; 3:8–18.)

Isten nem tűrhet sokkal tovább. Büntetései néhol már sújtani kezdenek, s az emberek rövidesen megérzik kifejezett nemtetszését.

Olyan eseménysor következik, mely nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten a helyzet ura. Az igazság világosan és félreérthetetlenül hirdetve lesz. Népünknek elő kell készítenie az Úr útját. A Szentlélek irányítása mellett szintisztán kell hirdetnünk az örömhírt. Az élő víz patakmedrének mélyülnie és szélesednie kell. Mindenfelé, közel és távol, Isten embereket fog elhívni az eke szarva mellől, az üzleti foglalkozásnak a gondolkodás javarészét lekötő közönségesebb ágaitól, s tapasztalt munkások mellett részesíti őket nevelésben. Miután megtanultak eredményesen munkálkodni, hatalommal hirdetik majd az igazságot. Az isteni gondviselés csodálatos tevékenysége a nehézségek hegyeit mozdítja el, és a tengerbe veti. A föld lakói számára oly értékes üzenet hallatszani fog, és meg is értik. Az emberek megtudják, hogy mi az igazság. A munka előre halad majd, amíg az egész világot be nem tölti a figyelmeztetés. S akkor jó el a vég.

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Próféták és Királyok, 362-368. (Jósua és az angyal);

A templom építőinek kitartó és eredményes munkája megrémítette és nyugtalanította a gonoszság seregeit. Sátán még nagyobb erőfeszítésekre határozta el magát, hogy jellemük fogyatékoságainak megmutatásával gyöngítse és csüggesse Isten népét. Ha azokat, akik sokáig bűnhődtek törvényszegésük miatt, ismét rávehetné Isten parancsai áthágására, akkor újra foglyul ejtené őket a bűn.

Izráel népe Sátán különös gyűlöletének célpontja volt mindig, mert Isten őket választotta ki ismeretének megőrzésére. Sátán eltöklelte a nép elpusztítását. Amíg engedelmeskedtek, nem árthatott nekik. Ezért összeszedte minden erejét és ravaszságát, hogy bűnre csábítsa őket. Kísértéseitől törbe ejtve, áthágták Isten törvényét, és így ellenségeik zsákmányává lettek.

Izráelt fogolyként vitték Babilonba, de Isten nem fordult el tőlük. Dorgálással és intéssel küldte hozzájuk prófétáit, hogy ráébressze őket bűnösségükre. Amikor megalázták magukat Isten előtt és őszinte bűnbánattal visszatértek hozzá, a bátorítás üzenetét küldte nekik és kijelentette, hogy kiszabadítja népét a fogságból, visszafogadja őket kegyelmébe, és visszatelepíti földjükre. Most pedig, hogy a helyreállítás munkája megkezdődött, és Izráel maradéka visszatért Júdeába, Sátán elhatározta, megghiúsítja Isten szándékát, ezért arra indította a pogány népeket, hogy semmisítsék meg ezt a nemzetet.

Ebben a válságos helyzetben „az Úr jóságos szavakkal, vigasztaló szavakkal” erősítette népét (Zak 1:13). Krisztus művéről és Sátán munkájáról adott megkapó képpel mutatta be, hogy közbenjárójuknak milyen hatalma van népe vádolóinak legyőzésére.

A próféta látomásban látja „Jósua főpapot”, aki „piszkos ruhába öltözve”

(Zak 3:1, 3) áll az Úr Angyala előtt, és esdekel, hogy Isten könyörüljön meggyötört népén. Amint azért könyörög, hogy Isten teljesítse ígéreteit, Sátán arcátlanul kiáll ellene. Isten nem fogadhatja vissza kegyelmébe Izráelt, mert vétkezett – állítja. Jogot formál rájuk, mint zsákmányára, és követeli, hogy az Angyal adja át neki őket.

A főpap nem tudja Sátán vádjaitól megvédeni sem magát, sem népét. Nem állítja, hogy Izráel hibátlan. Jósua szennyes ruhában áll az Angyal előtt. A nép bűneit jelképezi az a ruha, amelyet képviselőjüként visel. Megvallja bűnösségüket, de rámutat bűnbánatukra és megalázkodásukra is, bízva a Megváltó bűnbocsátó irgalmában.

Ekkor az Angyal, aki maga Krisztus, a bűnösök Megváltója, elhallgattatja népe vádolóját és így szól: „Dorgáljon meg téged az Úr, Sátán! Dorgáljon meg téged az Úr, aki Jeruzsálemet kiválasztotta! Hát nem tűzből kiragadott üszgös fadarab ez?” (Zak 3:2) Sokáig volt Izráel a szenvedések kohójában. Bűnei miatt már-már megemésztette a láng, amelyet Sátán és eszközei elpusztításukra szítottak. De Isten most kinyújtotta kezét, hogy kihozza őket a tűzből.

Az Angyal elfogadta Jósua közbenjárását, és megparancsolta: „Vegyétek le róla a piszkos ruhát!” Jósuának pedig ezt mondta az Angyal: „Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged... Akkor tiszta süveget tettek a fejére, és tiszta ruhába öltöztették...” (Zak 3:4–5.) Jósua és népe bűneit az Angyal megbocsátotta. Izráelt „tisza ruhába” öltöztette. Krisztus a maga igaz voltát tulajdonította nekik. A Jósua fejére helyezett süveg olyan volt, mint amilyent a papok viseltek. Ez a felirat volt rajta: „Az Úrnak szentelt” (2Móz 28:36), jelezve, hogy korábbi törvényszegései ellenére alkalmassá vált a templomban az Isten előtti szolgálatra.

Az Angyal most így szólt Jósuához: „Ezt mondja a Seregek Ura: Ha az én utamon jársz, és ha teljesíted, amit rád bíztam, akkor ítélezhetsz házamban, és felügyelhetsz udvaraimra, sőt megengedem neked, hogy az itt állók között járj-kelj” (Zak 3:7). Ha engedelmes, abban a megtiszteltetésben részesül, hogy a templom minden szolgálata feletti bíró vagy felügyelőként, szolgáló angyalok között járhat már ebben az életben, és végül ott lehet az Isten trónja körül álló megdicsőült tömeg között.

„Hallgass ide, Jósua főpap, társaiddal együtt, akik előtted ülnek! Azt a csodát jelzik ezek a férfiak, hogy én elhozom szolgálmat, a Sarjadékot!” (Zak 3:8) Az eljövendőben a Sarjadékban, a Szabadítóban rejlik Izráel reménysége. Jósua és népe azért kapott bocsánatot, mert hitt az eljövendő Megváltóban. Krisztusba vetett hitük által jutottak vissza Isten kegyeibe. Ha utain járnak és megtartják rendeléseit, az Ő érdemeiért csodálni és tisztelni fogják bennük azt a népet, amelyet a menny kiválasztott a föld népei közül.

Miként Sátán vádolta Jósuát és népét, vádolja minden korban mindazokat, akik Isten irgalmára és kegyelmére vágnak. Ő a „testvéreink vádlója, aki... éjjel nappal vádolta őket” (Jel 12:10). Minden lélekért, aki megszabadult a gonosz

hatalmából és akinek neve bekerült az élet könyvébe, mely a Bárányé, megismétlődik a küzdelem. Soha senki, akit Isten befogadott családjába, nem kerülheti el az ellenség ádáz támadását. De az, aki Izráel reménysége, oltalma, megigazulása és szabadulása volt akkor, ma is reménysége egyházának.

Sátán nem azért vádolja azokat, akik az Urat keresik, mert bűneik nem tet-szenek neki. Sátán örül jellemhibáiknak, mert tudja, hogy csak akkor diadalmaskodhat rajtuk, ha áthágják Isten törvényét. Csupán azért vádaskodik, mert gyűlöli Krisztust. A megváltás tervével Jézus megtöri Sátán hatását az emberiségre, és lelkeket szabadít meg hatalmából. Az őslázadó minden gyűlölete és rosszindulata felébred, amikor Krisztus felsőbbségének bizonyítékait látja. Démoni erővel és ravaszsággal dolgozik, hogy elragadja tőle azokat, akik elfogadták a megváltást. Kétkedést kelt az emberekben, hogy elveszítsék Isten iránti bizalmukat és elszakadjanak szeretetétől. Isten törvénye megszegésére csábítja őket, azután foglyaiként jogot formál rájuk, és vitatja, hogy Krisztusnak van-e joga elvenni őket tőle.

Sátán tudja, hogy azok, akik Isten bocsánatát és kegyelmét kérik, azt meg is kapják. Ezért eléjük tárja bűneiket, hogy elcsüggyessze őket. Azok ellen, akik igyekeznek engedelmeskedni Istennek, mindig okot keres a panaszra. Még a legtisztább és a legértékesebb szolgálatukat is megpróbálja tisztességtelennek feltüntetni. Számptalan szövevényes és kegyetlen módon kísérli meg vesztüket okozni.

Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vádjait. Bűntől szennyes ruhában, bűnét megvallva áll Isten előtt. De Jézus, a Szószólóánk, eredményesen védelmükre kél azoknak, akik bűnbánattal és hittel reabízzák lelkük megtartását. Képvisei ügyüket, és a Golgota csodálatos érveivel legyőzi a vádolót. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességével minden hatalmat megszerzett meny-nyen és földön. Kéri Atyját, kegyelmezzon meg a bűnös embernek, és béküljön meg vele. Népe vádolóinak ezt mondja: „Sátán! Dorgáljon meg téged az Úr...” Vérem árán vásároltam meg őket. „Hát nem tűzből kiragadott üszkös fadarab.” Azokat pedig, akik hitben reá támaszkodnak, így biztatja: „Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged” (Zak 3:4).

Mindazok, akik magukra öltik Krisztus igaz voltának palástját, előtte fognak állni mint választottai – hűek és igazak. Sátán nem tépheti ki őket a Megváltó kezéből. Krisztus egyetlen olyan lelket sem enged át az ellenségnek, aki bűnbánattal és hittel oltalmát igényli. Szava kötelezi: „De aki az én oltalmamra bizza magát, béküljön meg velem, béküljön meg velem!” (Ézsa 27:5) Jósuának adott ígérete mindenkinek szól: „Ha az én utamon jársz... megengedem neked, hogy az itt állók között járj-kelj” (Zak 3:7). Oldalukon angyalok járnak már e világban, végül pedig ott fognak állni az Isten trónját körülvevő angyalok között.

Jósuáról és az Angyalról látott zakáriási látomás különös mértékben Isten népére vonatkozik a nagy engesztelési nap záró jeleneteiben. Akkor a maradék egyház súlyos megpróbáltatást és gyötrelmet visel el. Az Isten parancsolatait és Jézus hitét megtartók érezni fogják az ősellenség és seregének dühét. Sátán

alattvalóinak tartja a föld lakóit, magukat kereszténynek vallók közül sokakat hatalma alá hajtott. De itt van egy kis csapat, amely nem ismeri el felsőbbbségét. Ha el tudná őket törölni a földről, győzelme teljes lenne. Amint annak idején a pogány népeket rávette Izrael tönkretevésére, a közeljövőben felindítja a föld gonosz hatalmait, hogy pusztítsák el Isten népét. Kötelezni fogják az embereket arra, hogy áthágyva Isten törvényét, emberi rendeletnek engedelmeskedjenek.

Isten hűségeseit fenyegetik, bevádolják, elítélik. Elárulják egymást a „szülők, testvérek, rokonok és barátok is” (Lk 21:16). Sőt életükre is törnek. Egyedüli reménységük Isten irgalma; egyedüli oltalmuk az ima. Ahogyan Jósua könyörgött az Angyal előtt, a maradék egyház is töredelmes szívvel és rendíthetetlen hittel esedezik Szószólója, Jézus általi bűnbocsánatért és szabadulásért. Teljesen tudatában vannak bűnösségüknek, és látva gyengeségüket, érdemtelenségüket, már-már kétségbeesnek.

A kísértő mellettük áll, hogy vádolja őket, ahogy Jósuával is tette. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre. Eléjük tárja gyengeségüket, oktalanságukat, hálátlanságukat és azt, hogy mennyire különböznek Krisztustól, ezzel szégyent hoznak Megváltójukra. Meg akarja rémíteni őket azzal a gondolattal, hogy esetük reménytelen, tisztátalanságuk szennyfoltja soha nem mosható le. Reméli, hogy így meggyengíti hitüket, és kísértéseinek engedve megtörik Isten-nel kötött szövetségüket.

Sátán pontosan tudja, hogy milyen bűnök elkövetésére vette rá Isten népét, és felhossa vádjait ellenük. Kijelenti, hogy bűneikkel eljátszották Isten oltalmát, és joga van elpusztítani őket. Állítása szerint hozzá hasonlóan megérdemlik, hogy Isten kizárja őket kegyeiből. Ez az a nép – kérdi –, amely elfoglalja majd helyemet, és a velem tartó angyalok helyét a mennyben? Azt vallják, hogy engedelmeskednek Isten törvényének; de vajon megtartják-e előírásait? Nem szeretik-e jobban önmagukat, mint Istent? Nem helyezik-e saját érdekeiket a néki való szolgálat fölé? Nem szeretik-e a világ dolgait? Nézd csak bűneiket, amelyek rányomják bélyegüket életükre! Figyeld, milyen önzőek, rosszindulatúak, gyűlölködők! Engem angyalaimmal elűzől magadtól, őket pedig – akik ugyanolyan bűnösök – megjutalmazod? Ez nem igazság, Isten! Az igazság kárhozatukat követeli!

Krisztus követői vétkeztek ugyan, de nem engedték át magukat Sátán hatalmának. Megbánták bűneiket, és alázatos, töredelmes szívvel keresték az Urat; a mennyei Szószóló pedig védelmébe veszi őket. Akit legjobban sért hálátlanságuk, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, kijelenti: „Dorgáljon meg téged az Úr, Sátán! Én életemet adtam ezekért a lelkekért. Markaimba metszettem őket. Lehet, hogy jellemük tökéletlen és igyekezetük kudarcba fulladt, de megbánták bűneiket, én pedig megbocsátok nekik, és elfogadom őket.”

Sátán vadul támad, és csalásai ravaszak, de az Úr szemmel tartja népét, gyötrelmük súlyos, a kohó tüze már-már megemészti őket. De Jézus tűzben megpróbált aranyként hozza ki őket a lángokból. Földiességük leválik, hogy Krisztus

képmása tökéletesen kialakuljon bennük.

Időnként úgy tűnik, mintha az Úr elfeledkezne az egyházát fenyegető veszélyekről és az ellenségokozta sebekről. De Isten nem felejt. A világon semmi sem olyan drága néki, mint egyháza. Nem az ő akarata, hogy a világiasság elrontsa bizonyítványukat. Nem engedi, hogy Sátán kísértései legyőzzék népét. Megbünteti azokat, akik hamis színben tüntetik fel Őt, de könyörül azokon, akik őszintén megbánják bűneiket. Megadja a szükséges segítséget mindazoknak, akik erőt kérnek tőle a keresztény jellem kialakításához.

A vég idején Isten népe sóhajtozik és sír a földön véghezvitt utálatosságok miatt. Könnyek között figyelmeztetik a gonoszokat a veszélyre, amely azért fenyegeti őket, mert lábbal tiporják Isten törvényét. Kimondhatatlan fájdalommal és bűnbánattal alázzák meg magukat az Úr előtt. A gonoszok gúnyolódnak bánkodásukon, és kinevetik ünnepélyes fohászaikat. Isten népének gyötrődése és megalázkodása kétségtelenül bizonyítja, hogy visszanyerik a bűn következtében elvesztett erejüket és nemes jellemüket. Krisztushoz egyre közelebb kerülve, szemüket tökéletes tisztaságára irányítva világosan felismerik a bűn végtelenül súlyos voltát. Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik térdreborulnak a kereszt lábánál.

Isten hűséges, imádkozó gyermekei benne rejtik el életüket. Maguk sem tudják, mily biztonságban vannak. Sátán készítésére e világ uralkodói életükre törnek. De ha megnyílna szemük, mint Elizeus szolgájáé Dothánban, angyalokat látnának maguk körül, akik féken tartják a sötétség seregeit.

Amikor Isten előtt népe gyötrődik és tiszta szívért könyörög, felhangzik a parancs: „Vegyétek le róla a pizkos ruhát”, – és ezek a bátorító szavak hallatszanak: „Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged” (Zak 3:4). Isten ráhelyezi Krisztus igaz voltának makulátlan, tiszta palástját megpróbált, megkísértett, hűséges gyermekeire. A megvetett maradék dicsőséges ruhába öltözik, és a világ romlottsága soha többé nem mocskolja be. Nevük bent marad az élet könyvében, amely a Bárányé. A korszakok hűségesei közé sorolja őket a menny. Ellenálltak a csaló mesterkedéseinek. Sárkány dühe nem térítette el őket hűségüktől. Most örökre biztonságban vannak a kísértő cselfogásaitól. Isten a bűn szerzőjét terheli meg bűneikkel. „Tiszta süveg” van fejükön.

Mialatt Sátán hangoztatja vádjait, szent angyalok járnak-kelnek láthatatlanul, s a hűségesekre helyezik az élő Isten pecsétjét. Homlokukon az Atya nevével a Sion hegyén állnak a Báránnal. A trón előtt éneklük az új éneket, amelyet senki nem tanulhat meg, csak a földről megváltott száznegyvennégyezer. „...ezek követik a Bárányt, ahová megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak, és szájukban nem találtatott hazugság: ezek feddhetetlenek” (Jel 14:4–5).

Ekkor valóra válnak az Angyal szavai: „Hallgass ide, Jósua főpap, társaidal együtt, akik előtted ülnek! Azt a csodát jelzik ezek a férfiak, hogy én elhozom szolgámat, a Sarjadékot!” (Zak 3:8) Krisztus népének Megváltójaként és Szaba-

dítójaként jelenik meg. A maradék most valóban csodát él át, mivel zárandokútjuk könnyeit és megaláztatásait felváltotta az öröm és a megbecsülés Isten és a Bárány közelében. „Azon a napon ékes és dicső sarjat ad az Úr, a föld gyümölcse pedig pompás és díszes lesz azoknak, akik Izráelből megmaradnak. Akkor szentnek mondják majd azt, aki megmarad a Sionon, és életben marad Jeruzsálemben, aki csak föl van írva az élők közé a jeruzsálemiek közül” (Ézsá 4:2–3).

Bizonyosságtételek a Lelkészeknek; 241-244. (Imádkozzatok a késő esőért);

„Kérjetelek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr, villámlást szerez, és záporosított ad nekik.” „Mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és késői esőt hullat nektek.” Keleten a korai esőt a vetés idején kapják. Ez a mag csírázása érdekében szükséges. A termékenyítő záporok hatására kikel a gyenge hajtás, a fű. A késői eső az évszak vége felé hull, megérleli a magvat az aratásra. Az Úr a természetnek ezeket a jelenségeit használja fel, hogy a Szentlélek munkáját szemléltesse. Először harmat és eső száll, hogy a mag kicsírázzék, majd pedig beérik a termés, így adja Isten a Szentlelket, hogy a lelki növekedés folyamatát munkálja, fokról fokra. A termés beérése szemlélteti Isten kegyelmének bevégzett művét a lélekben. A Szentlélek ereje által Istennek erkölcsi képe tökéletesedjék a jellemben. Teljesen át kell alakulnunk Krisztus hasonlatosságára.

A föld termését késői eső szemlélteti azt a lelki kegyelmet, amely az egyházat az ember Fiának eljövételére előkészíti. Ám ha a korai eső nem hullott, akkor nincsen élet, a zöld fű nem kel ki. Ha a korai esők nem végzik el művüket, a késői eső nem érlelheti be a termést.

A folyamat ez: „Terem a föld először fűvet, azután kalászt, azután teljes bűzát a kalászban.” A keresztyén erényeknek állandóan fejlődniük kell, úgyszintén keresztyén tapasztalatainknak, életmódunknak. Erre pedig minden erőnkkel törekedjünk, ezért, hogy megdicsőítsük Krisztusnak, Üdvöztőnknek tanítását.

Sokan nem részesültek a korai esőben, mert nem fogadták be. Nem részesültek mindabban a jótéteményben, amelyről Isten gondoskodott számunkra. Elvárják, hogy azt a hiányukat majd a késői eső kipótolja. Majd amikor a kegyelem a legnagyobb bőségben árad, akkor szándékoznak szívüket megnyitni, hogy befogadják. Félelmes hibát követnek el. Isten által az ember szívén megkezdett műnek, nevezetesen, hogy világosságát és ismeretét adta, állandóan fejlődnie, haladnia kell. Minden egyénnek tudnia kell saját szükségletét. Üresítsük ki szívünket minden szennytől, s tisztítsuk meg a Lélek templomául. Bűnvallomásuk és büntelen életük, komoly imaélet és énüknek odaszentelése által készültek el a tanítványok a Szentlélek kiáradására, pünkösöd napjára. Ugyanennek kell történnie csak nagyobb terjedelemben, napjainkban. Az ember, mint eszköz, csak kérje az áldást, s várja az Urat, hogy benne művét befejezze. Isten kezdte

meg a munkát, Ő végzi is be, teszi tökéletessé az embert Jézus Krisztusban. Ám nem szabad elhanyagolnunk a korai eső által szemléltetett kegyelmet. Csak akik kiélik a kapott világosságot, részesülhetnek nagyobb világosságban. Ha nem növekszünk naponta a cselekvő keresztény erényekben, akkor nem ismerjük fel a Szentlélek megnyilatkozásait a késői eső által. Lehetséges, hogy körülöttünk már hull, de nem vesszük észre, s nem részesülünk benne.

Sohasem nélkülözhetjük azt a segítséget, mellyel megindultunk. A korai eső idején kapott áldásokra mindvégig szükségünk van. Ám ezek egyedül nem elegendők. Egyrészt, mialatt ápoljuk a korai eső áldását, ne tévesszük szem elől azt a tényt, hogy a késői eső áldása tölti meg a kalászokat és érleli a termést. A késői eső nélkül a termés nem érik be, s a magvető munkája hiábavalónak bizonyul. Isteni kegyelem szükséges a kezdetben, majd pedig a haladás minden egyes lépésnél, és csak isteni kegyelem fejezheti be a művet. Gondtalanságnak nincs helye. Sose felejtjük el Krisztus figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok.” „Vigyázzatok és mindenkor imádkozzatok.” Fejlődésünkhöz, haladásunkhoz lényeges, hogy minden pillanatban összeköttetésünk legyen a mennnyel. Lehet, hogy Isten Lelkének bizonyos mértékével bírtunk, ám ima és hit által állandóan törekedjünk a Lélek nagyobb mértékére. Törekvéseinkben ne lanyguljunk. Ha nem haladunk, ha magatartásunkkal nem járulunk hozzá, hogy mind a korai, mind a késői esőben részesüljünk, akkor elvesztjük lelkünket, de a felelősség bennünket terhel.”

Kérjetez esőt az Úrtól a késői eső idején!” Ne nyugodjatok elégedetten, hogy az idők rendje szerint megjön az eső. Kérjetez! A mag növekedése és beérése nem a földművestől függ. Csak Isten érlelheti meg a termést. Ám az ember együtt működése szükséges. Isten műve megköveteli tőlünk, hogy elménket használjuk, hitünket gyakoroljuk. Keresnünk kell Isten kegyét, teljes szívünkkel, hogy a kegyelem záporai reánk hulljanak. Használjunk fel minden alkalmat, hogy az áldások árában részesüljünk. Krisztus mondotta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” A gyülekezet tanácsulésai, a sátortáborozások olyan alkalmak, amelyeken személyes munkát végezhetünk lelkekért, egyben Isten adta alkalmak, hogy a korai és késői esőt hullassa.

Ám senki se gondolja, hogy a gyülekezések látogatásával minden kötelességét teljesítette. E gyülekezések pusztá látogatása önmagában nem hozhat áldást. Nem változhatatlan törvény, hogy akik az általános vagy helyi gyülekezéseket látogatják, a mennyből bőséges ellátást kapnak. A körülmények kedvezőknek látszanak, hogy az ég a kegyelem gazdag záporát hullassa, ám Isten az, aki esőt parancsol. Ezért a könyörgésben meg ne restüljünk. Ne bízzuk magunkat teljesen a gondviselés megszokott rendjére. Imádkozzunk, hogy Isten nyissa meg az élet vizének forrását. Most is töredelmes szívvel, a legkomolyabban imádkozzunk, hogy a késői eső idején a kegyelem záporai hulljanak ránk. Minden gyülekezésünkön, amelyen megjelenünk, szálljanak fel imáink, hogy éppen most adjon Isten lelkünknek napfényt és harmatot. Mialatt Istentől a Szentlelket

kérjük, bennünk szelídséget, alázatosságot munkál, s azt a tudatot, hogy Istentől függünk a megérlelő késői eső áldásáért. Ha hittel imádkozunk áldásáért, megkapjuk, Isten ígérete szerint.

Zakariás próféta szemlélteti a Szentléleknek szüntelen áramlását, közlését az egyházzal, olyan jelképpel, mely számunkra bátorító tanulságot tartalmaz. A próféta mondja: „majd visszatérek az angyal, aki beszélt velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. És monda nekem: Mit látsz te? És mondtam: Látok íme egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, amelyek a tetején vannak, és mellette két olajfa, egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak baloldalán. És felelék, és mondtam az angyalnak, aki beszél velem, mondván. Mik ezek, Uram? És felele, és szóla nekem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! Azt mondja a Seregeknek Ura. ... És felelék és mondtam néki: Micso-da az olajfának az a két ága, amelyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? ... És monda nekem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.”

A két olajfából az arany olaj átömlik arany csöveken át a gyertyatartó olajtartójába, onnan pedig a szentélyt megvilágító arany lámpásokba. Ehhez hasonlóan, az Isten színe előtt álló két felkenttől, Lelke átárad emberekbe, akik magukat az Ő szolgálatára szentelték. A két felkentnek a hivatása, hogy Isten népének világosságot és erőt közvetítsen. Azért, hogy számunkra áldást nyerjenek, ott állnak Isten színe előtt, ahogyan az olajfák átürítik aranyukat az arany csövekbe, a mennyei küldöttek is közlik mindazt, amit Istentől vettek. A menny egész kincstára arra vár, hogy igényeljük és elnyerjük, s mihelyt az áldást elvettük, a magunk részéről is közölnünk, továbbítanunk kell. Így veszik táplálékukat a szent lámpások, s így válik az egyház a világosság hordozójává e világon.

Napjainkban ennek a feladatnak, munkának végzését várja el az Úr minden lélektől, mialatt a négy angyal a földnek szélét tartja, hogy mindaddig ne fújjanak, amíg Isten elpecsételi szolgáit, homlokukon. Kedvteléseink úzésére nincs idő. A lélek lámpását tartsuk jó karban. Tápláljuk a kegyelem olajával. Minden óvintézkedést tegyünk meg, hogy a lelki hanyatlást meggátoljuk, nehogy az Úrnak nagy napja készületlenül találjon bennünket, mint éjszakai tolvaj. Istennek minden tanúja dolgozzék, az Isten rendelte vonalon. Szerezzünk naponta mély-séges, élő tapasztalatokat a tökéletes keresztyén jellem kialakítása útján. Részesüljünk naponta a szent olajban, hogy másoknak is juttathassunk. Aki csak akarja, mindenki a világosság hordozója lehet a világ számára. Jézusban tűnjünk el, merüljünk el teljesen. Fogadjuk el az Úr szavát, tanácsként, tanításként és adjuk tovább örömmel. Imádkozzunk sokat, szükségünk van rá. Krisztus parancsa: „Szüntelenül imádkozzatok,” nevezetesen emeljük fel lelkünket Istenhez, minden hatalom és eredmény Forrásához.

Lehetséges, hogy már hosszú ideje a keskeny utat járjuk, ám de ezt ne tartsuk

biztosítéknak, hogy mindvégig követni is fogjuk. Ha Lélek közösségében Istennel jártunk, ezt azért tehettük, mert naponta hittel kerestük Őt. A két olajfából a csöveken keresztül ömlő olaj hozzánk is eljutott. Ám akik nem élnek imaéletet, nem várhatják el, hogy részesülnek a jószág, türelem, hosszan tűrés, gyengéd-ség, szeretet aranyolajában.

Mindenki szakadjon el a világtól, amely telve gonosszággal. Ne csupán bizonyos ideig járunk Istennel, majd azután távozzunk Tőle, hogy magunk gyújtotta szikráink fényében járjunk. Szilárd kitartás, állandó hitélet, ez a cél. Dicsőítsük Istent, hirdessük dicsőségét, és pedig szent jellemünkkel. Egyikünk sem arathat győzelmet, kitartó, fáradhatatlan igyekezet nélkül a cél értékéhez mérten, amely az örökélet.

Jelenleg a kegyelem idejét éljük, a Szentlélek kitöltésének idejét. Kérjük áldásait. Ideje, hogy sokkal odaadóbbak legyünk. Reánk bízta Isten a fáradságos, de boldog, dicső művet, nevezetesen, hogy Krisztust kinyilatkoztassuk a sötétségben szenvedőknek. Hivatásunk, hogy a különleges, korszerű igazságokat hirdessük. Mindehhez a Lélek kiárasztására szorulunk. Imádkozzunk érte. Az Úr elvárja, hogy kérjük Tőle. Ez idáig még nem tettük teljes szívvel.

Mit mondhatok hittestvéreimnek az Úr nevében? Igyekezzünk hogyan aránylott ahhoz a világossághoz, amelyet az Úr kegyelméből adott? Formaságokra, vagy külsőségekre nem hagyatkozhatunk. Amire szükségünk van, Isten Szent Lelkének elevenítő befolyása. „Nem erővel és nem hatalommal, hanem az Én Lelkem által, mondja a Seregeknek Ura.” Szüntelenül imádkozzatok, munkálkodva vigyázatok, imáitokkal összhangban. Mialatt imádkoztok, higgyétek, bízzatok az Úrban. Itt a késői eső ideje, amikor az Úr gazdagon árasztja Lelkét. Buzgón imádkozzatok, s a Lélek erejében vigyázatok.

Hogyan kövessük Őt, hogy Tőle tanuljunk, a mi Tanítónktól? Kutathatjuk Igéjét, megismerkedhetünk életével és műveivel. Fogadjuk szavait mint lelkünk kenyerét. Bármilyen hatáskörben, ahova léphetünk, az Úr Jézus nyomdoka-it követhetjük, s jól tesszük, ha lábnyomában járunk. Ápoljuk azt a lelkiületet, amellyel Ő beszélt, tárjuk fel az igazságot, ahogyan Jézusban van. Kövessük Őt, különösen abban, hogy legyen szívünk tiszta, szerető szív. Rejtsük el énünket Krisztussal együtt Istenben, s akkor, ha Krisztus, a mi Életünk megjelenik, mi is megjelenünk Vele együtt dicsőségben. — S.T. 9.szám.

Az Apostolok Története, 32-38. (A Lélek adománya)

Amikor Jézus tanítványainak a Szentlelket megígérte, tanítói működésének befejezéséhez közeledett. Ott állt a kereszt árnyékában, teljesen tudatában a bűntéher súlyosságának, amit neki, mint bűnhordozónak kellett viselnie. Mielőtt azonban feláldozta magát, kioktatta tanítványait a legfontosabb, legtökéle-

tesebb adomány felől, amelyet követőinek adni akart. Olyan adományról, mely kegyelmének határtalan segélyforrását tárja fel előttük. „És én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri fel őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn. 14:16–17) Az Üdvözítő ezzel utalt a jövőre, amikor eljő a Szentlélek, mint földi képviselője, és hatalmas munkát végez. Annak a sok rossznak és gonoszságnak, amely évszázadokon át halmozódott fel, az ember ezentúl a Szentlélek isteni ereje által álljon ellen.

Mit eredményezett a Szentlélek pünkösdnapi kiárasztása? A feltámadt Üdvözítőről szóló örömhír eljutott az akkor lakott világ legszélső határáig, és miatt a tanítványok a megváltó kegyelem üzenetét hirdették, hatása alatt lelkek tértek meg. Mindenfelől özönlöttek a hívók a gyülekezetbe. A hűtlenek újból megtértek. A bűnösök egyesültek a hívőkkel és keresték a drágagyöngyöt. Az evangélium sok elkeseredett ellenségéből védelmezőjévé vált. A prófécia beteljesedett: „Olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid; a Dávid háza pedig... mint az Úrnak anyaga.” (Zak. 12:8) Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki, és országa építésén dolgozzanak.

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” (Ap. csel. 4:33) Működésük folytán kiváló férfiak is csatlakoztak a gyülekezethez, akik az igazság elfogadása után életüket arra szentelték, hogy másoknak is elvigyék azt a reményt, amely szívüket békével és örömmel töltötte meg. Fenyegetések sem tudták visszatartani vagy megfélemlíteni őket. Az Úr szólt általuk, és miközben egyik helyről a másra mentek, hirdették az evangéliumot a szegényeknek. Az isteni kegyelem csodái váltak valóra mindenfelé.

Ily hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Kezdve pünkösd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyosságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték, jelként és csodaként álltak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt bizonyították be a megváltó szeretet átforgató hatalmát.

Mindazáltal azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísértésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyosságot tettek az igazság-

ról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy megfossza őket keresztényi tapasztalataiktól. Kénytelenek voltak istenadta erejükkel felvértezve, még fokozottabb küzdelmet vívni, hogy elérjék az érett férfiúságot a Jézus Krisztusban. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták, hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszersem mind megszentelődtek, megtisztultak és nemesbültek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az Istenség teljességéből és átfarmálódtak Isten képmására.

Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéletének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékeli annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozzuk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott követőit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhol legyen is az Istennek szentelt életű munkás, ott van vele a Szentlélek is. A tanítványoknak tett ígélet nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket.

Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratunkat teljesen Istennek adjuk át.

Jelenti, hogy élünk Isten minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Jelenti, hogy Benne bízunk minden kísértésben, úgy a sötét, mint a fényes napokban is. Jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk Reá, és megnyugszunk szeretetében.

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus azt mondja, Ő a vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik.” Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ömagától szól”. (Jn. 15:26; 16:13)

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak biblia-szövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni – arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: „És az, amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn. 16:8) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut, és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmesség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek ki nyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyéből vesz és megjelenti néktek” – mondotta Jézus. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn. 16: 14; 14:26)

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn. 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el.

Isten a Szentlélek segítségével már ősidőktől kezdve tevékenykedett emberi eszközei által, hogy szándékát megvalósítsa a bukott emberiséggel. Ez megnyilvánult a pátriárkák életében. Mózes napjaiban gyülekezetének is „jó lelkét adta, hogy őket oktathá.” (Neh. 9:20) Az apostoli korszakban is hatalmasan működött Isten a Szentlélek erejével gyülekezetéért. Ugyanaz az erő adott hitet és bátorságot Kálebnek és Józsuénak, amely az ősatyákat megerősítette; és ez tette eredményessé az apostoli gyülekezet munkáját. Támasza volt minden időben Isten hűséges gyermekeinek. A Szentlélek ereje által készítettek utat a valdensek a sö-

tét korszakok alatt, a reformáció számára. Ugyanez az erő koronázta eredmény-nyel azon nemes férfiak és nők fáradozásait, akik a mai misszióállomások felállításának útját egyengették, és tették lehetővé a Biblia lefordítását valamennyi nemzet nyelvére és tájszólásaira.

Isten még ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására e földön. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak és előkészítik Krisztus újra jövetelének útját. Hirdetik, hogy Isten törvénye: az élet zsinórmértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szíveket, és mindazok, akik befolyásának engednek, Isten igazsága tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyen közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Krisztus által nyertek. Miközben szétárasztják a fénysugarakat, mint tették azok, akik pünkösdi napján részesültek a Lélek keresztségében: állandóan többet és többet nyernek a Lélek erejéből. Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet.

Másrészt pedig egyes emberek ahelyett, hogy bölcsen kihasználnák a jelenben kínáló alkalmakat, ölbe tett kézzel várják a lelki felüdülés rendkívüli idejét, amely hatványozottan fokozná a mások felvilágosítására szolgáló képességüket. Elhanyagolják jelenlegi kötelességüket és kiváltságukat, fényük csak pislákol, miközben olyan időkre várnak, amikor minden fáradság nélkül nyerhetnek rendkívüli áldást, amely átforgalmazza és szolgálatra alkalmassá teszi őket.

A végidőben, amikor Isten műve a földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradozásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében – ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezte számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely dicső eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, amely megelőzi a világ aratásának befejezését, előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az írás a Léleknek eme kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőttöbbletért könyörögjenek a keresztények az aratás Urához „a késői eső idején”. Erre „az Úr villámlást szerez, és záporosított ad nékik”. „Elküldi nektek az esőt, a korai és késői esőt.” (Zak. 10:1; Elberfeldi ford.) (Jóel 2:23; Zürichi ford.)

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetségükhöz mértén felhasználni, akik a kegyelmi forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, amely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, adják át magukat a léleknyerés

munkájának, hogy Isten átformálhassa, és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel tesznek bizonyosságot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében vagy a nyilvánosság előtt.

A felszentelt munkás csodálatos vigasza az a tudat, hogy földi életében még Krisztus is naponként kérte Atyjától a szükséges kegyelmet, és csak az Atyával töltött együttlét után ment másokat áldani és erősíteni. Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét, és a mennyei való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az emberek ínségén. Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségletét, akik gyengeségük ellenére – a bűnnel és kísértésekkel telt világban élve – égnék a vágytól, hogy Neki szolgálhassanak. Tudja, hogy azok a követek, akiket szétküld, gyenge és tévelygő emberek; azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás, megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére, a bűnnel vívott harcában.

Isten előkészít minden munkást, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, melyet Isten megígért egyházának a föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozza őket Lelke megelevenítő és megszentelő jelenlétével. Mindennapi kötelességük teljesítését azzal a biztos tudattal kezdik meg, hogy a Szentlélek láthatatlan jelenléte teszi őket „Isten munkatársaivá”.

[**<<< vissza a 12. tanulmányhoz**](#)

13. TANULMÁNY JAVASOLT OLVASMÁNYA

Próféták és Királyok, 438-448. (Izráel háza);

Isten egyháza hirdeti az örökkévaló evangélium igazságait minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek, és ezzel ma megvalósítja a földön ezt az ősi prófécia: „...virágzani, virulni fog Izráel, termésével elárasztja a világot” (Ézsá 27:6). Jézus követői a mennyei lényekkel együttműködve gyorsan betöltik az evangéliummal az egész földet. Fáradozásuk eredménye gazdag gyümölcs-termésben, drága lelkek beérésében jelentkezik. Az odaszentelt egyház a Biblia igazságainak elhíntésével ma minden eddiginél jobban árasztja az emberek fiáira azokat az áldásokat, amelyeket az Ábrahámnak és egész Izráelnek – Isten földi egyházának minden korszakában – adott ígéret századokkal előbb jelzett: „...megáldalak... és áldás leszel” (1Móz 12:2).

E megígért áldásból Izráelnek sokat kellett volna kapnia a fogságból való visz-

szatérésük utáni századokban. Isten azt akarta, hogy az egész föld felkészüljön Krisztus első eljövetelére, mint ahogy ma készül második adventjének útja. A megalázó száműzetés éveinek végén az irgalmas Isten Zakariás prófétával ezt az ígéretet küldte népének, Izráelnek: „Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának a hegyét pedig szent hegynek.” Népéről pedig ezt mondta: „...az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán” (Zak 8:3, 8).

Ezek az ígérek feltételesek voltak. Teljesedésük a nép engedelmességén múlt. A zsidóknak nem lett volna szabad ismét elkövetniük fogságuk előtti bűneiket. „Igazságos ítéletet hozzatok – intette az Úr azokat, akik részt vettek az újjáépítésben –, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással! Az özvegyet és az árvát, a jövevényt és a nyomorultat ne zsákmányoljátok ki, és ne terveztek egymás ellen magatokban semmi rosszat!” „Hozzatok igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban!” (Zak 7:9–10; 8:16).

Gazdag mind a földi, mind a lelki jutalom, amit Isten ígért azoknak, akik a gyakorlatban megvalósítják az igazságnak ezeket az alapelveit. „Mert békességben vetnek – nyilatkoztatta ki az Úr –, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonává teszem. És bár átkozottak voltak a népek között, Júda háza és Izráel háza, én megsegítlek benneteket, és áldottak lesztek” (Zak 8:12–13).

A babiloni fogság kigyógyította a zsidókat a faragott képek imáadásából. Miután visszatértek földjükre, nagy figyelmet szenteltek a vallásoktatásnak, és gondosan tanulmányozták azt, amit a törvénykönyv és a próféták az igaz Isten imáadásáról írtak. A helyreállított templomban lehetőség volt az összes templomi szertartás végzésére. Zorobábel, Ezsdrás és Nehémiás vezetői működése idején a nép ismételten elkötelezte magát Jahve parancsai és rendeletei megtartására. Az azután következő jólét időszaka bőségesen bizonyította: Isten kész elfogadni őket és megbocsátani nekik. Végzetes rövidlátásuk miatt azonban ismételten elfordultak dicsőséges rendeltetésüktől, és önzően kisajátították maguknak azt, ami sok embernek gyógyulást és lelki megújulást hozott volna.

E mulasztásuk nagyon nyilvánvaló volt Malakiás idejében. Az Úr hírnöke szigorúan foglalkozott azokkal a bűnökkel, amelyek megfosztották Izráelt földi jólététől és lelki erejétől. A törvényszegőkkel szembeni dorgálásában a próféta nem kímélte sem a papokat, sem a népet. „Az Úr igéje, amelyet Malakiás által jelentett ki Izráelnek” az volt, hogy a múlt tanulságait ne felejtsek el, és hogy a szövetséget, amelyet Jahve kötött Izráel házával, hűségesen tartsák meg. Csak őszinte bűnbánat vonhatja maga után Isten áldását. „Esedeztek csak Istenhez – esdekelt a próféta –, hogy kegyelmezzen meg nekünk!” (Mal 1:9).

Izráelnek semmilyen időleges kudarca nem hiúsíthatta meg a korszakokat átfogó tervet, az emberiség megváltásának tervét. Lehet, hogy azok, akikhez a próféta szólt, nem vették figyelembe a kapott üzenetet, Jahve terve mégis biztosan haladt előre a teljes megvalósulás felé. „Hiszen napkelettől napnyugatig

nagy az én nevem a népek között – üzenete hírnökével az Úr –, és mindenütt jó illatú áldozatot mutatnak be nevemnek... Mert nagy az én nevem a népek között” (Mal 1:11).

Isten korábban „élet és békeség” szövetségét kötötte Lévi fiaival. E szövetség megtartásából kimondhatatlan áldás fakadt volna. Az Úr felkínálta, hogy megújítja a szövetséget azokkal, akik valamikor lelki vezetők voltak, de törvényszegésük következtében „megvetetté” és „megalázottá” lettek „az egész nép előtt” (Mal 2:5, 9).

Jahve ünnepélyes komolysággal figyelmeztette a gonosztevőket, hogy eljön az ítélet napja, és hirtelen elpusztít minden törvényszegőt. A reménységet azonban senkitől sem vonta meg. Bár Malakiás ítéletet prófétált, ugyanakkor hívta a megtévedteket, hogy kössenek békét Istennel. „Térjete meg hozzám – buzdította őket az Úr –, és én is hozzátok térek!” (Mal 3:7).

Az ember azt gondolná, hogy az ilyen hívás minden ember szívét érinti. A menny Istene hívja vissza tévelygő gyermekeit, hogy vele együttműködve vigyék újra előre művét a földön. Az Úr kinyújtja kezét, kézen fogja Izráelt, hogy elvezesse az önmegtagadás és az önfeláldozás keskeny útjára, és részt adjon neki Isten fiai örökségéből. Meghallják-e vajon kéréseit? Megértik-e, mi az egyedüli reménységük?

Milyen szomorú, hogy a Malakiás-korabeli zsidók vonakodtak szívük büszkeségét megtagadni és szeretettel engedelmeskedve őszintén együttműködni Istennel. Kérdésük önigazolást tükröz: „Miből térjünk meg?”

Az Úr feltárja népének egyik sajátos bűnét. „Becsaphatja-e az ember az Istent? – kérdezi. Ti mégis be akartok csapni engem!” Az engedetlenek – akiket még mindig nem lehetett meggyőzni arról, hogy bűnösök – kérdezik: „Mivel akarunk becsapni?”

Az Úr válasza nagyon határozott: „A tizeddel és a felajánlásokkal! Átok sújt benneteket, az egész népet, mert be akartok csapni engem! Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok. Elriasztom tőletek a sáskákat, nem pusztítják el földetek termését, nem teszik tönkre szőlőtöket a határban – mondja a Seregek Ura. Boldognak mond benneteket minden nép, mert gyönyörű lesz országotok – mondja a Seregek Ura” (Mal 3:7–12).

Isten megáldja az ember keze munkáját, hogy az ember visszaadhassa neki az Ő részét. Ad napfényt és esőt, gazdagon virultatja a növényzetet. Egészséget és képességeket ad anyagiak szerzésére. Minden áldás az Ő jóságos kezéből származik; és azt akarja, hogy az ember egy rész visszaadásával, tizeddel és adakozással – hálaáldozattal, önkéntes adakozással, bűnért való áldozattal – megmutassa háláját. Áldozzák javaikat az Úr szolgálatára, hogy ne maradjon szőlőskertje kopár pusztaság! Kutassák, hogy mit tenne az Úr helyükben! Vigyenek hozzá imában minden nehéz ügyet! Tanúsítsanak önzetlen érdeklődést

Isten műve világszéles haladása iránt!

Malakiás tanításából, melyeket az Ótestamentum utolsó próféciaja tolmácsol, valamint a pogány ellenségektől elszenvedett sanyargatásból a zsidók végül megtanulták, hogy az igazi jólét az Isten törvénye iránti engedelmesség függvénye. A nép közül azonban sokan nem hitből és szeretetből, hanem önző indítékokból engedelmeskedtek. Külsőséges szolgálatukkal nemzeti nagyságra akartak szert tenni. A választott nép nem lett a világ világossága, hanem elzárkózott a világtól, hogy bebiztosítsa magát a bálványimádás rontása ellen. Isten korlátozó intézkedéseit – a pogányokkal való házasság megtiltását és a környező népek bálványozó szokásaitól való eltiltást – Izrael és más népek közötti válaszfallá torzították, és ezzel kizártak másokat azokból az áldásokból, amelyeket Isten utasítása alapján továbbítaniuk kellett volna a világnak.

A zsidók Istentől is elkülönítették magukat bűneikkel. Képtelenek voltak fel fogni jelképes szolgálataik mély lelki jelentőségét. Önigazultságuk következtében saját cselekedeteikben, az áldozatokban és a szertartásokban bíztak ahelyett, hogy annak érdemeire támaszkodtak volna, akire mindezek mutattak. Az Isten igazsága helyett „a magukét igyekeztek érvényesíteni” (Róm 10:3), körülfa-laszták magukat önhitt külsőségekkel. Mivel óhajtották Isten Lelkét és kegyelmét, megpróbálták a hiányt a vallási formások és szertartások túlságosan szigorú betartásával pótolni. Keveselve az Isten által meghatározott előírásokat, az isteni parancsolatokat megnehezítették számtalan fárasztó követeléssel, amelyeket maguk gondoltak ki. Minél távolabb voltak Istentől, annál szigorúbban tartották e formásokat.

Gyakorlatilag lehetetlen volt ezekkel az aprólékos, terhes követelményekkel megtartani a törvényt. Az igaz élet nagyszerű alapelvei – amelyeket a Tízparancsolat mutat meg – valamint a szimbolikus szolgálattal jelképezett dicső igazságok is elhomályosultak. Betemette őket az emberi hagyományok és rendeletek halmaza. Akik igazán vágytak Istennek szolgálni, és akik megpróbálták megtartani az egész törvényt, ahogy azt a papok és vezetők parancsolták, azok súlyos teher alatt nyögtek.

Mialatt Izrael népe mint nemzet vágyakozott a Messiás adventjére, szívében és életében oly messzire távolodott Istentől, hogy nem volt igazi fogalma a megígért Megváltó jelleméről és küldetéséről. Ahelyett, hogy a bűntől való megváltásra, a szent élet szépségére és békéjére vágyakoztak volna, érdeklődésük a népük ellenségeitől való szabadulásra és a világi hatalom visszaszerzésére összpontosult. A Messiást mint győztest várták, aki minden ígát összetör, és Izráelt minden nemzet urává emeli. Sátánnak sikerült előkészítenie a nép szívét, hogy a Megváltót megjelenésekor elutasítsák. Szívük büszkesége és a Megváltó jelleméről, küldetéséről alkotott hamis fogalmaik miatt nem mérlegelték becsületesen Messiás voltának bizonyítékait.

A zsidó nép több mint ezer évig várt a megígért Megváltó eljövetelére. Legfényesebb reményeik fűződtek ehhez az eseményhez. Ezer éven át énekbe és

proféciába, templomi szertartásokba és családi áhítatokba foglalták; és amikor eljött, mégsem ismerték fel benne régóta várt Messiásukat. „Saját világába jött, de a világ nem ismerte meg őt” (Jn 1:11). Világot szerető szívüknek a menny kedveltje olyan volt, „mint gyökér a szikkadt földből.” Szemükben „nem volt neki szép alakja... sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna.” Nem láttak benne semmi szépséget, hogy vágyakoztak volna utána (Ézs 53:2).

A Názáreti Jézus egész életével kárhoztatta a zsidó nép önzését, mely miatt megtagadták a gondozásukra bízott szőlőskert tulajdonosának jogos igényét. Gyűlölték igaz és kegyes voltának példamutatását. Amikor pedig a végső próba jött – amely alapján az engedelmesek része örök élet, az engedetleneké pedig örök halál –, elvetették Izráel Szentjét, és felelősek lettek golgotai keresztre feszítéséért.

Földi küldetése vége felé a szőlőskertről szóló példázatban Krisztus felhívta a zsidó tanítók figyelmét az Izráelre árasztott gazdag áldásokra, melyekkel tanúsította, hogy Isten igényt tart engedelmességükre. Világosan eléjük tárta Isten dicsőséges szándékát, amelyet engedelmességük által valósíthattak volna meg. Félrehúзва a jövő fátyolát, megmutatta, hogy Isten szándéka betöltésének elmulasztásával hogyan játsza el az egész nemzet a menny áldását, és okozza saját romlását.

„Volt egy gazda – mondta Krisztus –, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott” (Mt 21:33).

A Megváltó ezzel „a Seregek Urának szőlője”-re utalt, amelyet Ézsaiás próféta századokkal előbb „Izráel házá”-nak mondotta (Ézs 5:7).

„Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. A munkások megfogták szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit pedig megköveztek közülük. Aztán ismét küldött szolgálakat, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is. Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös: gyertek, öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége. Majd megfogták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték.”

Miután Krisztus a papok elé tárta gonoszságukat bekoronázó tettüket, felvette a kérdést: „Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?” A papok nagy érdeklődéssel figyelték a történetet, és anélkül, hogy átgondolták volna, milyen kapcsolatban áll velük, a néppel együtt válaszolták: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.”

Akaratlanul ítéletet mondtak maguk felett. Jézus rájuk nézett, és fürkésző tekintete elárulta, hogy olvas szívük titkaiban. Istensége félreérthetetlen erővel villant fel előttük. A munkásokban meglátták önmagukat, és önkéntelenül felkiáltottak: Távol legyen!

Krisztus ünnepélyes komolysággal és szánakozva kérdezte: „Sohasem olvastátok az írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben. Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja” (Mt 21:34–44).

Krisztus elhárította volna a zsidó nemzet pusztulását, ha a nép befogadta volna Őt. Irigységük és féltékenységük azonban kérlelhetetlenné tette őket. Elhatározták, hogy nem fogadják el Messiásként a Názáreti Jézust. Elvetették a világ világosságát, és ettől kezdve életüket éjféli sötétség vette körül. A zsidó népet utolérte megjövendőlt végzete. Vad indulataik, zabolátlan szenvedélyeik okozták romlásukat. Elvakult haragjukban egymást pusztították. Lázadó, konok gőgjükkel kihívták a győztes rómaiak haragját. Jeruzsálem elpusztult, a templom romokban hevert, helyét felszántották, mint a mezőt. Júda fiai a legborzalmasabb halállal pusztultak el. Embermilliókat adtak el közülük, hogy pogány földön rabszolgákként szolgáljanak.

Amit Isten Izráel, a választott nép által akart tenni a világért, ma megvalósítja egyházával. Kiadta „a szőlőt... más munkásoknak”, a vele kötött szövetséget megtartó népének, akik hűségesen „megadják a termést a maga idejében.” Az Úrnak mindig voltak a földön hűséges képviselői, akik magukévá tették a menny érdekeit. Istennek ezek a tanúi a lelki Izráel közé számítanak, és Jahve teljesíti ősi népének tett minden szövetségi ígérését.

Isten egyháza egészen a befejezésig, szabadon viheti előre, az elveszett ember megváltásának isteni tervét. Hosszú századokon át Isten népét korlátozták szabadságában. Nem hirdethette az evangéliumot a maga tisztaságában. A legszigorúbb büntetésekkel sújtották azokat, akik merészelték áthágni az emberi rendelkezéseket. Ennek következtében az Úr nagy erkölcsi szőlőskertje majdnem teljesen paragon hevert. Az emberek nélkülözték Isten Igéjének világosságát. Félő volt, hogy a tévelygés és babona sötétsége elfeledteti az igaz vallás nyújtotta ismeretet. Isten földi egyháza olyan fogságban volt e sokáig tartó, könnyörtelen üldözés idején, mint Izráel volt a babiloni száműzetésekor.

Hála Istennek, hogy egyháza nincs már szolgaságban. A lelki Izrael visszakapta azokat a kiváltságokat, amelyekben Isten népe Babilonból való szabadulása után részesült. A föld minden részén férfiak és nők szívét érinti a mennyből küldött üzenet, amelyről a látnok János prófétálta, hogy Krisztus második jövetele előtt fogják hirdetni: „Féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája” (Jel 14:7).

A gonosz hatalom seregei nem tartják már fogságban az egyházat, mert „el-esett, elesett a nagy Babilon, amely féktelen paráznasága borával itatott meg minden népet.” A lelki Izraelnek pedig ez az üzenet szól: „Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket” (Jel 14:8; 18:4). Ahogyan a száműzöttek annak idején megfo-

gadták a „meneküljetek Babilonból” (Jer 51:6) üzenetet, s visszatértek az Ígéret földjére, ma is mindazok, akik félik Istent, elhagyják a lelki Babilont, és Isten kegyelmének győzelmi jeleként nemsokára ott lesznek az újjáteremtett földön, a mennyei Kánaánban.

Malakiás korában a megtéretlenek „hol van az igazságos Isten?” gúnyos kérdésére ez volt a válasz: „Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat... a szövetség követe... De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz az, mint az ötvösök tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja. Ahogyan leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt, úgy tisztítja meg az Úr Lévi fiait. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt. Akkor majd igaz áldozatokat visznek az Úrnak. És olyan kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint az ősrégi napokban, a hajdani években” (Mal 2:17; 3:1–4).

Közvetlenül a megígért Messiás megjelenése előtt Krisztus előfutára ezt az üzenetet hozta: Térjete meg, vámszedők és bűnösök, térjete meg farizeusok és sadduceusok, „mert elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3:2).

Ma Istentől megbízott hírnökök Illés és Keresztelő János lelkével és erejével felhívják az ítéletre megérett világ figyelmét a kegyelemidő utolsó óráival, és Krisztus Jézusnak, a királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatosan hamarosan bekövetkező ünnepélyes eseményekre. Isten nemsokára megítél minden embert e testben véghezvitt tettei alapján. Eljött Isten ítéletének órája, és földi egyháza tagjainak ünnepélyes kötelessége, hogy figyelmesse az örök pusztulás határán állókat. E széles világon mindenki előtt – aki csak figyel rájuk – világossá kell tenniük a most folyó nagy küzdelemben megtámadott, kockán forgó elveket, amelyektől az egész emberiség sorsa múlik.

A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor minden ember sorsa nemsokára örökre eldől, a menny és föld Ura az eddiginél élénkebb tevékenységet vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus saját választottainak tartja és a földön mindenkinél jobban kedveli azokat, akiket drága igazságának ismerete feloldott megkötöttségükből, és várja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzet-hez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez.

Az ősi próféták látomásai szerint a dicsőség Ura a második advent előtti sötétség és hitetlenség napjaiban különleges fényt hint egyházára. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, „és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). Minden igaz tanítvány befolyása erőt adó, bátorító, segítő, gyógyulást hozó legyen!

Krisztus a föld történelmének legsötétebb szakában jön el. Noé és Lót kora jelképezi a világban közvetlen Isten Fia eljövetele előtt uralkodó állapotokat. A Szentírás erre az időre előre mutatva kijelenti, hogy Sátán „a hazugság minden hatalmával” fog dolgozni (2Thessz 2:9). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan növekvő sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyhá-

zakat is, amelyek a mi Urunk Jézus Krisztuséinak vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjféli sötétsége. Isten népe számára ez a próbák, a könnyhullatás, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága.

Isten „a sötétségből világosság”-ot sugározta (2Kor 4:6). Amikor „a föld ki-
etlen és puszta volt... a mélység fölött sötétség volt... Isten Lelke lebegett a vi-
zek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság” (1Móz
1:2–3). A lelki sötétség éjszakájában ugyanígy szól Isten: „Legyen világosság!”
Népének ezt mondja: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyo-
gott az Úr dicsősége” (Ézsa 60:1).

„Bár még sötétség borítja a földet – mondja a Szentírás –, sűrű homály a
nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad” (Ézsa
60:2). Krisztus, az Atya dicsőségének kisugárzása, e dicsőség fényeként eljött a
világra, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás róla írja: „...felkente
az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett...” (ApCsel 10:38).
A názáreti zsinagógában pedig ezt mondta: „Az Úr Lelke van én rajtam, mivel
felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek, azért küldött el,
hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását,
hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves eszten-
dejét” (Lk 4:18–19). Ezt a munkát bízta tanítványaira is. „Ti vagytok a világ vilá-
gossága” – mondta. „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy
lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14, 16).

Ezt a munkát rajzolja meg Ézsaiás próféta, amikor így szól: „Oszd meg kenye-
redet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz,
ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a haj-
nalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősé-
ge lesz mögötted” (Ézsa 58:7–8).

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, ami-
kor felemeli a meggörnyedtét és vigasztalja a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajkiáltása. Mindenhol vannak szű-
kölködők és szomorkodók. A mi feladatunk segítséget nyújtani, hogy könnyít-
sünk az élet terhein és nyomorán. A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elé-
gítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A
forró, krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Sok embert már a remény is elhagyta. Hozzuk vissza életükbe a napfényt!
Bátorítsuk az elcsüggedteket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik érzik, szüksé-
gük van az élet kenyerére. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira
betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani
őket. Imádkozzunk ezekért az emberekért! Vigyük őket Jézushoz! Mondjuk ne-
kik, hogy van balzsam és van Orvos is Gileádban!

A fény áldás, végtelen nagy áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz,
erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Az egész földet, bármenny-

nyire beárnyékolja is a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, be kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendű-rangú embertől vagy társadalmi osztálytól nem szabad elzárni a mennyei tróntól sugárzó fényt.

A reménység és kegyelem üzenetét el kell vinni a föld végső határáig. Mindenki, aki akarja kinyújthatja kezét és megragadhatja Isten erejét. Békét köthet vele, és békessége lesz. Nem borítja többé áthatolhatatlan éjféli sötétség a pogányokat. A homály eltűnik az Igazság Napjának ragyogó fénysugarai elől.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő ember fényt és békét árásszon maga körül. Azt akarja, hogy életünk bemutassa a menny örömét.

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége” (Ézsza 60:1). Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga és az Atya dicsőségével. Útján a szent angyalok kísérik. Miközben az egész világot sötétség borítja, szentjeinek lakhelyén világosság lesz, ők megragadják a második advent első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és mindazok imádják Krisztust, a Megváltót, akik Őt szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek, követői Krisztus közelségében örvendeznek.

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izráellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz munkáját, Isten szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izráel házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izráelben.

A pártoszi látnok, aki áttekintette a korszakokat egészen addig, amíg Isten helyreállítja Izráelt az újjáteremtett földön, ezt mondta:

„...láttam: íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámlálni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!

Az angyalok mind ott álltak a trónus, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trónus előtt, és imádták Istent eképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön örökké. Ámen.”

„És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt.” Ő „uraknak Ura és királyoknak Királya, és akik vele vannak, azok az elhívottak, a választottak és hűségesek” (Jel 7:9–12; 19:6–7; 17:14).

Kedves testvér és testvérnő!

Most életre szóló szövetségre léptetek. Megkezdődött nevelésetek a házaselet terén. Az első év a tapasztalat éve, amikor a férj és feleség megismerheti egymás jellemvonásait, mint ahogy a gyermek tanulja leckéjét az iskolában. Házaseleteknek ebben az első évében ne legyenek olyan fejezetek, melyek megvonhatják jövő boldogságotokat.

A házastársi kapcsolat helyes megértése élethosszig tartó föladat. A házasságra lépők olyan iskolába járnak melyet az életben soha be nem fejeznek.

Testvérem, feleséged ideje, ereje és boldogsága össze van kapcsolva a tieddel. Feleségedre tett hatásod élet illata lehet az életre, vagy halált jelentő halotti szag. Nagyon vigyázz, nehogy tönkre tedd feleséged életét.

Testvérnő, most kezded tanulni a házaselet felelősségeinek első leckéjét. Ne mulaszd el naponta hűségesen gyakorolni azokat. Ne adj helyet az elégedetlenségnek, s változékony hangulatoknak. Ne vágyódj könnyű, tétlen életre. Szüntelen légy résen, nehogy utat adj az önzésnek.

Segítsétek elő egymás boldogságát. Mindketten törekedjetez egymás boldogítására; ez az Isten akarata. Mégis, mikor egybeolvadtok egyikőtök se veszítse el egyéniségét. Egyéniségetek Isten tulajdona. Tőle kérdezzétek meg, mi helyes, mi nem: Miként tölthetném be életem célját? „Nem vagytok a magatokéi. Nagy volt a ti váltságdíjatok. Dicsőítsétek meg Istent testetekben és lelketekben.” (1Korintus 6:19–20) Emberi szereteteket rendeljétek alá Isten szeretetének. Szeretetek gazdagsága arra áradjon, aki életét adta értetek. Éljetek Istennek és őrá áradjon szeretetek zsengeje. Azt szeretitek-e legjobban, aki meghalt értetek? Ha igen, akkor egymás iránti szeretetek a mennyei rend szerint való lesz.

A szeretet lehet áttetsző, mint a kristály, és szépségesen tiszta, mégis sekélyes lehet, míg ki nem állta a próbát. Tegyétek Krisztust elsővé és utolsóvá, mindenben a legjobbá. Tekintsetek rá szüntelenül, s naponta mélyebben és erősebben fogtok szeretni, amint szeretetetek kiállja a megpróbáltatás vizsgáját. Ahogyan Krisztus iránti szeretetek növekedik, egymást is mélyebben, erősebben fogjátok szeretni: „Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal, mintegy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét, ugyanazon a képmásra változva el az Úr Lelke által.” (2Korintus 3:18)

Olyan kötelességek várnak most, amilyenek a házasságtok előtt nem hártaltak rátok. Öltsetek magatokra Krisztus jóságát, alázatosságát, szelídségét és türelmét. „Éljetek szeretetben, miként Krisztus is szeretett minket.” Tanulmányozzátok a következő utasítást: „Az asszony engedelmeskedjék férjének, akár az Úrnak, mert a férfi feje az asszonynak, mint Krisztus az egyháznak... mint tehát az egyház Krisztusnak van alárendelve, így az asszony is mindenben férjének. Férfiak, szeressétek feleségeteket, mint Krisztus is szeretette az egyházat és

föláldozta magát érte.” (Kolossé 3:12; Efézus 5:2, 22–25)

A házasság életre szóló egyesülés – a Krisztus és gyülekezete közötti egység jelképe. A férj és feleség tanúsítsanak egymás iránt olyan lelkületet, amelyet Krisztus tanúsít egyháza iránt.

Egyikőtök se törekedjék uralkodásra. Ebben a tekintetben az Úr lefektette irányadó elvét. A férj szeresse gyöngéden a feleségét, amint Krisztus gondját viseli az egyháznak. A feleség pedig tisztelje és szeresse férjét. Mindketten gyakorolják a szívjóság lelkületét. Tökéljék el, hogy sohasem szomorítják el, vagy bántják meg egymást.

Mindkettőtöknek erős az akarateroje. Ezt az erőt nagy áldássá vagy átokká tehetitek egymásnak, vagy akikkel érintkeztek. Ne igyekezzetek egymásra kényszeríteni akaratosokat, mert ezzel eljártsszátok egymás szeretetét. Az önfejlődés megnyilvánulásai elpusztítják az otthon békéjét és boldogságát. Ne tegyétek házasságaitokat a vetélkedés életévé. Ha ezt tesztitek, mindketten boldogtalanok lesztek. Beszédeitek legyenek szívélyes, tetteitek gyöngédek. Mondjatok le egyéni kívánságaitokról. Nagyon ügyeljétek szavaitokra, mert erős hatást gyakorolnak a jóra vagy rosszra. Ne engedjétek meg magatoknak csípős szavakat. Töltsétek be közös életeteket a krisztusi lelkület illatával.

Mielőtt a férfi megnősülne, tanuljon meg uralkodni magán, s azt is tanulja meg, hogyan bánják másokkal.

A gyermeknevelésnél időnként előfordul, hogy az anya szilárd, érett akarata összeesik a gyermek ésszerűtlen és fegyelmezetlen akaratával. Ez komoly bölcsességet kíván az anyától. A helyzet balga kezelése, a szigorú kényszer súlyos kárt tehet a gyermekben.

Hacsak lehet, kerüljük az efféle válságot, mert mind az anyának, mind a gyermeknek kemény küzdelmet jelent. De ha már egyszer előállotta a helyzet, rá kell vezetni a gyermeket, hogy adja föl akaratát a szülő bölcsőbb akaratának.

Az anya tökéletesen őrizzék meg önuralmát. Ne tegyen semmit, ami a gyermek ellenszegülését felköltené. Ne osszon harsány hangon parancsokat. Sokat érhet el, ha halkán és gyöngéden szól. Úgy bánjon gyermekeivel, hogy Jézushoz vonzza őket. Ne feledje, hogy Isten a segítője, ereje pedig a szeretet. Ha bölcs keresztény, nem erőszakkal ér el engedelmisséget, hanem buzgón könyörög, hogy ne az ellenség arasson győzelmet. S amint imádkozik, lelki élete megújul. Látni fogja, hogy a benne működő erő gyermekeiben is tevékeny. A gyermek gyöngédebb, engedelmesebb lesz. Az anya megnyerte a csatát. Türelme, nyájasága, s a bölcsesség szelíd szavai megteszik a magukét. A kitörést béke, a vihart napsütés követi. S a jelenetet figyelő angyalok hangos örömeinkbe kezdenek.

Ilyen válságok a házastársak életében is előfordulnak, s ha nem állnak Isten Lelkének ellenőrzése alatt, a gyermekekben oly gyakran megnyilvánuló ingerlékeny, elhamarkodó lelkületről tesznek tanúságot. A kettő akarata úgy csap össze, mint mikor kova kovára sújt.

Testvérem, légy jószágos, türelmes, hosszútűrő. Ne feledd, hogy feleséged

férjül fogadott el, nem hogy uralkodjál rajta, hanem hogy segítségére légy. Ne légy lehangoló. Soha ne vezess be parancsuralmat. Ne használd fel erős akaratodat, hogy kívánságaid teljesítésére kényszerítsd feleségedet. Ne feledd, hogy neki is van akarata. S ő is kedve szerint szeretne tenni, ugyanúgy, mint te. Azt se felejtse, hogy széleskörű tapasztalataiddal előnyösebb helyzetben vagy. Légy méltányos és előzékeny. „A felülről való bölcsesség először is önzetlen, azután békeszerető, szerény, engedelkeny, irgalommal és jósággal teljes.” (Jakab 3:17)

Egy győzelmet feltétlenül el kell érnetek mindkettőtöknek. Ez a győzelem csökönyös akaratotok legyőzése. Ebben a küzdelemben csakis Krisztus segítségével diadalmaskodhattok. Küzdhetek keményen és hosszan, hogy éneteket megfékezzetek, de ha fölülről nem érkezik segítség, elbuktok e harcban. Krisztus kegyelméből győzelmet arathattok énetek és önzéseitek fölött. Ha Krisztus életét élitek, ha mindig önfeláldozók vagytok, ha állandóan együttérzéssel siettek a rászorulóknak segítségére, akkor győzelmet győzelem után arattok. Napról-napra jobban megtanuljátok, miként győzzétek le magatokat, s hogyan erősítsétek meg jellemetek gyöngye pontjait. Az Úr Jézus lesz világosságtok, erőtök és örömtök koronája, mert akaratotokat az övének vetitek alá.

Férfiak is, nők is elérhetik az Isten kívánta tökéletességet, ha Krisztust hívják segítségül. Föltétel nélkül adjátok meg magatokat Istennek. Az a tudat, hogy örökéletre törekedtek, megerősít és megnyugtat majd. Krisztus erőt ad, hogy felülkerekedjétek. Az ő segítségével, teljesen kiirthatjátok az önzés gyökerét.

Krisztus azért halt meg, hogy az ember élete az ő életével kapcsolódhasson össze, Isten és ember közösségében. Az Úr eljött világunkra, élte emberi-isteni életét, hogy a férfiak és nők élete olyan összhangban folyjék, amilyenre Isten tervezte. Az Üdvözítő fölszólít, hogy tagadjátok meg magatokat, vegyétek föl a keresztet. Akkor semmi sem akadályozza meg, hogy egész emberré növekedjétek. Mindennapi tapasztalatotok majd egészséges, kiegyensúlyozott tetteket mutat.

Kedves testvér és testvérnő, ne feledjétek, hogy Isten a szeretet. S hogy kegyelme által boldoggá tehetitek egymást, amint azt eskütekben megígértétek. S a Megváltó ereje által bölcsen és erőteljesen tevékenykedhettek, hogy mások elferdült életét Istenben egyenessé tegyétek. Krisztusnak semmi sem lehetetlen. Bölcsessége, igazságossága és szeretete tökéletes. Ne zárkózzatok el másoktól. Ne elégtelen ki, ha egymásra halmozzátok szereteteket. Ragadjatok meg minden alkalmat, hogy hozzájáruljatok a körülöttetek élők boldogságához. Rájuk is terjesszétek ki szereteteket. Sok szomszéd lélek számára a nyájas szó, az együtt érző tekintet, a megbecsülés kifejezése olyan, mint a pohár üdítő víz. A bátorító szó, vagy a szíves cselekedet sokat könnyíthet a fáradt vállakat lehúzó terheken. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találjátok meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettet Krisztusért tett cselekedeteknek jegyzi föl. „Amit a legkisebb testvéremmel tettetek, velem tettétek.” (Máté 25:40)

Éljétek az Üdvözítő szeretetének verőfényében. Akkor jó hatásokat megáldja

a világot. Hadd vezessen Krisztus Lelke. A szeretet törvénye legyen szüntelen ajkatokon. Türelem és önzetlenség jelzi azok szavait és tetteit, akik újjászülettek és Krisztusban új életet élnek.

Senki sem él magának. A jellemet lehetetlen eltitkolni. A tekintet, a hanghordozás, a tettek, – mindmegannyi hatás, mely a családi kör boldogságának fellendítésére, vagy megsemmisítésére szolgál. Ezek alakítják a gyermekek jellemét és vérmérsékletét, ezek ihletik vagy pusztítják a bizalmat és szeretetet. Ettől a hatástól a család minden tagja jobbá vagy rosszabbá válik, boldog vagy boldogtalan lesz. Tartozunk vele családuknak, hogy a gyakorlati életbe ültessük át igeismeretünket. Kövessünk el mindent családtagjaink tisztaságáért, fölvidítéséért, erősítéséért és bátorításáért.

[**<<< vissza a 13. tanulmányhoz**](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásaiból, 1-3.

1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.

AT – Az Apostolok Története

BL – Bizonyágtételek a Lelkészeknek

Ev – Evangélizálás

GH – Gondolatok a Hegyibeszédről

Gyer – Gyermeknevelés

JÉ – Jézus Élete

JVÚ – Jézushoz Vezető Út

KP – Krisztus Példázatai

Nev – Nevelés

NK – A Nagy Küzdelem

NOL – A Nagy Orvos Lábnymán

PK – Próféták és Királyok

PP – Pátriárkák és Próféták

TH – A Te Igéd Igazság

TL – Tapasztalatok Látomások

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

1-4SG – Spiritual Gifts, 1-4.

CS – Counsels on Stewardship

CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students

FE – Fundamentals of Christian Education

RH – The Review and Herald

SA – A Solemn Appeal

ST – The Signs of the Times

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Păzitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélegkondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Január 3. Szombat

Egy központ számára Siguatepeque városban, Hondurasban

Most van itt a lehetőség, hogy segítségünk helyet teremteni a sürgősen szükséges irodáknak, gyűléstermeknek és misszionárius iskolai tantermeknek (6.old.)

Február 7. Szombat

A Generál Konferencia Szociális Osztálya

A katasztrófák mindenhol egyre gyakoribbak. Az Úr mindannyiunkat arra szólít fel, hogy tegyünk meg mindent, amit tudunk, hogy enyhítsük a fájdalmat és a szenvedést! (lásd 32. oldal).

Március 7. Szombat

Maranhão Piauí Területi központ (AMAPI), Brazília

Hivatali helyiségekre, szállásra és egy előadóteremre van szükség ahhoz, hogy ezt a növekvő Területet fejlesszük. Segítsünk megvalósítani! (lásd 53. oldal).